

वल्खल पदमाणा

मनुष्यना कल्याणार्थे जीपदेशी सारां
सारां रागनां पद्मो विद्येरे
अनावनार

व्यास वल्खलराम सुखराम
उपावी प्रसिद्ध करनार
वल्खलरामना शिष्य

व्यास रविरींकर मुण्डल
अमरावाहमध्ये

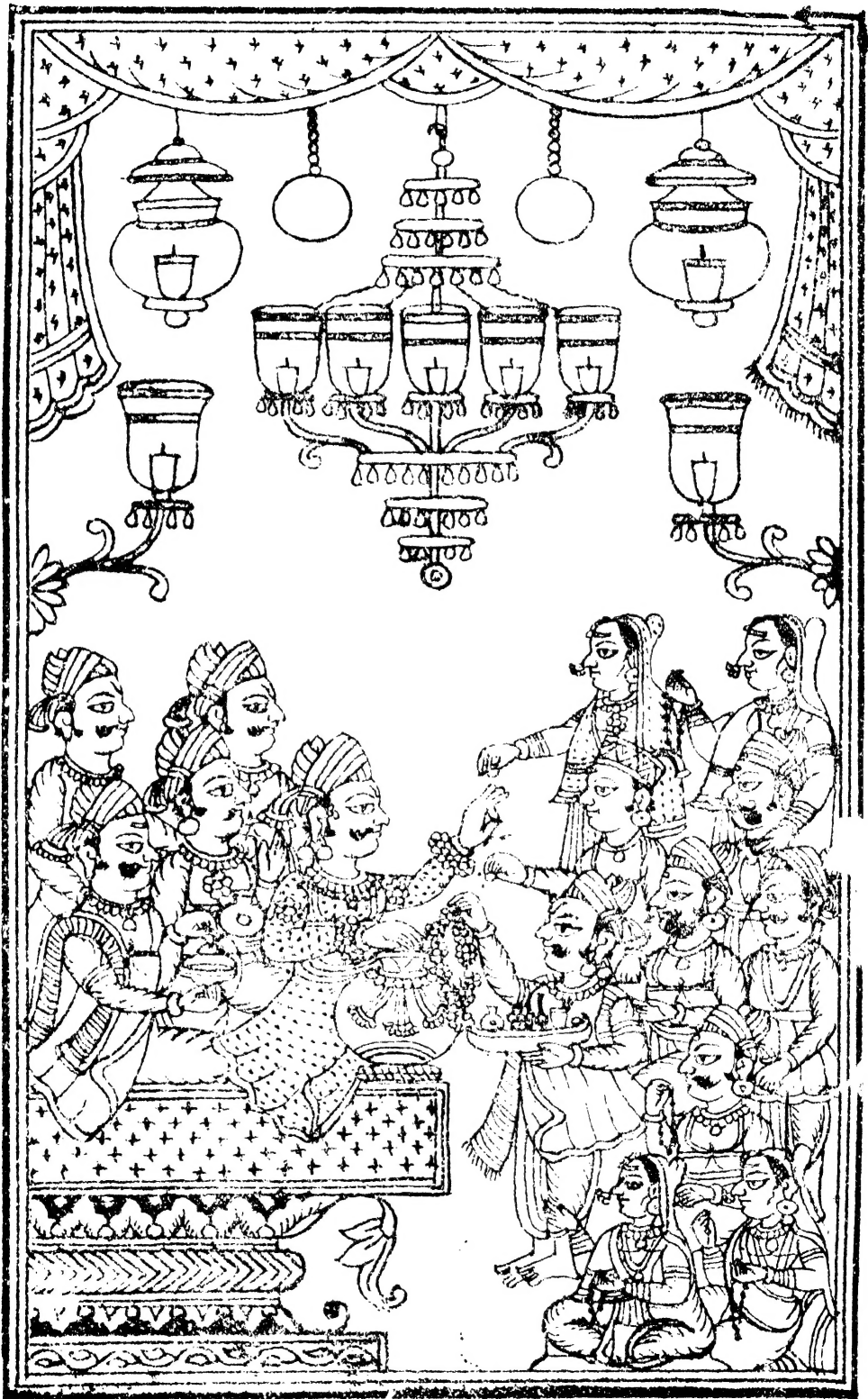
आ जीजायो सारंगपुर तजीज्जानीपोण
मां ललुनाई केवणरामनारिणा
प्रेसमां उपाव्यो

संयत १८४२

सने १८८५

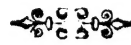
दिमत अस्सना

વલ્લભ પદ્મખાના

૨૮૮૮ ભાગ પેહલો

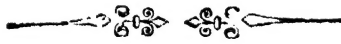
ખનાવનાર

વ્યાસ. વલ્લભરામ સુરજરામ

છાપાનો પ્રસીદ્ધ કરનાર

વ્યાસ. રવીશંકર મુળજી

(સામીત્વનો હક અંચકતાએ પોતાને
સ્વાધીન રાખ્યો છે.)

અમદાવાદ

“ વિજયવાંચીત પ્રેસમાં ” વ્યાસ.
વલ્લભરામ સુરજરામે છાપ્યું*

સને ૧૮૮૬ સંવત ૧૯૪૨

કીંમત આડ આના

સુચનાઃ

આ પુસ્તક નીચે લખેલે ઠેકાણેથી રોકડી કીમતે મળશે.
અમદાવાદ- રાયપુર પખાલીની પોળમાં બ્યાસ વલ્લભરામ
સુરજરામ પાસેથી.
અમદાવાદ- રાયપુર મકેરીવાડામાં બ્યાસ રવીશંકર મુળજી
પાસેથી.
ડોકર તથા અમદાવાદમાં બુકસેલરોની દુકાનેથી મળશે.

અનુક્રમણીકા*

અંક પદ પ્રક્ર

૧-નાટકની સ્તુતીનો રાગ.

૧	માગુ સદા હું તારૂં ક્યાન	....	....	....	૧૨
૨	તમે છો સાચા માખાપ	....	....	....	૧૨
૩	હ્યો હું સેવકની સંભાળ	....	....	....	૧૩
૪	લાગીએ પ્રેમથકી પાય	....	....	....	૧૩
૫	દયા કરોને દાતાર	....	....	....	૧૪

૨-નાટકની ગજલનો રાગ.

૬	પડ્યો દયા પડ્યો સંદે મન મુજમાં	....	....	....	૧૫
૭	રટોલ રટોલ રટો રામને	....	....	....	૧૭
૮	ભજેલ ભજેલ ભજે શ્રી હરી	....	....	....	૧૮
૯	ભજેલ ભજેલ ભજે બ્રહ્મને	....	....	....	૧૯

૩-ગીરધારીરે વાત કહું છું. એ રાગ.

૧૦	ઓ જીવડારે કરણી તેં તારી બગાડી	....	....	....	૨૦
૧૧	ઓ મનવારે માન્ય કહ્યું એક મહારૂં	....	....	....	૨૦
૧૨	પાપી માણીરે ગાળને ગા ગીરધારી	....	....	....	૨૧
૧૩	માંડા જીવડારે લે તુ ગોવીંદ ગુણ ગાઇ	....	....	....	૨૨

૪-નંદના કુંવર નાનકડા. એ રાગ.

૧૪	ભવ ભુંડામાં ભટકવું મેત્રી	....	....	....	૨૪
૧૫	સમજ જીવ ધા શાણા સ તોશી	....	....	....	૨૪
૧૬	સાંભળે શીખેને સંગ કરે પણ	....	....	....	૨૫
૧૭	જીવ જીવે જગમાં ઝીણું ઝાંખી	....	....	....	૨૬
૧૮	જીવ ઝાંખી શીખ સાંભળે છે પણ	....	....	....	૨૭

૫-નટવરશુ નેડો. એ રાગ.

૧૯	વળગાડી આ જંજળ	....	....	....	૨૭
૨૦	જંજળમાં તું પડ્યો	....	....	....	૨૮

અંક	પદ	પ્રષ્ટ
૨૧	કેમ તું ગોવીંદ નહી ગાય....	૨૮
૨૨	સમરી લેને કીરતાર	૨૯
૨૩	પુરણ બ્રહ્મ ભણે.	૩૦

૬-રામ નામરૂપી રત્ન એક સાચુ. એ રાગ.

૨૪	રટો રામકૃષ્ણ રામકૃષ્ણ પ્રાણી	૩૦
૨૫	મેલ લાજ શ્રી માહારાજ સકણ થાતાં	૩૧
૨૬	જીવરાજ રાખ્ય ભક્તી શીર સાટે	૩૨
૨૭	પામી જ્ઞાન બ્રહ્મને ભજે ભાઈ....	૩૩
૨૮	કરો ક્ષમા અપરાધ પ્રભુ મારો....	૩૪

૭-ભુલ્યો મન ભમરા તૂં કયાં ભમ્યો. એ રાગ.

૨૯	જે પાડ ચડે તારે મુસ્તકે	૩૪
૩૦	ભુલ્યો જીવ જંજળમાં પડ્યો.	૩૫
૩૧	જે રાજનીતી શ્રી નાથની.	૩૭
૩૨	ભુલ્યો જીવ બાજી આ જગતણી.	૩૯
૩૩	જે જીવ જીવું જરૂર છે.	૪૦
૩૪	ધન્ય ધન્ય માત તાત તાલ્યરાં.	૪૧

૮-રાગ નાટકનો.

૩૫	ભજને પ્યારા ભજને ભાઈ	૪૨
૩૬	તરવાનું તને તત્ત્વ બતાવું.	૪૩
૩૭	પ્રણામ કરજું પરમાત્માને.	૪૪

૯-હોળી*

૩૮	જીવડા બાઈ લે ગીરધારી.	૪૫
૩૯	ભાવથી હરીને ભજ ભાઈ.	૪૫
૪૦	જીવડા જે શું થાશે અગાડી.	૪૬
૪૧	વિશ્વંભર હું દાસ તમારો.	૪૭
૪૨	આપ સરણે લ્યોને અવીનાશી.	૪૮

અંક	પદ	પ્રશ્ન
૪૩	જીવડા શોશ કરે તું શાને.	૪૯
૪૪	જીવડા જે માયામાંથી જમી.	૫૦
૪૫	આવી વેળા શાને જીવ ચુકી.	૫૦
૪૬	માંડીયા માંથે કર ગુરૂ જ્ઞાની.	૫૧
૪૭	જ્ઞાન લે જ્ઞાનીની પાસ પ્રાણી.	૫૧
૪૮	માપ લીધું મેં લકતોનું માપી.	૫૨

૧૦-રામ રતનારનો ઝડપ સાથે.

૪૯	જેયા જેયા જગત તણા ડાહ્યા.	૫૩
૫૦	મુઓ મુઓ વજ્રલ વ્યાસ મુઓ.	૫૪
૫૧	માયા લોભી મોટાઈ મન આણે.	૫૪
૫૨	મારી દુકાન છે હરીનામની.	૫૫
૫૩	ગાવે ગાવે ગાયન ગુની ગાવે.	૫૬
૫૪	દેખા દેખા ભગત જમવાડે.	૫૭
૫૫	પાયા પાયા જગત ભેદ પાયા.	૫૮
૫૬	ભુઓ ભુઓ ખરૂં તો કેહવું પડશે.	૫૮

૧૧-તમે નીરવાણી નંદ કું આરરે. એ રામ.

૫૭	તમે નહીં તારોતો ઓ નાથરે.	૫૯
૫૮	ઉત્કૃષ્ટ શ્રી કૃષ્ણ કૃપાળરે.	૬૦

૧૨-રૂવનાથજીનો ખુબ રંગ ખીલ્યો. એ રામ.

૫૯	નહીં મળે માયાડે રામજી.	૬૧
૬૦	અહંકાર ભુક ઝેર મોહ માયા.	૬૦

૧૩-રામ ધીરાના પદનો.

૬૧	જવાનીના જોરેરે.	૬૩
૬૨	અદ્યા પાપી પ્રાણીરે.	૬૪

૧૪ રમુપતી નામ રૂદેમાં રહેજોરે. એ રામ

૬૩	લાગુ પરીક્ષણ પ્રભુને પાયેરે.	૬૫
----	-----------------------------------	----

અંક	પદ	પ્રક
૬૪	હરીના નામનો ટેક મોટારે.	૬૬
	૧૫-નંદના લાલજી. એ રામ.	
૬૫	અમાજી જીવડારે.	૬૬
૬૬	પાપી પ્રાર્થીયારે.	૬૮
	૧૬-હુંગર પરી રેકતાનો રામ.	
૬૭	જેલ્યા જીવ વાત વિચારી.	૬૯
૬૮	જેલ્યા જીવ શ્રી ગતી થારો.	૭૦
૬૯	સમજ સંસાર સખ જુડા.	૭૧
૭૦	સમજ પ્રાણલાલ તુ મેરા.	૭૨
	૧૭-સારૂ સારૂરે સુરત શેહેર.	
૭૧	ભજે ભજે બાધ ભગવાન.	૭૩
૭૨	સૂણો સૂણો સત્ય ધરમી લોક.	૭૩
	૧૮-સાધુ તો જ્ઞેને કહીએરે. એ રામ	
૭૩	વિવેકે વિચારેરે સત્ય વસ્તુ સોધવાને.	૭૪
૭૪	જેયા જેયારે હરી જન જગતના.	૭૫
	૧૯-રાગ પરજ.	
૭૫	અહો રામ રામરે; દેહ ગએ દુનીયાં મધ.	૭૬
૭૬	અહો રામ રામરે, મ્હાર મ્હાર કેહેતાં કે' મરી મયા. ૭૭	
૭૭	અહો રામ રામરે, જ્ઞેને ચા સાર સંસારનો.	૭૬
૭૮	અહો રામ રામરે, રંમ બંગ ઢંગ મયો અંજનો. ૮૧	
૭૯	અહો રામ રામરે, જીવ વીંટાયો જંમજામાં.	૮૩
૮૦	અહો રામ રામરે, દેહ દીધો શીદ દુઃખનો.	૮૫
	૨૦-સોના સમો તે સુરજ ઉગીયો. એ રામ.	
૮૧	ઓજે ભગવત ભજવાનું ટાંકણું.	૮૬
૮૨	ભૈરે ભજવાની વેળાઓ વીતશે.	૮૭
૮૩	ભૈરે ભજન ખરી તરવાર છે.	૮૮

અંક	પદ	પ્રાંટ
૮૪	ભૈરે ધન્ય જનુની હરી ભક્તની.	૮૮
૮૫	મારે ખરો ભરંસો પ્રભુ તમ તણો.	૮૯
	૨૧- સંત સમાજમ હીજ્યે ભાઈ. એ રામ.	
૮૬	જો જીવડા એક કમાણી તારી.	૯૧
૮૭	નરહરીનું નામ નૌકુછે ભાઈ.	૯૨
	૨૨-હરી ભજન થકી છોટા દોયતે. એ રામ.	
૮૮	આણુંદ અતી પણ સપના તુલ્ય આસંસાર.	૯૨
૮૯	નાર જનડાનો મુકાવનાર હરી વણ.	૯૩
૯૦	અજ્ઞાની જીવ અધ્યાનંદ દેખીશું.	૯૪
૯૧	અજ્ઞાની જીવ જ્ઞાન યયા વિના તું.	૯૫
	૨૩-ગોરમા શીદ આપ્યો અવતાર. એ રામ.	
૯૨	ભાઈરે ભજવત તુલ્ય નહીં બેલી કે.	૯૫
૯૩	જીવડા જો વળખી જંબળકે.	૯૬
	રામ લક્ષ્મણ વન સંધાવીયા. એ રામ.	
૯૪	પ્રભુ સંજ બાંધો પ્રીત પ્રેમ શું.	૯૬
૯૫	સાચા ભક્ત સદા સરણે રહો.	૯૭
	૨૪-સુરતા લાગીછે જેની. એ રામ	
૯૬	વિકૃત વર વરવા મારે હરીધ્યાન ધરવાં.	૯૮
૯૭	નાચી રીઝવવા દુરીજનને ખીજવવા.	૯૯
૯૮	સુખ્યુ સમણુ સાર ધન્ય ભાગ્ય મારૂં.	૧૦૦
૯૯	અનુભવ જાણે તેનો જ્ઞાન વિખાણે.	૧૦૦
	૨૫-સત ગુરૂ સ્થાય કરો એકવારે. એ રામ.	
૧૦૦	જમ ભય રાખી ભક્તી કરેછે જે પ્રાણી.	૧૦૨
૧૦૧	માંડા પ્રાણી ગુરૂ કરી લે શીશરે.	૧૦૨
	૨૭-ચાલો ચાલો ડોકર જઈ વશીવે. એ રામ	
૧૦૨	આવો આવો હરીગુણ ગાવા.	૧૦૪

અંક	પદ	પ્રષ્ટ
૧૦૩	માયા માયા ઉત્રાડુ સુખ માયા.	૧૦૫
	૨૮-દામોદર દુષણ કાપોરે.	
૧૦૪	જમપતી સામુ જોજોરે, દીનના દયાળુ.	૧૦૬
૧૦૫	ઓ ધૈર્યર હું અપરાધીરે.	૧૦૭
	૨૯-આવો ઘેરબાલાજીબાલા એરામ	
૧૦૬	ભાઈ ભાવે બમવતને ભજીએ ; ;	૧૦૮
૧૦૭	કથે જ્ઞાની જ્ઞાન જમત સાર ; ;	૧૧૦
	૩૦ મારી સેરડીએ પુલણ વેરાયરે	
૧૦૮	ધન ધન બાઈ માર ભવિશરે	૧૧૧
૧૦૯	અલ્યા જીવણ જોવિયારી વાતરે ...	૧૧૨
	૩૧ પાવાતે વડથી ઉતર્યાં એરામ	
૧૧૦	ભુડા ભાન ભુલે તાલરૂં ભરમાઈને	૧૧૩
૧૧૧	કેમ મને વિસાર્યો નાથજી હુંહારોરે	૧૧૪
	૩૨ બહેલા આવજો હોરાજ એરામ	
૧૧૨	જીવ તાર જીવતર છેઢીકાર હરીને	૧૧૪
૧૧૩	ભાઈરે શીદ ભુલે ભગવાન.	૧૧૫
	૩૩-સુણો અમારી અરજીરે એ રામ.	
૧૧૪	કરૂણા કરી ગીરધારીરે.	૧૧૬
૧૧૫	નીશ્વય કર્યું નીહાળીરે.	૧૧૬
	૩૪-માતાજીરે આજ આનંદ. એ રામ.	
૧૧૬	ભુડા જીવરે ભુડી માયામાં તું પેઠોરે.	૧૧૭
૧૧૭	સમજી ભાઈ અજ્ઞાનીને પરહરીએરે.	૧૧૮
૧૧૮	વીરાજીરે શીશ સ્વામી કર્યું સાચો.	૧૧૯
	૩૫-હિંધ તને કેમ આવે. એ રામ.	
૧૧૯	જીવ જાગી લો જીમદાધારરે.	૧૨૦
૧૨૦	અલ્યા જીવણ જો વિચારીરે.	૧૨૧

અંક	પદ	પ્રષ્ઠ
	૩૬ જણામાજીહો રાજ એરામ	
૧૨૧	ભજીતે ભાઈ ભજીતેને ભજીતેનૂ રામ	૧૨૨
૧૨૨	ભજનમાં બોલ્યો ભુંડા ભજનમાં બોલ્યો	૧૨૩
૧૨૩	જપ્ય જગમીશ જીવ જપ્ય જગ ધીસ	૧૨૩
૧૨૪	અદેખાઈ મેલ ઉંઘા અદેખાઈ મેલ	૧૨૪
	૩૭ એમ કહે હનુમાન એ રાગ	
૧૨૫	અમે નાણાવટીરે અમે નાણા વટી	૧૨૫
૧૨૬	જડ બુદ્ધીનારે મુંઠ બુધીના	૧૨૫
૧૨૭	દુખ થયાવિનારે સૂખ ગયાવિના	૧૨૬
	૩૮ શીતાજીના મહીનાનો રાગ	
૧૨૮	પ્રભુ હાસ તમારો રાંક દયા કાંક લાવિયે	૧૨૭
૧૨૯	જીવ જપીલેને જગમીસ વરસ તારાં વહી ગયાં	૧૨૮
	૩૯ વિજયો રમણ ચડયોરે એ રાગ	
૧૩૦	કેસમરણ કરતાં સરમ શાની	૧૨૯
૧૩૧	કેમગવત ભાવે ભજે ભાઈ	૧૩૦
	૪૦ કોણ મતી વ્રજ રાજ એ રાગ	
૧૩૨	મુંઠ મતી મહાયા ભાયા મહી	૧૩૦
૧૩૩	ભાવે ભજે ભગવાનં ભાઈ તમે	૧૩૧
	૪૧ રાગ કાઠીયાવાડી હલાર	
૧૩૪	અટ્યા પુલીપુલી શુપુલાય જીવરાજ	૧૩૨
૧૩૫	તારે કરવાની નાચી ઘડી એક	૧૩૩
	૪૨ મારા રંગીલા રણછોડ એ રાગ	
૧૩૬	હરી હીરો આળ્યો મુજ હાથ	૧૩૪
૧૩૭	કોઈ જ્ઞાની ધરેછે દેહ જંગતને સારે	૧૩૫
	૪૩ ચાંદલીયા ચાલીશમાં એરામ	
૧૩૮	સત્ય સમજ્યા વણ સૂખ અવળ આવે નહી	૧૩૬
૧૩૯	પરમેશ્વરને પરણી લેજે પ્રાણીયા	૧૩૭
૧૪૦	પાશાણ માર્યાવણ કેઈને વાગે નહી	૧૩૮

અંક	પદ	પ્રષ્ઠ
	૪૪ ઓખારણુનોરાગ	
૧૪૧	પડયો કામરૂ દેશમાં કાનીરે	૧૩૯
૧૪૨	અલ્યા પંચ વિશયના ભોગીરે	૧૪૦
	૪૫ નાગર નટરે એ રાગ	
૧૪૩	ધન્ય હરીજનરે ઓ ધન્ય હરી જનરે.	૧૪૦
૧૪૪	ભજ ભગવતરે ઓ ભજ ભગવતરે.	૧૪૧
	૪૬-તીરમળદાસના ભજનનો રાગ.	
૧૪૫	આ ખરૂ જ્ઞાન નહીં લેશે તેતો.	૧૪૨
૧૪૬	બાળ ગુણુ જોઈ ના માને.	૧૪૩
	૪૭ વાલમના વરઘોડાનો રાગ.	
૧૪૭	સૌ બેલી સૌ બેલી સ્વારથનું સૌ બેલીરે.	૧૪૪
૧૪૮	નહીં સંગી નહીં સંગી સંસારના.	૧૪૫
૧૪૯	ભરમાયો ભરમાયો ભરમમાં.	૧૪૫
	૪૮-હારે ચાલો ડોકરમાં જઈ વશીએ. એ રાગ.	
૧૫૦	જાયછે જાયછે જાયછેરે.	૧૪૬
૧૫૧	સારછે સારછે સારછેરે.	૧૪૬
	૪૯-પ્રભાતીયાં.	
૧૫૨	જરે જ આજસ અભાગણી.	૧૪૭
૧૫૩	જગો જગોરે ઝટ જીવડા.	૧૪૭
૧૫૪	આવીરે માયા મસ્તાન તું.	૧૪૮
	૫૦-ઉઠોરે અલબેલી અંબા એ રાગનું પ્રભાતીયુ	
૧૫૫	ગુણુ ગોવીંદના ગાને તું ગાંડા.	૧૪૯
૧૫૬	ઉઠો ઉઠોરે બાધ આજસ મેલો.	૧૪૯
	૫૧-રાગ ટેલનો.	
૧૫૭	ભજલે ભજલે ભજલે પ્રાણી.	૧૫૦
૧૫૮	સાંભળ સાંભળ સત્ય શીરા તું.	૧૫૧
	૫૨-રાગ મધુકરનો.	
૧૫૯	ઓ અવીનાશી સાંભળોરે.....	૧૫૩

અંક	પદ	પ્રકર
૧૬૦	કેમ ભુક્ષી ભટકાય છેરે.	૧૫૪
૫૩-રામ નગર કે બાશી. એ રાગ.		
૧૬૧	બેસો ગોવીંદ ગુણ ગાવા ઓ મનવા.	
૧૬૨	ભ્રમણાથી સ્થીર થાને ઓ મનવા.	૧૫૫
૧૬૩	ભક્તી કરી લેને ભારી ઓ લલવા.	૧૫૬
૧૬૪	હવે શીખામણ લાગીરે લલવા.	૧૫૬
૧૬૫	ભજન કરે નામ દધ દધરે.	૧૫૭
૫૪-ઝાલાવાડી ઝુલરીનો રાગ.		
૧૬૬	જ્ઞાનરૂપી બડો થય હે.	૧૫૭
૧૬૭	હરીભજન સુભ સુખ છે.	૧૫૮
૫૫-સુંઢાળાને સમરીએ. એ રાગ.		
૧૬૮	કે કમર બાંધો કશીરે.	૧૫૮
૧૬૯	પુરણ બ્રહ્મ ભજેરે.	૧૫૯
૫૬-રોડ સગાળશા સાધુને શેવે. એ રાગ.		
૧૭૦	સાચે સાચો સાર સહીનેરે.	૧૫૯
૧૭૧	હરી ન્યાય કરશે અમારો તો.	૧૬૧
૧૭૨	ભણ્યા ભાઈ શીદને ભુલોરે.	૧૬૩
૫૭-કયું ચમકાવત નેનાં. એ રાગ.		
૧૭૩	ત્રણ્યા કોની નવ દુટે.	૧૬૩
૧૭૪	માયા ન મુકે કેડો પ્રભુજી.	૧૬૪
૧૭૫	બેડો કણી ભાગદારીઓ.	૧૬૫
૫૮-નીશ્વેના મેહેસમાં વસે. એ રાગ.		
૧૭૬	રંકના રામજી દુખડાનાં.	૧૬૬
૧૭૭	જજ્ઞના દાતા વૈકુંઠવાશીરે.	૧૬૬
૧૭૮	પ્રેરણા કારક પ્રભુ વીશ્વના.	૧૬૭
૧૭૯	ભક્તોના ભુદરા.	૧૬૮

૫૯ પનીહારીની છાંયોનો રાગ

અંક	પદ	પ્રક્ર
૧૮૦	રહીશમાં પોઠય પારણે	૧૬૯
૧૮૧	જીવરાજ નોદ્ય ગામ તમ તણું	૧૭૦
૧૮૨	પ્રાણસાલ શું હરખાઈ ગયારે.	૧૭૧
	૬૦-કચ્છ કલ્પના પરી. એ રાગ.	
૧૮૩	પેટ પાપી ભરવાને.	૧૭૨
૧૮૪	જેડ્યા જીવ જનમી શું સુકીત કર્યું.	૧૭૩
	૬૧-નાટકના વણજારાનો રાગ સાખી સાથે.	
૧૮૫	અડ્યા ભજન વીનાનો તારો.	૧૭૪
૧૮૬	ઝાડ્યો પાપતણો પંથ પ્રાણી.	૧૭૫
૧૮૭	એક અરજ સાંભળ મારી.	૧૭૬
	૬૨-ભજનપરમાં મન ગમતા માવા. એ રાગ.	
૧૮૮	અણુ સમજી ભક્તો.	૧૭૮
૧૮૯	શુ બેઠો ત્યાગી હતી તે ફેરવી રહી.	૧૮૦
૧૯૦	ત્યાગીછે જેણે અનીતીને ત્યાગ કીધી.	૧૮૧
૧૯૧	સંસારીને શું પ્રતક્ષ પ્રભુ નથી મળીયા.	૧૮૨
	૬૩-નાટકમાંનો રાગ.	
૧૯૨	જેઝપોટે જાયછે આ મનુષ્યનો દેહ.	૧૮૩
૧૯૩	જીવડા જાંજળી જપ હરી તણો જપ.	૧૮૪
૧૯૪	જે તું ધાઈ બાઈ બાઈ શી વલે થશે.	૧૮૫
	૬૪-જે રામ જે રામ જેજે રામ. એ રાગ	
૧૯૫	માણુ સદા તમારે ધ્યાન	૧૮૬
૧૯૬	પ્રભુ મોક્ષપદ સૂઝ ધામ	૧૮૭
૧૯૭	જેજે દીનબંધુ દયાળ	૧૮૭
૧૯૮	પ્રભુ જપીએ તમારો જપ	૧૮૮
	૬૫-વલ્લભ વીકૃત શીલ. એ રાગ.	
૧૯૯	મુળપદ વીશ્વના સ્વામી	૧૮૮
૨૦૦	પુરણ પ્રભુ પરમાત્મા	૧૮૯
	૬૬-સ્તુતીનો રાગ.	
૨૦૧	સૌને અમારા રામ	૧૯૦

વલ્લભ પદમાળા

પદ ૧

નાટકની સ્તુતીનો રાગ

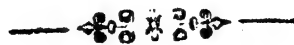
માયું સદા હું તારું ધ્યાન. ઓ પ્રભુજી, માયું સદા હું તારું ધ્યાન. ટેક

કુમતી કાપો ને, સુમતી આપો રે, ઘટમાં પ્રકાસો સુભગ્નાન. ઓ ૦૧
મોહ ધરખારનો. ટાળો સંસારનો રે; આપો ભક્તી રસપાન. ઓ ૦ ૨
પડ્યો જંજળમાં, આકળી કાળમાંરે; ભુક્તી ગયો ભગવાન. ઓ ૦ ૩
સગાના સાથમાંને, બદેવારી વાતમાંરે; ભમતાં ખેડું મુળભાન. ઓ ૦૪
ખુમ ખત્તા ખાઉ, પુઠે પસ્તાઉરે; પણ નથી વળતી જરાસાન. ઓ ૦૫
માતનાત ખાત ભારજ, આઉકાર દેહરે; નેમતેમ વ્યાપેછે તાન. ઓ ૦૬
ઠોડવો તે તાંતથી, રાખો સુભસાનથીરે; અંતે નથાઉ હેરાન. ઓ ૦ ૭
અવીઘાથીકાઠી, જ્ઞાન પમાડીરે; દયો આપ સંણે મ્હેર બાન. ઓ ૦ ૮
વ્યાસ દાસને મળી, અદળક દળીનેરે; અચળ દો જીવતદાન. ઓ ૦ ૯

પદ ૨

રાગ ઉપર પ્રમાણે

તમે છો સાચા માખાપ, ઓ પ્રભુજી; તમે છો સાચા માખાપ. ટેક
જુડી છે માયાને, જુડાં છે જાયાંરે; જુડા સંસારના સંતાપ. ઓ ૦ ૧
મ્હેા મ્હે અરીયાને, રંગે રડવડીતારે; તેજન્મ મરણના ઉતાપ. ઓ ૦ ૨
વૈભોગ વ્યાધી તે, અતી ઉપાચીરે; કરી કર્યાં કોટી પાપ. ઓ ૦ ૩
ભટકાયાભોગમાંને, રખડ્યા રંગરોગમાંરે; જંપી જખ્યાનડીંજપ. ઓ ૦ ૪
જવનીના જોરમાંને, તરછટ તોરમાંરે; ભજતાં ખાધીભુક્તિથાપ. ઓ ૦ ૫
વ્યાસવલ્લભ વદે, પાતક ટાળીનેરે; સરણે દયો સેવને આપ. ઓ ૦ ૬

પદ ૩

રાગ ઉપર પ્રમાણે

દયોં હું સેવકની સંભાળ, ઓ કપાનીધી; દયોં હું સેવકની સંભાળ.

ટેક

પરમાનંદ પ્રભુ, વીશ્વના સ્વામીરે; દીનના તારણ છે દયાળ. ઓ ૦ ૧
 આપથી અળગો, થઈ પડ્યો છું રે; વીંટૈ વળ્યો છે જાળ. ઓ ૦ ૨
 ન ધ્યાન ધરતોને, પેટજ ભરતોરે; ઘરમાં ધુંચાયો ગોપાળ. ઓ ૦ ૩
 હમતા મમતા મારી, ન છુટે નાથજીરે; તો પણ તમારો બાળ. ઓ ૦ ૪
 માયા ન મુકે કોડો, નાવે નવેડો રે; છેડો ન પામુ વીસાળ. ઓ ૦ ૫
 મ્હોતોલ કામ ક્રોધ, બહાસાંયે વળગ્યારે; પણને બહેરી વીકરાળ. ઓ ૦ ૬
 તે થકી છોડવાને, સત્યચીત જોડેરે; હું રે પામ્મરના પ્રતીપાળ. ઓ ૦ ૭
 ધ્યા જ્ઞાન ગુણની, વીધાવીવેકનીરે; મેડો છું તમારી નિશાળ. ઓ ૦ ૮
 વ્યાસ વલ્લભ વદે, સરણે દયો સમજરે; કુટાઈ મુઝો બહુ કાળ. ઓ ૦ ૯

પદ ૪

રાગ ઉપર પ્રમાણે

લાગીએ પ્રેમથકી પાય, ઓ પ્રભુજી; સાગીએ પ્રેમથકી પાય. ટેક
 મનુશ વર્ગનો. આ દેહ દીધોરે; તે બદલો ના વળાય. ઓ ૦ ૧
 ગોબરા ગર્ભથી. તમે ઉગાર્યોરે; તે પાડ કેમ ભુજાય. ઓ ૦ ૨
 વીધ વીધ વીવેકે. વૈભોજ આપ્યારે; તે કેમ વીસરજન થાય. ઓ ૦ ૩
 ક્રુધા પીપાષા સૌની. પુરી પાડોછોરે; તે ગુણ ગાયન ગવાય. ઓ ૦ ૪
 ભક્તના તારણ. દુષ્ટ સંહારણરે; છે જગદાતા જગરાય. ઓ ૦ ૫
 કીત કુંજરને પણ. તમે પોસોછોરે; કરતા સુમારગીને સ્હાય. ઓ ૦ ૬
 તમે છે માતાને. તમે છે પીતારે; તમોને અરપી છે કાય. ઓ ૦ ૭
 વિશ્વપતી અતી. મતી દયો સારીરે; માગીએ સુખ સેવાય. ઓ ૦ ૮

જમ ક્રીંકરનો. ભય ભાગો નાથજીરે; લક્ષ ચોરાસી વહી જાય. ઓ ૯
સુભ સેવકને. સરણેલ્યો શામજીરે; વ્યાસ વલ્લભ ગુણ ગાય. ઓ ૧૦

—૦૦—

પદ ૫

રાગ ઉપરનો

દયા કરોને દાતાર. ઓ પ્રભુજી, દયા કરોને દાતાર. ૧૬
ઓ અવીનાશી. અલકવાશીરે; જક્ત પ્રકાશી ઓમકાર. ઓ ૧
સર્વે જાખાના. મુજ રૂપ સ્વામીરે; સત્ય સંગી પ્રાણુઆધાર. ઓ ૨
નીરાકાર રૂપે પ્રભુ. સાકર રૂપેરે; આઠ કરં નમસ્કાર. ઓ ૩
અખંડાનંદી. નરહરી ન્યારારે; મુમુક્ષુ મોક્ષ કરનાર. ઓ ૪
દ્રષ્ટા સરવના. સ્થીત સ્થાનકથીરે; સુધ્ય શ્વરૂપે તદાકાર. ઓ ૫
સૌ સુભ સેવકો, સદા સમરીનેરે; પાડીએ પ્રેમે પોકાર. ઓ ૬
તમે નહીં સાંભળોતો, કોણ સાંભળશેરે; અરજ કંગાલની અપાર. ઓ ૭
સંસારનું ફળ, ના માગુ નાથજીરે; મુક્તી માગું મોરાર. ઓ ૮
લક્ષ ચોરાસીનો, ફેરો મટાડોરે; હવે ન પામુ અવતાર. ઓ ૯
અમે અજ્ઞાની જીવ, મુંઢમતીનારે, ગુણુ જૈએ વણુ વિચાર. ઓ ૧૦
ભાગ્યભળેને, મોક્ષ મળેરે; ટળે ઉપાધી હજાર. ઓ ૧૧
એવી આશાથી, આ પંથ સાહોરે; કરૂણા કારક કિરતાર. ઓ ૧૨
મોક્ષ પદનું મુળ, આચરિ છોરે; તે જાણુ વેદ આચાર. ઓ ૧૩
જેમ સમુદ્ર જળ, વરસે શ્રિષ્ઠિમાંરે; પાછુ તેમાં સમે સાર. ઓ ૧૪
તે તૂલ્ય મારો, સમાસ કરજોરે; બહાલેશ્વરી વિશ્વાધાર. ઓ ૧૫
દીનતાથી વ્યાસ, વલ્લભ કહેછેરે; વીનવીને વારંભવાર. ઓ ૧૬

—૦૦—

પદ ૬

નાટકની ગજલનો રાગ.

પડ્યોલ્યા પડ્યો સંદે, મન મુજમાં;
 પુછું ફેર શો, શ્વાનને તુજમાં. ૧
 જોડ્યા જેવી ક્ષુધા, પીપાશા તને;
 તેવી છે ક્ષુધા, પીપાશા શ્વાનને. ૨
 નીદ્રા ભય સુસ્તી, કોણ જોડલી;
 રહો શ્વાનમાં, તૂજમાં તેડતો. ૩
 નથી ફેર કાંઈ, તુને શ્વાનમાં;
 ખરોખર બહેવાર, ના જ્ઞાનમાં. ૪
 તેથી શ્વાન સરખો, ગણું તુજને;
 હોયે ફેર તેવું, કહે મુજને. ૫

સ્વાલ

અડ્યા મુણ બોધી, કહું છું તને;
 તણો ફેર નહીં, એક પુછ મને. ૬

જવાબ

વિના પુછ તેથી, શો ફેર રહ્યો;
 નહીં પુછ તેડતો, આંહો થયો. ૭

સ્વાલ

જુવો શ્વાનથી, સર્વ કહું છું ખરું;
 રણી ખાવાને, સર્વ ઠામે ફરું. ૮

જવાબ

અડ્યા તેમાંને તુ, શું જાહે કરે;
 તુથી શ્વાનતે, બહુ ઠામે ફરે. ૯

સ્વાલ

મજુરી કરી હું, બાંધુ ધામને,
છેયાં છોકરાં, રાખવા કામને. ૧૦

જવાબ

બાંધે ધાંમ તેથી, શું ગર્વ ધરે;
બચ્યાં રાખવા, શ્વાન બોડયો કરે. ૧૧

સ્વાલ

સુણો શ્વાનથી, ફેર તે ઓચરું
રળી લાવીને, દ્રવ્ય સંગ્રે કરું. ૧૨

જવાબ

કરેતું તેવું છે, એના કુળમાં;
જેજે શ્વાન લાવી, ઢાંકે ધુળમાં ૧૩

સ્વાલ

જીવો ફેર છે વાત, તે ભાળવું;
રાખી ચિત્ત ધર, છોકરાં જાળવું. ૧૪

જવાબ

તેવું શ્વાન, જાળવવાને વસે;
આવે શ્વાન બીજું, તો વઢવા વસે. ૧૫

સ્વાલ

અહો માહારાજ, હું થાક્યો સણી
નથી સ્વાલ રહું ચુપ, માંથુ ખણી. ૧૬

જવાબ

ક્યારે ફેર ભાવે, ભજે તું હરી;
કરે પુન્ય તો, મુનખ્યા દે ખરી. ૧૭
હોયે જ્ઞાન પ્રલુપ્ત, અનુભવી;

ત્યારે તૂજને, માંનીએ માન્યવી. ૧૮

હોયે ધ્યાન દાનને, જ્ઞાન અતી;
વદે ઝ્યાસ તે વણુ; ફેર નથી. ૧૯

પદ ૨

રામ ઉપરનો

રોટાજી રોટાજી, રોટા રામને; ઢાંકી ઘર ધંધો, ગ્રહો નામને;
થવાનો બહાલો તું, તેથી શામને; માયા મોહ મીથ્યા, મુકો કામને. ૧

સ્વાલ

મુકુ કાંમને રામ, નામે રમુ; કરું ભકતીને, ભજનોમાં ભમું;
સમાગમ સારું, સહુને નમું; માગે પેટ તે ક્યાંથી, લાવી જમું. ૨

જવાબ

અહ્યા જ મવા, દુખડુંતેં ધર્યું, અહ્યા વણુ એવાકય, શું નીસર્યું;
થયો ત્યારેકાર્ય, કીયું તેં કર્યું, કર્યું વણુ પય પ્રભુએ, ભર્યું. ૩

સવાલ

કહું પ્રતીવાદી, કહુંતે મરૂં, ખાવા મળશે, કામ મેલું પરૂં;
પડે તાપ ટાઢયો, તેનાથી મરૂં, વીના વસ્ર માટે, હું કામો કરૂં. ૪

જવાબ

વડુ વાદી ચાદીથી, કામો કળ્યાં; ધર્યો જન્મ તેવાં, કહો ક્યાં રળ્યાં;
મીથ્યા મ્હોમાયામાં, માખાપોમળ્યાં, દોહાડ્યાં બાળોતીયાં વસ્રોમ
જ્યાં. ૫

સવાલ

કદી કાળ કાયા, બને કાચલી, હોયે ક્રોધ તે, માય. સેવા બલી;
પડૂં મંચકે તે, પીડા કેટલી, રહે સોસના, કામની એટલી. ૬

જવાબ

કરે સોસનાતું, સેવાની ખરી, વીના દ્રવ્ય માયે, જો પહેલી કરી;
તેવાં મેળવે કરનારાં હરી, ખુટી દોરી તો કોણ કરે પરી. ૭

સવાલ

વીના દ્રવ્ય સેવા, થશે તે ખરું; ભરાયે સુસ્તી, ડગ ક્યાંથી ભરું;
સમા સાથ જાલાં, વીના શું કરું, ન પાયેકો પાણી. તે વાના વરું. ૮

જવાબ

જરે જ જુડા શું, ભુલી જાય છે, સુકા કાપટમાં, જીવ જો થાય છે
તેને કોણ લાવી, પાણી પાય છે, તેવું પાશે તું શીદ, સોસાય છે. ૯

સુણી સ્વાલીબેઠા, તે માંશુ ખણી, અતી જ્ઞાનીએ, નીરવતી ભણી;
રહે રીઢીસીઢી, ગોવીંદે ધણી, દીધા દાંત દે, ચાતણું તે ધણી ૧૦
મળે અંન વસ્રો, સહુ જીવને, પશુ પક્ષી ઉદ્યમ, શો તે કને;
નથી સાંચતાને, મળે સર્વને, કહે તું મનુષને, શુ ન બને. ૧૧

રજ્યુ મળ્યું રહે, ઠામે ઠામનું, ત્યારે તું રળેછે તે, શા કામનું;
વડે વ્યાસ નાંણું, રળો રામનું, તેથી સુખ મોક્ષ, મળે ધામનું. ૧૨

પદ ૩

રાગ દ્વિપરનો

ભજેજી ભજેજી, ભજે શ્રી હરી, નહીં આવે આ, મુનશાદે ફરી;
જવાનો માયા, મોહમાં તું મરી, માટે જોઈને ડગલાં દેડરી. ૧
કહી મ્હારું મ્હારું, મરેછે મથી, સગું સાથ, પ્રભુ વિના કો નથી;
જવાંની જો જો, તાંમાં રહેશે જતી, ચેતીને પહેલેથી, કરીલે ગતી. ૨
રતી મતી નથી, હરી નામની, ખરી સુખ ક્રયા, તે શા કામની;

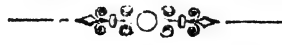
લલુતા થઇ છે, અતી દામની, ભુંડા ભોળવે છે, તૂને ભામની. ૩
 ખરો નર ન, ભોળવાયે કદી, માયા માનનીને, રહે શું બદી;
 નરી નીર નક, તણી એ નદી, સુની સર્મતી, વળી વેદે વદી. ૪
 દીસે છે ઉઘાડું, બુઝો દક્ષમાં, સુંણે શીખ સુદ્ધી, ભુલે પક્ષમાં;
 પડ્યો છે ધુંટાવા, ખોટા પક્ષમાં, નદીસે રહ્યું તેજ, જે તલ્લમાં. ૫
 દીઘી દેહ તેનીશું, ચોરી કરે, ભર્યું પય પેહેલું, જે વીશ્વંભરે;
 ગણી ગુણને, ઘડી ધ્યાન ધરે, વહે વ્યાસ વક્ત્રભ, તો તું તરે. ૬

પદ ૪

રાગ ઉપરનો

ભનેજ ભનેજ, ભને ભમને, કરી છે કણ્ણા, ઘણી તમને;
 રચી રચનાતે, તારા દમને, માનો પાડ, પ્રભુ તણા સમને. ૧
 કર્યો દુર લક્ષ, ચોરાશી થકી, દીધો મુનશા દેહ, છેલ્લા નકી;
 રહે રીતી નીતીથી, તું તો ટકી, રખે છત છોરાંમાં, જતો છકી. ૨
 રખ્યો કોણ જેણે, રળી વાવર્યું, ખોયું કોણ જેણે, ભંડારે ભર્યું.
 જીવ્યો કોણ જે, ધણીધ્યાન ધર્યું, મુઝ્યો કોણ, માયામાં ચીત ઠર્યું. ૩
 જમ્યો કોણ, પોપ્યા હરી ભકતને, રહી ભુખ બહેવારી, આશકતને
 ભમ્યો કોણ મ્હોયો, ભુડા જગતને, બેકો કોણ ઝાલ્યું, હરી તખતને. ૪
 સુતો કોણ નીરા, પ્રતી જેહછે, ઉભો કોણ પરા, પ્રતી તેહ છે;
 નીચો કોણ કર્મ, નીચાં એહછે, જાણ્યો જે હરીતે, ઉંચો દેહ છે. ૫
 ભુડો કોણ જે, ભુડી જાગે પડ્યો, સાચો કોણ જે, સત્યપથે ચડ્યો;
 અરી કોણ, ભક્ત જનોને નડ્યો, કહો દેવ પરદુઃખ, લેવા અડ્યો. ૬
 તર્યો કોણ તાર્યો, જેતમામને, ડુખ્યો કોણ લજ્જ, થયો કામને;
 જીત્યો જે જણું, મુજના ધામને, હાર્યો જે પ્રભો, માયાના ઠામને. ૭
 રહ્યો વાંઝીયો, વીરવે જણ્યો નહીં, વધ્યો વૈશ જે, ગુણ માએ મહી;

ચતુરાષ્ટ્ર ચેતો, આ જે જે કહી, વહે વ્યાસ વલ્લભ, જ્ઞાને ગ્રહી. ૮

પદ ૧

ગીરધારીરે વાત કહું છું વિચારો. એરાગ
ઓ જીવણરે, કરણી તેં તારી બગાડી; સીદ માયામાં માયા લગાડી.
ટેક
દેખી વિશ્વનેરે, થયો બહેવારમાં અગાડી; કામક્રોધ લોભમાં મનમાંડી

ગુલ

મોહ વધાર્યો દાડી દાડીરે, કરી જડ જેવી મત જાડીરે,
તેથી વેડીશરે, નરક ખાણુની ખાડી. સીદ માયામાંં ૧
તું જોનેરે, ક્યાં જનમ્યો તો પછાડી; આંહી ખીજ કરી તેં માડી,
તે માડીરે. મુકીને આંખો અનાડી, તેવી આમા નાંખીશ કાઢાડી

ગુલ.

તેમ જવાનો સવળું છાંડી રે, માહારં માહારં કરેછે ગતી ગાંડી રે;
જૈશ છોડીનેરે, વીત વનીતા વસ્તી વાડી. સીદ માયામાંં ૨
તૂ જાણુજ રે, મુકી જશું પીંડ પાડી, તેમ છતાં તેં પ્રીત બજાડી.
તે પ્રીતથી રે, કીધી ચુગલી ચાડી, અદ્ય સુખથી નજર થૈ આડી.

ગુલ

આડી નજરે, સુન્નતી નશાડીરે, પાછો સમજ માયા દે ઊઠાડી રે;
વહે વલ્લભરે, જે તારી આંખો ઊઠાડી, સીદ માયામાંં ૩

પદ ૨

રાગ ઉપરનો

ઓ મનવારે, યામ કહું એક મહારં; કેમ ચીત ચમકેછે તારં. ટેક

પડે લપટાઈ રે, સમજીને સુખ સારું; પણ જાણજે પુરણ નહારું;
 ઝુલ

ઘણી વેળા, દેઘ શીખ થાક્યો રે; પણ પાપી પાંખડી ન પાક્યો રે,
 તારું કાળજી રે, થયું કુટીલ કાળ છારું. કેમ ચીત ૧
 તું તો ઘડીમાં રે, ડાહ્યાપણ વીવેક વધારું; પાછુ પાંચ પળમાં અંધાર
 ખરી વાતમાં રે, લાગે તને ખાટુ ખારું; ઘણું વળગ્યુ લલુતાનું દહારું.

ઝુલ

તે તો છુટસે નહીં કોઈ વેળારે, ત્યારે ક્યારે થયું ભ્રમ ભેળારે
 ભેળા થાવારે, જોતુ તેને ન સંભારે. કેમ ચીત ૨
 આતો લક્ષ્મીરે, સીદ તૂં તારી ધારું; પીંડ પોતાનો કેમ વિચારું,
 જાણી આપતું રે, જીવ રાખે મહી જ્યારું; પણ આ પદ તુથી ન્યારું.

ઝુલ.

માટે જોતું છે તેને દે અરપીરે, શાને પરનો માલીક થયો કચરપીરે.
 જ્ઞાની કેહેશેરે' હૈયુ અધાર હત્યારું. કેમ ચીત ૩
 જેનો આધારરે, તેને તું સીદ વિચારું; ગુણ ચોર ન રહે નાહા બહાર.
 હવે સમજીજરે, કેટલી વાર પોકારું. કેવું વગાડું દોલ નગારું.

ઝુલ.

સ્થીતી પામીને થા એક ચીતેરે, તને ભમવાની ટેવ પડી નીત્યેરે,
 વડે વલ્લભરે, વારીવારી ને શું વારું. કેમ ચીત ૪

પદ ૩

રાગ દિપરનો

પાપી પ્રાણીરે, જાણીને ગા ગીરધારી; ટળે લક્ષ ચોરાશી તારી ટેક
 ગાયા વિનારે, સદા રહીશ વિકારી; તને જમડા નાંખશે મારી.

ઝુલ

તું તો વૈભોગમાં ભમ્યો ભારીરે, તને પર પ્રેમદા લાગી પ્યારીરે;
મુકી દેનેરે, કટેવ કુડી નહારી. ટળે લક્ષ્મી ૧
દેજે ડાહ્યાંરે, દુનિયામાં જોઈવિચારી, તારો જન્મતું નાંખ્ય સુધારી
આતો માયારે મોહ ભરેલ વિકારી; તારી ચરબી નાંખશે ઉતારી

જુલ

તેથી લપટાતો નહીં સુખ ધારીરે; સુખ ધાર્યે થશે દુઃખ ભારીરે;
માટે સમજરે. છાંય વામા વિભીચારી. ટળે લક્ષ્મી ૨
નારી જેવીરે, લક્ષ્મી લલચાવનારી; તેમાં જીવ, ન રાખીશ જરી,
તેતો શીખવેરે, કઠોર કરમ કુટારી; પછી નહી રહે નાહ બારી.

જુલ

માટે માન્યની માયાતજી સારીરે; મન મુકીને ગા મોરારીરે.
વ્યાસ વક્ષભરે, કહેછે ખોલી ખુંખારી. ટળે લક્ષ્મી ૩

પદ ૪

રાગ ઉપરનો

ગાંડાજીવડારે, લેતું ગોવીંદ ગુણગાધ; ખરે ખરી કરી લે કમાધ. ટેક
એ કમાણીરે, સાથે આવશે ભાધ; ખીજી રહેશે આંહીની હાંધ;

જુલ

આતો મહો માયા સ્વપ્નાની છાંધરે, જગે ત્યારે નમળે સુખ કાંધરે;
એવી જાણુજેરે, સંસાર સુખની સમાધ. ખરેખરી ૧
સગો શ્રી હરીરે, મીઠ્યાછે ભગનીને ભાધ; માતતાત ભાણેજ ભોજાધ;
છેયાં છોકરેરે, જીવંતીને જમાધ, મામા માસીને વડીઆધ;

જુલ

સહુ સ્વારથી મરદને બાધરે, કહે મહારો બહાલો તે ડાધ રે;
રળે ખપેરે, ત્યાં મુકી કરે વડાધ. ખરેખરી ૨

વણુ ઉઘ્યમેરે, ંહાલાં વધારે નરસાધ; દ્રવ્ય વિના ન કરે સરસાધ
અનૂભવથીરે, સહુ જશે પરખાધ; જરા જતો નહીં હરખાધ;

જુલ

ભુડા ભવમાં શું મરે ભટકાધરે; શાંને લંપટ, રહે લપટાધરે;
તારો મુઠ્ઠી દેરે, લફંગા ભુંડ ભુચ્યાધ. ખરેખરીં ૩
રાખી ડગપણુરે, મોઢેયી પીરસસે મીઠાધ; કુટ થયો માયામાં કુટાધ;
પણુ જમડારે, સોસશે શીર કેસ સાધ; ત્યારે ંહાલાં જશે વીખરાધ;

જુલ

જૈશ ખાસડાં ખોટનાં ખાધરે, નહીં ચાલે જમપુરમાં બુક્તાધરે;
ત્યારે મરીશરે, મનમાં માહા પસ્તાધ. ખરેખરીં ૪
તારો કુકતીરે, જોઈ દે શીક્ષા સવાધ; નાંખે લક્ષ ચોરાશી માંધ;
તેથી જાહેરે, કર્મ કર્યાં તેં કસાધ; વણાં પ્રાણીને નાંખ્યાં ફસાધ;

જુલ

કરી હરી જનપર, અદેખાધરે, પાપી પુન્યમાં, આડી જીભ ંહાધરે;
નીંદ્યા ભુંકીનેરે, ભલાની કીધી ભવાધ. ખરેખરીં ૫
ઘણે ઢાંગરે, જગત ધુત્યું ધાધ; જનેતાની કુખ કવાધ;
તારે જનમ્યેરે, માડી તારી વગોવાધ; કેઈ રંડાએ રાખડી પાધ;

જુલ

મેત્રી અધર્મ, કરી ન નવાધરે; પડ્યો માયાના ધાવમાં ધવાધ;
તેં તો અન્યનીરે, ભમાવી નાંખી ભક્તાધ. ખરેખરીં ૬
વીત વેંપારરે, કરતાં કરી ચતુરાધ; થયો ધરમ ધ્યાને અન્યાધ;
માળા ઝાલતાંરે, મુઠ મુવો તું સરમાધ; જતા દરશન કાચા કરમાધ

જુલ

ધારી સર્વ ધરમમાં ધુતાધરે; તારી સુધ ખૂબ ભુંડી ભરમાધરે;
રહ્યો કઠીણરે, કઠી ન આવી નરમાધ. ખરેખરીં ૭
થોડું તે ધણુરે, માનીને મેલ મુરખાધ; જૈશ પાપને કુંજરે દખાધ;

આટલા દનરે, ભુલ્યો તે ચીંતા નાહ; ધ્યાન ધરે જશે ધાવાઈ;

જુલ

પડે ભુલું તે હરીની દવાઈરે; વદે વલ્લભ, સુખ સુખ ચ્હાઈરે;
સ્વાદ ચાખી ભેરે; એક વેળા તું ધરાઈ. ખરેખરી ૮

પદ ૧

નંદના કુચરે નાનકડા તું એ રાગ
ભવ ભુલમાં ભટકવું મેલી, ભાવે ભજે ભાઈ રામ. ૧
જંજળમાં જીવ જદે તું જુલ્યો, કીધું કોટી દીન કામ; હવેથી ભાવે ૨
તસ્મીર તારી તું તો જાણે જે, રહેશે આમને આમ;
પણ તારો ટેક તોરો તુ રાખેને, તૂટી જશેરે તમામ; હવેથી ૨
રળીને નાંખવા નાંખું નહોતૂ તે, કીધું નારાયણ નામ;
પેટ પાપી માટે પ્રદેશ પોહોંચ્યા, ધુમ્મ્યો ગુમાર તું ગામ; હવેથી ૩
તજે નીંદ્યા નર નારીને નાતની, ન રાખો હેંણી હામ;
આ શીખ અત્યારે હૈયે ન આવે, હરામ ખોર હજમ; હવેથી ૪
ભયથી ભગવત ભક્તી ન ભુલે, તો પણ વૈકુંઠ કામ;
સંસાર સ્વારંથનો સગો થાયતો, દેશે કાલ્યા તને કામ; હવેથી ૫
રંગમા રમવા રહેવા રળીને, બંધાવ્યા ધોરી ધામ;
છોકરાં છોકરીની છતે છાક્યો, ઘર ગોરીના ગુલામ; હવેથી ૬
જીવ જીમેથી જગદીશ જપો, તેમાં શા દુલે દામ;
વલ્લભ વારીને વિનંતી કરે; સમરો સુદીર શામ; હવેથી ૭

—❖❖❖❖❖—

પદ ૨

રાગ ઉપરનો

સમજ જીવ થા શાણો સતોશી, સમરી લે શ્રી હરી; ૮૬

- ઠહેપારને વનીતા વીત બહાણું, કુડે પડ્યો તેકરી; હવેથી સમરી૦ ૧
 પરાયા પ્રાણને પીડતો પેતે, એવો તું ઊકચો અરી;
 જર જરને જોડની ટેકરીતે, ગરરર જશે ગરી; હવેથી૦ ૨
 અતી આત્માથી ઉત્પાત કીધો, વાક્ય વાંકાં ઓચરી;
 પાકું પ્રમાણીક પણું બતાવી, છેતરી દેતો છરી; હવેથી૦ ૩
 પોશાક પેરવાના ખ્યારા લાગે, જુગતે જણસ જરી;
 ડાલો ઠોઠ તુ ઠોકાઈ મુઓ, કામ ન બેઠો ઠરી; હવેથી૦ ૪
 જીભની જુકતાઈ જીવને જોખન, ઝરરર જસે ઝરી;
 કાયદો કપરો કબજોનો માટે, દેડમલાં તું ડરી; હવેથી૦ ૫
 નર હરી નાણ્યા નહીં નાદાર, તે નખળાઈ નરી;
 પ્રપંચ પોટલા પેટથી બાંધ્યા, કર પાપ પ્રીત પરી; હવેથી૦ ૬
 મ્હારું મ્હારું કરી મુરખ મરખ, ભંડાર ભારે ભરી;
 તામસ ટીશી ટણી ટેક તોફાન, ઝડ જશે નીસરી; હવેથી૦ ૭
 લટક્યો લ્હાવો લેવાની લાલચે, મંદ મતી તુમરી;
 ત્રીકમ સાથે તું તાળી રાખે તો, જણપ જીવ તરી; હવેથી૦ ૮
 ફેમટ ફાંફાનાં ફંદનો ફેરો, જો તું ફસાતો ફરી;
 ધોવાઈ ધોળો થઈ ધડ ધામે, ધાતુ ધ્યાન ધરી; હવેથી૦ ૯
 કહ્યું માને નહીં મંદમતી મુઠ, માયામાં મથે મરી;
 વૈકુંઠ વાશી વાત વલ્લભની, ખર ન ગણે ખરી હવેથી૦ ૧૦

પદ ૩

રાગ ઉપરનો

સાંભળે શીખેને સંગ કરે પશુ, નાવે મુરખને જ્ઞાન ટેક
 જોડલામાં ગરધવ બાંધે ખર, નથાય અશ્વ સમાન; કદી કાળ નાવે૦ ૧
 ખાડ ખોદી ધુળ ઠાંકી દે તો પશુ, વાંકડા પુંછનું શ્વાન;

કોટીક ઔષધી કર્યા કરે તોહયે, ન સુધરે પ્રધવાન; કદી કાળ૦ ૨
ભાગી ભુકો કરી ભીજવે જળમાં, ન૦ય ભીજે પાપાણુ;
પુરી દે પાંજરે શુકની સાથે, વાયશન વદે વાંણુ; કદી કાળ૦ ૩
કાંબળે બીજૂ કદી નવ બેસે, રંજ ન લાગે કો દાંન;
ધાવતાને પકવાન ધરો પણુ, ન૦ય મુકે પય પાન; કદી કાળ૦ ૪
સુષુતાનો સંજ ખહેરો કરે કદી, ખહેરો ન સાંભળે કાન;
વિદ્વાનની બેડે મુગો ફરે પણુ, મુગો ન થાય વિદ્વાન. કદી કાળ૦ ૫
સુરાનો સંજ કાલર ફરે તેથી, ન૦ય બને સુરવાન;
વ્યાસ કે સંતનો સંજ કરે પણુ, નડોરને શી સાન, કદી કાળ૦ ૬

પદ ૪

રાગ ઉપરનો

જીવ જીવો જમમાં ઝીણું ઝાંખી, શો છે સગામાં સાર; ૧૬
ગરજ ધરનાં મર્યનાં ઘેલાં, વાંચી વડુ વિસ્તાર; અલ્યા આ શો ૧
લક્ષ્મી લાંબા લગી લાગો સારા, દે માન્યને આઉકાર;
કદાપી કાંઈ પેદા ન કર્યું તો, મણે ગાંડો ગુમાર; અલ્યા આ ૨
ભાઈ ભાંખી ભોળવી ભરમાવે, વીતથી વારમવાર;
અવસર એક ઓછું હાથ આવેતો, કેશે રમ્યો કાંઈ જર; અલ્યા આ ૩
આંબ્યા લાંબ્યા તો ભલા ભાઈ ભાંબ્યા, દુઃખે દાઢે દન ચાર;
જર વિના જરા જીવે ન સામું, કેશે કે જ ધરખહાર; અલ્યા આ ૪
માતા તો મર્મથી મીઠું મનાવે, તું થૈશ પૈસાદાર;
અમારે એમાંનું અર્થનું નથી, ખરું કલ્યામાં શો ખાર; અલ્યા આ ૫
એમ માખાપો મથી મરે માયામાં, ભરાવવા ભંડાર;
પણુ તે જીવ જરા ન જણે કે, છે હરી ધારું થનાર; અલ્યા આ ૬
સ્વારથનું સરવે સગુ સાથી, શંભરી લે કીરતાર

વલ્લભ નારીવારી જીવ વારે, તારં નથી તલ ભાર; અધ્યા આ૦ ૭

પદ ૫

રાગ ઉપરનો

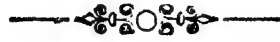
જીવ જીલ્લી શીખ સાંભળે છે પણ, ઘડીમાં ભુલ્લી જૈશ; ટેક
બોધથી બૂઝીએ નિશ્ચેકર્યો હાલ, ગોવીંદના ગુણ જૈશ; ઘેલાજીવ૦ ૧
મન તારં મહીથી એમ કેછેકે, હવે હરી લાવ લૈશ;
આસાર શુભીને ધડ કીધો કે, શુભ કામે જીભ વૈશ; ઘેલાજીવ૦ ૨
વૈરાગ વાણી વિચારીને પલકે, ધામ ધંધામાં ધૈશ;
બાળ બચ્ચાં ઘર ગોરીથી પાછો, ગાંડો ગધેડોયૈશ; ઘેલાજીવ૦ ૩
હાલ તારં ચીત્ત ચોટયું છે માટે, તું પીશ હુંજે પૈશ;
જરા જપાટો માયાનો અડયોકે, તૂરત ફંદે ફસૈશ; ઘેલાજીવ૦ ૪
મછની જળ સરીખો આ સંસાર, તેમાંતું ખત્તા ખૈશ;
હીસાખ જમરાય માગસે તારો, ત્યા શી જીખાની દૈશ; ઘેલાજીવ૦ ૫
કેહ વ્યાસ તું તનનો તાપ ટાળવા, કડવા વેણ હું કૈશ;
હુકમ હોદ્દો નથી હાથ માટે, બોલીને બેશી રૈશ; ઘેલાજીવ૦ ૬

પદ ૧

નટવર સુનેડો. એ રાગ

વળગાડી આ જંજળ. મને કોણે, વળગાડી આ જંજળ; ટેક
સુખ દુઃખમાં. નહોતો સમજતો, જ્યારે હતો નાનું બાળ; મને૦ ૧
ધરખારે મારો, જીવ ધુયાયો, ઘઉં સગાંની સંભાળ; મને૦ ૨
માંન્ય મહતાને. છૈયારે છોકર, રળવું લાગ્યું રશાળ મને૦ ૩
પેટ પાપીથી. પડપંચ કરતો, દુર મુકીને દયાળ મને૦ ૪
ઝરજી થઇને. ગાંઠ તો નાણું, ન ગવાયા ગોપાળ; મને૦ ૫

અણુસમજણમાં. સૌસારું લાગ્યું, હવે પડી છે કાળ; મને ૮
મોહમાં પુરવના. કરમેજ નાંખ્યો, તેમાં કોને દેઉં માળ; મને ૯
સંસારનો આ. સીધું છે ખારો, તેમાં શી તરવાની કાળ; મને ૧૦
વદે વલ્લભ જીવ. સમજીતું જરે, એક દીન આવશે કાળ; મને ૧૧

પદ ૨

રાગ ઉપરનો

જંજળમાં તું પડ્યો, મારા જીવ, જંજળમાં તું પડ્યો; ટેક
અળગાયતાં હવે. ઉલટ ન આવે, ખરે ખરો ઘાટ ઘડ્યો; મારા ૧
નીત્ય નવે નવા. રંજ દેખીને, રહું છું અડ્યોને અડ્યો; મારા ૨
વગર દોરડે. દોર્યો છે તુજને, તે ને તે પંથે અડ્યો; મારા ૩
વણુ નાથ્યે નાથ્ય. નારીનો ઘાલી, છટકે ન તેવો છડ્યો; મારા ૪
વિશ્વ રૂપી લોહ. વજરની વીંટી, તેમાં તું મણી મઢ્યો; મારા ૫
વણુ પાટાનો. પાટારે બાંધ્યો, તે શત્રુ કોણુ નડ્યો; મારા ૬
લકિત કરીને. મુકિત ન પામ્યો, શક સંસારે સડ્યો; મારા ૭
પોતાનું જાણી. પાતક બાંધ્યું, રોવાને રડ ઘડ્યો; મારા ૮
વદે વલ્લભ જીવ. ઝુલતો રૈસરે, સુભ રસ્તો ન જડ્યો; મારા ૯

પદ ૩

રાગ ઉપરનો.

કેમ તુ ગોવીંદ નહી ગાય, ગાંડા જીવ કેમ તુ ગોવીંદ નહી ગાય; ટેક
રૂપાળો રૂપાળો, રંગ કરી ફરતો, ભુકતીથી જળવી કાય; ગાંડા ૧
ગળ્યું તીખું ને, ખાટું ખારું, સ્વાદે સ્વાદે શું ખાય; ગાંડા ૨
પણુતે સ્વાદ તો, નાદ ઊતારે જરે ભુવતી ને મ્હાય; ગાંડા ૩

મારું કહી મુઠ, મુંભત બાંધે, સૌને કરડવા ધાય;	ગાંડાં ૪
ખોતાનું પણ, સાથે ન આવે, કરતું તારો ન્યાય;	ગાંડાં ૫
હાલ તું હૈનું, સું ધારી બેસે, પણ શો અંતે ઉપાય;	ગાંડાં ૬
શીખ દેઉતો, મશ્કરી માને, મદ મચ્છર નવ માય;	ગાંડાં ૭
લક્ષિત મુકીને, ભુકે તું નીંધા, પુન્યે આડી જીભ બ્હાય;	ગાંડાં ૮
તૂ સાંચે પણ, કોઠક ખાશે, તારે શી લાગી લ્હાય;	ગાંડાં ૯
સમજ સમજ લ્યા, સોડ રે કહુ છું, કુટે કલ્યાણ ન થાય;	ગાંડાં ૧૦
તુ જાણે મારે, સાથ સહોદર, અંતે કરે ન કો સાહય;	ગાંડાં ૧૧
વદે વલ્લભ જીવ, જગદીશ જપરે, અમુલ્ય અવસર જય;	ગાંડાં ૧૨

૫૬ ૪

રાગ ઉપરનો.

સમરી લેને કીરતાર, આ જીવડા, સમરી લેને કીરતાર	ટેક
ફાટયોરે ફાટયો. શીદરે છે, પંચ વીષયને પ્યાર;	ઓ જીવડાં ૧
હું ને મારૂં કહી, મીથ્યા મરે છે, તારૂં નહીં તલ ભાર;	ઓ જીવડાં ૨
જનમ્યે તૂ ઠાંલો, મરણે તૂ ઠાંલો, સાથે ન બાંધે લગાર;	ઓ ૩
કર માયા અળખીં શું રહ્યો વગગી, છોડ દુર દેહ વિકાર;	ઓ ૪
નવરા રેનામાં, મેહેલ તુ આધા, અપ લક્ષણો હજાર;	ઓ ૫
જુડી છે માયા, જુડાં છે જ્યાં, જુડાં છે જર ધર ખાર;	ઓ ૬
મીથ્યારે માતા, મીથ્યારે પીતા, મીથ્યા ભાઈ બંધ યાર;	ઓ ૭
મીથ્યા છે પ્રાતને, મીથ્યા છે ભગની, મીથ્યા છે ઘરની નાર;	ઓ ૮
તુ જાણે છોરાં. થાસે શું ખાશે, કરી આપું, કાંઈ આધાર;	ઓ ૯
એમ શુભ સમજી, કુટું મરેરે, તેનો તું દેવાદાર;	ઓ ૧૦
તૂ જાણે માયા, કેમ કરૂં અળખી, છે દુનીઆનો માર;	ઓ ૧૧
પણ સ્વાસ સુધી, શોષ રહેરે, ત્યારે ક્યારે પામે પાર;	ઓ ૧૨

છોટા મોટા પણ મુકી ગયાને, ભોગવ્યા નહી ભંડાર;	ઓ૦૧૫
હાથે ન ખરચ્યું, પેટે ન ખાધું, કુતરે કરડયા કોઠાર;	ઓ૦ ૧૩
છો લોક નંદે, માયાને કંદે; તેનો ન રાખ્ય વિચાર;	ઓ૦ ૧૪
જક્ત જણે નોહ્ય, દુર દુનિયાથી, રટ મનમાં મોરાર;	ઓ૦ ૧૬
ચેત ચેતરે ઝટપટ જીવડા, શાને કરેછે વાર;	ઓ૦ ૧૭
વલ્લભ કહે રહે. અળગોને વળગ્યો, શું કરશે સંસાર;	ઓ૦ ૧૮

પદ ૫

રાગ ઉપરનો

પુરણુ ભ્રમ ભણો, ઓ પ્રાણીયા, પુરણુ ભ્રમ ભણો;	ટેક
અખંડાનંદ, એક અક્ષક છે, બીજ તે, બીજ ભણો; ઓ પ્રાણીયા	૧
વાંસાની વલ્લુર, કદીએ ન મટે, ઊદર સીદ ખણો; ઓ	૨
શાખા સીચેથી, મુળ ન ભીજે, જળ ઘટ રેડો ઘણો; ઓ	૩
સરપડસ્યા વણુ, જીવ ન જાએ, શું થાય કરડયે કણો, ઓ	૪
ઝાકળ જળથી. તરશ ન છીપે, ચ્હાય તે તરં લણો, ઓ	૫
પ્રતક્ષ પ્રમાંણુ, દરસણું હોયતો; વણુના વિકાર હણો; ઓ	૬
વલ્લભનું વેણુ, નવ્ય માનોતો, વેદને પાશ્વ સણો; ઓ	૭

પદ ૧

રામ નામરૂપી રત્ન એક સાચું એ રાગ

રેટા રામકૃષ્ણ રામકૃષ્ણ પ્રાણી;	
તેનાવીના અવર મીથ્યાવાંણી વાણી કે ભજે પ્રાણી.	ટેક
ભજ્યા વીના સૌ જન્મ વ્યર્થ જશે;	જી ન
જોજે આજ કાલમાં કાળ ખાશે; ત્યારે જમ દુતનું જોર થાશે;	

માટે રામ, ભજનામ, તજ કામ, રાખી હામ, સુંદીર શામ, ગુણ
ગ્રામ, શુભ ધામ, અવર ઠામ, ધુળધાણી ધાણી કે ભજે પ્રાણી. ૧
હરી વીના છે બીજ કડાકુટા;

કાયા માયા ને જાયા સહુ જુઠા; મૃગ જળ જેવાં જેવા ધુમ્ર મુઠા;
માટે છોડ, દોડા દોડ, માથા ફેડ, મેલી હોડ, ધરી કોડ,
શ્રી રણુછોડ, કર જોડ, નાવે ખોડ, તન તોડ,
ઉલટ આણી આણી કે ભજે પ્રાણી. ૨

ભક્તી વિનાના જીવ પશુ જેવા;
આવી પાપના કુંઝર કર્યા દેવા; ખાશે ખાસડાં તે જમડાનાં કેવાં
સુકાં ખાય, દુઃખ થાય, તે ચુંથાય, બહુ તણાય, જીવ જાય,
ત્રાય ત્રાય, હાય હાય, ના ખમાય, પડે પાય, ન છુટાય, બહુ કુટાય,
વ્યાસ ગાય, ગુણ જણી જણી કે ભજે પ્રાણી. ૩

પદ ૨

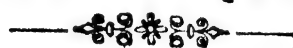
રામ ઉપરનો

મેલ લાજ, શ્રી માહારાજ, સરણ થાતાં,
ભલે કુથલીકરે કેગુણ. ગાતાં ગાતાં કે સરણ થાતાં.
મુકી લાજ, શ્રી માહારાજ ગાયા-જેણે;
તારી પહેડી ધકોતેર એણે; રાખ્યું મહેતા નરશીલું નામ તેણે;
તેવા જન, નહીં અન, ન સહન, વસી વન, હરીજન, રાત દન,
જુગજીવન, મેલી મન, તોડી તન, મ્હા મથન, લઈ ભજન,
મોક્ષ જતાં જાતાં કે શરણ થાતાં. ૧

ધરે ધ્યાન શ્રી હરીનું ધાઈ વાઈ;

લાગી શામ સંગ સાચી સમાધ, તેવી સુંદરી સકળ મીરાં બાધ;
એ પ્રમાણ, સતી જણ, શુ વીખાણ, વડુવાણ, સારંગ પ્રાણ,

વિશ્વ ભાણ; એજ દહાણ, છે કહ્યાણ, રામ ખાણ, થા વેચાણ
પ્રેમ આણ, સુખ માણ, નામ ગાતાં ગાતાં કે શરણ થાતાં. ૨
જેહ નરનારી હરી નામ લેશે,
સાચા ભક્તપણ પુઠે જશ દેસે, વદે વ્યાસ કીરતી તેની રહેશે;
તે સંભાળ, છે દયાળ, તું નીહાળ, પ્રતીપાળ, મટે કાળ, આજંબાળ,
મટ માળ, નામ વાળ્ય, ખુલે ભાળ, મહા વીકાળ, દુઃખ ટાળ,
ગા ગોપાળ, ધંધે ધાતાં ધાતાં કે શરણ થાતાં. ૩

પદ ૩

રામ ઉપરનો

જીવરાજ રાખ્ય, ભક્તી શીર સાટે;
ધર્યો દેહ આ ભજનને માટે માટે, કેશીર સાટે.
ભજ્યાવીના, ચતૂરાઈ ચુલે;
કરે ભક્તીતો, દેહ નબ્બ દુલે; ભાગ્યશાળી ભજન નહીં ભુલે;
ભક્તીકર, ના વીસર, વિશ્વંભર, જે ઇસ્વર, સ્નેહ નર, ધ્યાન ધર,
બળ્યુ ધર, દુઃખી દર, પર હર; તું નીસર, જુદું જર, તે પિસર,
શીદ ફાટે ફાટે કે શીર સાટે. ૧
કરે કુચલીકો તેથી નબ્બ બીલું;
હરી રૂપી અમીત, પ્રેમે પીલું; રાખે ટેકતો તું ધન્ય તારું જીવું;
મુકી લોંજ, 'કર'કાજ, આજ આજ, પડે સાંજ, શ્રી માહારાજ,
તારણ જાઝ, તેને બાઝ, દે અવાજ, ઘણો ગાજ, પાપ પાજ, જીવરાજ
દેઈ દાઝ, ભાઈ ભાજ, પુરપાટે પાટે કે શીર સાટે. ૨
અહ્યા આવી અમુલ્યઘડી તારી;
મળી માનવીની દેહ સ્નેહ સારી; માટે ધ્યાન ધર્યસુખ ધામ ધારી;
માયા જુદ, મેલી ઉઠ, છોડી પુઠ; માંથા કુટ, રંગે રૂઠ,

અલ્યા ઉંટ, હૈયા પુટ, નામે ત્રુટ, લાવો હુંટ, એ અખુટ,
હુંટ હોટે હોટે કે શીર સાટે. ૩

રાખ્ય નીમ, નરહરી નામ લેવા;
કરે સર્વ સ્ત્રી તારી સારી સેવા; રામ ભક્તીએ પુજ્ય કપી કેવા;
તેવી રીત, રાખી પ્રીત, ચોડ્ય ચીત, રૂડી રીત, ધરી હીત,
નીત નીત, એજ વીત, માહા આદીત, ત્રુઆતીત, ભજી જીત,
સૌ પક્ષીત, ગાય ગીત, વ્યાસ ઘાટે વાટે કે શીર સાટે. ૪

પદ ૪

રાગ ઉપરનો

પામી જ્ઞાન બ્રમને ભજે ભાઈ;
સંત પુરશનો સમાગમ સાધ સાઈ, કેલજે ભાઈ. ૧
મુળ રૂપ બ્રમ અવર છે ડાળી;
ડાળી સીંચે શ્યું પુષ્પ પામે માળી; માટે જળસીંચ મુળને નીહાળી
મુળ રૂપ, બ્રમ ભુપ, જ્ઞાન કુપ, આર્ય રૂપ, સદા સુપ, સુસ્વરૂપ,
લે તે ગાઈ ગાઈ કે ભજે ભાઈ. ૨

પરમપદ પરમેશ્વર સાચો;
મોક્ષ ધામ નહી ડામ એહ કાચો; મુળ મોક્ષ માગનાર એને જાચો;
ગુણ જ્ઞાન, એ ભગવાન, સત્ય માન્ય, રાખ્ય સાન, ખોલ કાન,
ધર ક્યાન, નીત્ય ધાઈ ધાઈ, કે ભજે ભાઈ, ૨
ખરૂં જાણ્યા વીના ન ખરૂં થાયે;
જેજે જીવની જ્યાં જ્યાં મતી જાયે; તેતે પ્રાણી ત્યાં ત્યાં સ્થંભાયે
તે તપાસ, મુક્યઆશ, ચારે પાસ, રેવીસ્વાસ, થાતું દાસ, લે અલ્યાસ
કરીક્યાસ, વહેવ્યાસ, જ્ઞાન પાઈ પાઈ કે ભજે ભાઈ. ૩

પદ ૫

રાગ ઉપરનો

કરોક્ષમા અપરાધ પ્રભુ મારો;
યથો પાપ તણો અતીશે ઉધારો ઉધારો; પ્રભુમારો. ૧૬
જન્મ ધરી સુકીત નથી કીધું,
પડી જંજળે નામ નથી લીધું; ઉંચે હાથે કોઇને નથી દીધું;
કર્યાં પાપ, દેઠ ધાપ; તે અદાપ; ઓ માખાપ; ખાધી થાપ;
નહીં જાપ; તીલક છાપ; ફાટયો આપ; કરી મોફ; કષ્ટ કાપ; મોક્ષઆપ;
ટાળી તાપ દાસ ધારો ધારો કે પ્રભુ મારો. ૧

સર્વ સ્ત્રીનાં સ્વારથીયા પ્રાણી;
જીણી ભુક્તીથી લીધું જગ જાણી; કહું વાત શીઠહાતાંની વીખાણી;
સગી માત; તથા તાત; તથા જાત; નારી જત; તથા નાત;
સુત સાથ; નથી કાથ; હીન રાત; ગરજ વાત; તું સાક્ષાત;
જેહું હાથ; સાચો નાથ; સદા પ્યારો પ્યારો કે પ્રભુ મારો. ૨
આતો દુનીઆં દારણ દુઃખ દરીઓ;
પડ્યો પ્રાણી તે કોઈ નથી તરીયો; માટે વીડલવર હૂંતો વરીયો;
એજ સાર, શ્રી મોરાર; વિશ્વા ધાર; છે સરદાર; છોડે માર;
ટાળે ભાર; કાઢે ખાર; કરી બહાર, તાર નાર; દે આધાર; નૈ અવતાર
પાડે પાર; સારો ધાર; બ્યાસ તારો તારો કે પ્રભુ મારો. ૩

પદ ૧

ભુલ્યો મન ભમરા તું કર્યાં ભમ્યો. એ રાગ
જો પાહાડ ચડે તારે મુસ્તકે; કર્યો હરી ઉપકાર;
તે બદલો વાળતો નથી; ખાઇશ જમડાનો માર. જો પાહાડ ૦ ૧૬
તારે માટે રૂજની કરીરે; થવા આ રામ કાજ;

નીંદ્રા ઉડીને તું ઉડીયો; તોલે તીમનું રાજ.   જો પાહાડ૦   ૧
 અંધારે તૂંને સુજે નહીરે; તેથી થાયું તું નીરાશ;
 તારી શેવામાં રવી કર્યો, તૂંને કરે પ્રકાશ.   જો પાહાડ૦   ૨
 તે પ્રકાશે કાર્ય તું કરે રે; કેવો કરી આપ્યો ઠાડ;
 જળ કર્યું તુજ કારણે; ન્હાવા ધોવા પીવા માટ.   જો પાહાડ૦   ૩
 અનાડળ થું પેટ પોસવારે; કાચુ કેમરે ખવાય;
 તે પકવવા બહની કર્યો; તે પણ દાસ તારો થાય.   જો પાહાડ૦   ૪
 રંખે ભાઈને તાપ લાગતોરે; વાયુ દોળે છે વાય;
 એવે સુખે લહેરો કરી; એમ દીન વહી જાય.   જો પાહાડ૦   ૫
 રાત્રી પડી તીમ આવીયુંરે; ભાઈ મન અકળાય;
 તો તમ માટે દીપક કર્યો; તેતો રહે શેવા માંચ.   જો પાહાડ૦   ૬
 રાજ થવા રૂજની વિષેરે; સરજ્યો શરી આકાશ;
 એવા સૌ તારી શેવા મહી; કરી લે તું તપાસ.   જો પાડ૦   ૭
 તે ગુણ તું ભુલી જાયછેરે; થાય છે માહા મસ્તાન;
 પંચ વીશયને પંથે ચડી; ભુલ્યો શ્રી ભગવાન.   જો પાડ૦   ૮
 પણ વીશયો બહેરી જણજેરે; લેશે જમપુર વાટ;
 ગુણ ચોર ચુંટાશે આમડી; વળ્યો ડાહાપણમાં દાટ.   જો પાડ૦   ૯
 સવા સહસ્ર નામ દે હરી તણુંરે; ત્યારે વળે તે પાડ;
 નહીંતો નીત્યે દેવું ચડેરે; તારા પીંજશે હાડ.   જો પાડ૦   ૧૦
 સીદ અમુલ્ય અવસર ખુએરે; હારે કરેલી હોડ;
 વલ્લભ વદે ચેતી બોલજો; જે જે શ્રી રણછોડ.   જો પાડ૦   ૧૧

પદ ૨

રાગ ઉપરનો

ભુલ્યો જીવ જાળમાં પડ્યો; નથી તરવાનો તાજ;

- જમનો જીવન જાઓ થશે; તેમાં કોણ કરે ભાગ.   ઝુલ્યો ૦   ૮૬
- હાલ તું જણીશ તાહ્યરે; હૈયે ધારી ઉમંગ;
- અંતે જવાનો છે એકલો; સગુ આવે ન સંગ.   ઝુલ્યો ૦   ૧
- કોણસગાંકોણ સાથનાંરે; કોનાં છે ઘરખાર;
- કોની છે ભગનીને ભામની; કોનાં પુત્ર પરીવાર.   ઝુલ્યો ૦   ૨
- કોના મા બાપને ભાંડુંવાંરે; કોના કણને કોઠાર;
- જોડે જરાએ આવે નહીં; ભર્યા રેહશે ભંડાર.   ઝુલ્યો ૦   ૩
- રળવા રઝળ્યો પરદેશમારે, કરી કરોડો પ્રપંચ;
- સૌને છેતરી તેં તારાં ભર્યાં, પેટી પટારા સંચ.   ઝુલ્યો ૦   ૪
- જ્યાં સુધી જર જદે જોડશેરે, ત્યાં સુધી આઉકાર;
- જળ માગતાં દુધ આપશે, નહીં તો ગણશે ગુમાર.   ઝુલ્યો ૦   ૫
- માબાપ કહે મારો બેટોરે, હાલો હમરો અપાર;
- નારી કેહશે નાથ માલરો, સગાં થાશે સંસાર.   ઝુલ્યો ૦   ૬
- દ્રવ્ય લઈ પેસે દ્વારમારે, જીવે પૈસાની પોડ;
- આવો આવો કહી સૌ સગાં, સામી મુકશે દોટ.   ઝુલ્યો ૦   ૭
- માન્ય દઈ આપે આસનોરે, બેશે વારણાં માત;
- શું લાવ્યા શું લાવ્યા પુછશે, ભામની બ્રાત તાત.   ઝુલ્યો ૦   ૮
- જર જોવા કરે આગનારે, ચુલે મુકો અંગાર;
- લૈ માટે જળ ઉનાં કરો, બાફે બેશ કંસાર.   ઝુલ્યો ૦   ૯
- લાવો ભાઈ કેકાણે કરે, છોડો ગાંઠથી ગર્ય;
- જમવા જેવી રસોઈ થઈ, ખોટી થાવો છો બ્યર્થ.   ઝુલ્યો ૦   ૧૦
- થાક્યા પાક્યા પગ જાળજેરે, લાવો ચોળીએ અંગ;
- વણા દીને ભેગાં થયાં, બેસો જમવા સૌ સંગ.   ઝુલ્યો ૦   ૧૧
- પછી ભાઈ નાહી ઉઠીયારે, બેઠા જમવાને પાક;
- ભાઈને મુકજે બી વણાં, મુકો સુંદીર શાક.   ઝુલ્યો ૦   ૧૨
- એવે હેતે જમી ઉઠીયારે, ચાલ્યા આરામ માઢ;

- કામનીએ કર ઝાંલીયો, ઘડવો ઘણું ઘાટ. ઝુલ્યો ૧૩
- એમ કરતાં બે દીન થયારે, તો બોલ્યાં માત તાત;
ભૈને મુકોમુકો રોટલો, અમારે નથી દાંત. ઝુલ્યો ૧૪
- ભાઈ કહે ભાવશે નહીંરે, મુકો શાકના વધાર;
કામની કહે કયાં કુટૈ મરં, નથી નવરી લગાર. ઝુલ્યો ૧૫
- તો જમ્યા ભાઈ ચુમાઈનેરે, પાછા રળવાને જાય;
ખાલી હાથે કદી આવીયા, ત્યારે થાય હાય હાય. ઝુલ્યો ૧૬
- મા કહેશે મુઓ દીકરોરે, બાપ કહે બોળ્યું નામ;
રાંડ કહે રંડપો ભલો, આવો મળ્યો શું કામ. ઝુલ્યો ૧૭
- આ સુણી સમજો પ્રાણીઆરે, શો સંસારમાં સાર;
ચીત ચોડો ચતુ ભુજમાં, કરો પ્રભુને પોકાર. ઝુલ્યો ૧૮
- રળો રડા રોજગારથીરે, કરસ્યોમાં કપટ;
કૃષ્ણ વીના તારં કોઈ નથી, સ્વારથી છે ઝપટ. ઝુલ્યો ૧૯
- રાખો દયા દાન દીનતારે, ચાર બડીનું આ સુખ;
જીવ જપીદ્યો જગપતી, કેહેજો રામ રામ મુખ. ઝુલ્યો ૨૦
- નરહરી નૌકુંતારશેરે, કૃષ્ણ કહો કર જોડ;
વલ્લભ વદે ચેતી બોલજો, જે જે શ્રી રણછોડ. ઝુલ્યો ૨૧

પદ ૩

રાગ ઉપરનો

જો રાજ નીતી શ્રી નાથની, દરસાવું ખરી પેર;
રાજનો રાજ ધીરાજ છે, હકમ પોતાને ધેર. જો રાજ ૮૬

પ્રતક્ષ રાજને સજ કરેરે, જાણે જગત મતાંત;
પણુ ગેખી રાયની ગેખી સજ, જુઓ ભાગું એ જ્ઞાત. જો ૧

પ્રતક્ષ રાજના પ્રતક્ષ છેરે, શીક્ષા કરનારા દુત;

ગુપ્તના શેવકો ગુપ્ત છે, રોગ દોગ પંચ ભુત.	જો. ૨
જેવો જેવો જે ગુનો કરેરે, તેવી તેને સખય;	
હાથ બંધન કરવા હોયતો, ખસ વળગે કર માંય.	જો. ૩
તેથી જદે ગુનો થયોરે, તો મળે પુરા ભોગ;	
હાથે પગે બેડી નાંખવા, વળગે પત રોગ.	જો. ૪
ઝેરીલો જન ઝેર બળેરે, તેને કરવાને બંધ	
સાચી શીક્ષા દેવા કારણે, કરે લોચન અંધ	જો. ૫
પ્રતક્ષ રાજ એકાંતનીરે, શીક્ષા કરેકો વાર	
ઓરડીમાં આપે ચાવણું દસ્ત જવા કાઢે બહાર	જો. ૬
પણ હરી દુત શીક્ષા કરે રે, કરે રોગીષ્ટ એદ;	
મુળશી મુઝારો ખૈ રોગથી, કરે મંચ કે કેદ	જો. ૭
હરાય ફરાય નહી આપથીરે, ભાગી નાંખે સૌ દાડ	
દસ્ત લધુ સંકા મંચકે, આપ કને ગંદવાડ;	જો. ૮
અન જળ સઘણું બંધ કરે રે, ખાવા રૂચી ન થાય;	
વધુ શીક્ષા સાર પ્રેરણા, કરી ઔસદો પાય;	જો. ૯
દેહાંત સીક્ષા રાજ્યોરે, કરી ફાંસો દે કોટ;	
જમનાથે ટબકીયું કાઢીયું ગત કરે ચડી ચોટ;	જો. ૧૦
પ્રતક્ષ ભુપત ગુના થકીરે, શીક્ષા કરે દેશ પાર	
હરી દુતને કરવી હોયતો, કાઢે મનુષ્યથી બહાર;	જો. ૧૧
પાંખી ઘાથી અંગ ભંગકરે રે, કરે રસના ઢુકાંણ;	
કાળજી ખસેડી ગાંડો કરે, કરે ખરની સમાન	જો. ૧૨
દ્રવ્ય દંડ દેવો ધારે કદીરે, અગની ઉદે થાય;	
પૃથ્વી કંપેકે જળ રેલમાં, દ્રવ્ય સઘણું તણાય;	જો. ૧૩
રોગ દોગ જળ બહની થકીરે, તારે વેર નથી લેસ;	
પણ ગુન્હો કરવાથી તુજને, આવી રગડે હમેશ;	જો. ૧૪
તું કહે નથી દુત હરી તણારે; તો દેખાડ્યા પ્રતક્ષ	

માટે અધર્મે આધાર રહો, આતો ઉઘેડયાં ચક્ષુ;
થોડું કહે જીવ ગણુ ઘણુરે, પર્મારથે તન તોડ;
વલ્લભ વદે સહુ બોલજે, જેજે શ્રી રણુછોડ.

જો ૧૫

જો ૧૬

પદ ૪

રાગ ઉપરનો.

જુઓ જીવ બાજી આ જગ તણી, વીશયો ખાના રૂપ;

સરીર રૂપીછે સોગટાં, મન પાસા અનુપ;

જુઓ ૧૬

પાસા પ્રસારક પ્રાણીઓરે, પાસો પડતા ભમાય

પાસાની સત્તાથી સોકટી, ખત્તા ખાનામાં ખાય;

જુઓ ૧

મન પાસો આધાર રહીતછેરે, માટે ભમે ગમે તેમ;

પણ ખેલ ખેલનારો જીવડો, ખેલે જેમ મુખ એમ;

જુઓ ૨

ખાલી ખાને પડે સોકટીરે, વારંમવાર કુટાય

પુલને ખાને જઘને રહે, નીરભય ન લુટાય

જુઓ ૩

ખેડ પ્રકારેછે વીશયોરે, ભય નીરભય જણ;

ખેલનારા ખેલો ખૂદ્દી થકી, સોકટી પુલમાં આણ

જુઓ ૪

પુલ ખાનું ગ્રહસ્તાસર્મ છેરે ખાલી ખાનું પરભોગ.

તેમાં ભીલુ તુજને હણે, પામે છત્રીસે રોગ

જુઓ ૫

જીત્યે હારે શું આબુ ગયુરે કદી કરે એમ ગર્વ.

હારે બાજી હઠયું બળે, ટળે મુઘ બુઘ સર્વ;

જુઓ ૬

નથી જતું નથી આવતુરે, ત્યારે ઉતરે શું મુખ;

રૂદીયામાં રોષ ઉપજવીને, સીદ ધરે દલ દુખ.

જુઓ ૭

તે બાજી હારે કરમાયછેરે; તેમ આમાં કરમાય;

નહીં દુઃખ દેહેને એ તૂજને, લક્ષ ચોરાશી થાય.

જુઓ ૮

ત્યારે તું દુભાય જીવડારે, જોધ વિચારી ખેલ;

સંસાર સ્વપનું તું જાણજે, મોહ માયાનો મેલ. જુઓ ૯
 આંચો રમવા છુટકો નથીરે, જે રીતીથી રમેશ;
 તો ડાઘ લાગે ન લુગડે, જે ભુલ્યો તોભમેશ. જુઓ ૧૦
 ઉત્તમ મારમ લે ગ્રહીરે, મીઠ્યા મુક દોડા દોડ;
 વલ્લભ વદે સૌ બોલજે, જે જે શ્રી રણછોડ. જુઓ ૧૧

પદ ૫

રાગ-ઉપરનો.

જે જીવ જહું જરૂર છે, એક દીન મારી ટાક;
 છેવટ છુટકો છે નહીં, કરીલે સુઠીત કાંક. જે જીવ ૧
 હાલતો યાદ આવે નહીંરે, મરવાનો જે દન;
 માટે પુલ્લી રૂદે ચાલતા, ધરે હામજ મન. જે જીવ ૨
 ઉંઘાં ચતાં હજારો કરીરે, ભર્યા કમીને કામ;
 છેવટ છેડા ખંખેરવા; કશું આવે ન કામ. જે જીવ ૩
 માંદા પડ્યા કદી મંચ કેરે, સગુ સહુ અકળાય;
 ચાકરી કરી કેડે કહે, હવે ક્યારે ગત થાય. જે જીવ ૪
 એવે થવા માંડી ત્યારીયારે, પુછે છૈયાંને નાર;
 દોટેલાં હોયતો દેખાડજે, છાંના છપના ભંડાર. જે જીવ ૫
 કદાપી કાંઈ ન નીકળ્યુરે, મુખ મરડે સૌ સાથ;
 મરતાં કહે કાંઈ પુન્યતો, કરાવો મુજ હાથ. જે જીવ ૬
 ત્યારે આપે લોહી લાકડીરે, લોટા દોરીનાં દાન;
 લોક લાજે કરે એટલું, મનથી થઈને હેરાન. જે જીવ ૭
 પછી પોતે ખભરાઈ ગયારે, સૌને રૂદે શો ધાવ;
 સગાં કહે લાવો સાંણસી, કાહાડો જણશ ભાવ. જે જીવ ૮
 જીવ જતાંમાં દુઃખી ઘણોરે, નસો નાડી તણાય;

અધુરામાં પુરા પાપીયો, ઉંધી ચતી કરે કાય. જો જીવ૦ ૮
 એવું જોઈ જીવ રોઈ જયોરે, દુઃખમાં દુઃખ થાય;
 અરે આ સમાં શા કામનાં, એમ પુઠે પસ્તાય. જો જીવ૦ ૯
 તો પણ કોને દયા નહીંરે, નગ્ન કીધો ત્યાં છેક;
 પ્રાણુ ગયે લૈ ચાલીયા, ધાલી હોઢણુ એક. જો જીવ૦ ૧૦
 રોઈ કુટી બાળી મુકીઆરે, તે કંડે કરે ન્યાત;
 ખાવા ખવે ખવરાવશે, એવી બહાલાની રીત. જો જીવ૦ ૧૧
 જો જીવડા તારં કોઈ નથીરે, સહુની સમજ ડગાઈ;
 કાષ્ટ આવીને જોડે બળે, એની સાચી સમાઈ. જો જીવ૦ ૧૨
 માટે તેં જે સુકી કર્યુરે, સાથે આવશે તેહ;
 જનમીને જપીલે શ્રી હરી, નથી તારી આ દેહ. જો જીવ૦ ૧૩
 મુકી દયો મોહ માયા તણોરે, કાહોડો કલ્પના કોઈ;
 વદે વલ્લભ સહુ બોલજો, જે જે શ્રી રણુછોડ. જો જીવ૦ ૧૪

પદ ૬

રાગ ઉપરનો.

ધન ધન માત તાત માલ્યરાં, કીધો અતી ઉપકાર;
 સંતાપ્યો દ્રવ્ય સાર મુજને, તેથી સમજાયો સાર. ધન૦ ૧૬
 રીતી નીતીયી રજ્યા કરેરે, તોલ્લે કરે તીછકાર;
 ઉસ્કેરે અતી જર લાવવા, જંપા દે ન લગાર. ધન૦ ૧
 કળેશ કરે મુજ પર ધણોરે; દ્રવ્યના લોભ માટ;
 તેથી જાણ્યાં સહુ સ્વારથી, જોયો જગતનો ઘાટ. ધન૦ ૨
 ખેલો સ્વારથી નોહોતો જાણુતોરે, રહેતો સંસારી મોહ;
 પણ કલેશ કરી ચેતાવીયો, કર્યો જર કાજ દ્રોહ. ધન૦ ૩
 માયાના લોભથી થાકીયોરે; ત્યારે થયો વૈરાગ;

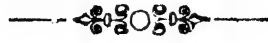
દુઃખમાં દયાળુ સાંભળ્યા, કાંઈ ઉઘડ્યું લાગ્ય.	ધન૦ ૪
ખખર પડી સહુ સાથનીરે, મીથ્યા સંસારી સુખ;	
પ્રભુ વીનાની જણવી, દુનીયાં દારણુ દુઃખ.	ધન૦ ૫
સાચો સગો શ્રી રામ છેરે, બેઠી છેવટનો એહ;	
દુઃખે દુદયો ત્યારે ઓળખ્યો, સ્નેહી સત્યછે એહ.	ધન૦ ૬
સુખે સાંભરે સોનું સુંદરીરે, દુઃખે સાંભરે રામ;	
માત પીતાના પ્રતાપથી, સરીયું સુભ કામ.	ધન૦ ૭
મળજો સગાં સદા સ્વારથીરે, દુઃખ દેઘ દે સુખ;	
ઠ્યાસે ઠહાલાનો પાડ માનીયો, સાંભ ર્યા અત્રુ ભુજ.	ધન૦ ૮

પદ ૧

રાગ નાટકનો

ભજને પ્યારા ભજને ભાઈ, ભજ તૂં સીતા રામ;	
તેને ભજ્યા વણુ ચૌદ લોકમાં, કથલે તારું કામ.	૧
નવ મહીના તું રહ્યો ઉદરમાં, મળમાં ઉઘે શીર;	
સાઢ કરીને મુક્ત થયો પણ, ભુલ્યો શામ શરીર.	૨
ગરભમાં ઉઘો ખારણે ઉઘો, સુઘો થયો નહીં આપ;	
વીપ્ર શીખામણુ સત્ય ન માને, દેશે શીખ કોણુ ખાપ.	૩
માને ઉદર અવતરતાં, આડો ન આઠ્યો કેમ;	
આડો હોતતો વાડત તૂજને, કાષ્ટજ વાઢે જેમ.	૪
તે કરતાં પાશાણુ પડ્યો હોત, તો આવત અનકુળ;	
નીચે નાંખી તારા ઉપર, સહુધુઅત પટકુળ.	૫
એવા કામે આઠ્યો હોતતો, થાત સફળ અવતાર;	
પણ અકારજ અવતર્યો, ભોમીને કરવા ભાર.	૬
રોડે શીદ પેટે વીઢાજ્યો, કુખ ન દીધો ધમ;	

સપુત હોયતો સમરણ કર તું, કેહે છે વલ્લભરામ.

પદ ૨

રાગ ઉપરનો

તરવાતુ તને તત્વ ખતાણું, સમજીલે જીવ રાજ
શુભ બોધ પકડે કામ નખગડે. મુળ અચળ પદ આજ; ૧
રાજ્યતુ શાંતી મુક્યતું શ્રાંતી. વાળ્ય વડો સંતોશ,
મીથ્યા માયા મોહ દુઃખ દાયા. ત્રણા દેખત દોશ; ૨
માન્ય મળેતો રીજીયે નહીને. ખીજીયે નહી અપમાન,
સુખ દુખતે મનમા નવ ધરીયે. સત્રુ મીત્ર સમાન્ય; ૩
વપુએથી બહેવાર વરતવો. મનથી રહેતું સ્થીર,
વમર ચડાવેત કામઠી તે, કદીન ભોંકે તીર. ૪
પરને સુખે સંતોષ કરવો, ધરવો નહીં મન દેશ;
માયા મરકટ આપ મહારી, લપટાણું નહીં લેશ. ૫
કાજળની કોઠીમાં રહેતાં, ડાઘન લાગે એંગ;
ચાતુર નર ચાતૂરી રાખી, સાહાવો સૌનો સંગ. ૬
વાસના વશુ બહેવાર વરતવો, થાણું નહીં બંધન;
દયા દીનતા દલમાં રાખી, તજવો દુરી જન. ૭
નટની પેરેચીત દોરમાં, પોરવી દેવો ચર્ણ;
જગ જોવાને લક્ષ ન દેવું, દીધે ઢળીયે ધર્ણ. ૮
જી જીવ ફરવા નાડે નરવા, શું છે વૈદ કરનાર;
વપુમાં જો બ્યાધી પેઠો તો, થયો તુ મરનાર. ૯
આ ધસળો ગુણ ગ્રહણ કરેતો, મોક્ષ મળે મુકામ;
લખ્ય જીવડા તારી રૂદીયામાં, કેહે છે વલ્લભરામ. ૧૦

પદ ૩

રામ ઉપરનો.

પ્રભુામ કરું છું પરમાત્માને, જય જય પુરણ બ્રહ્મ;
 જય પરમાનંદ જય જ્ઞાનો મય, જય જય સરવો તંમ. ૧
 જય જય જ્ઞાન ગુણ જય જય જગદીશ, જય જય જીવના હીત;
 જય જગત્રાતા જય જગદાતા, જય અક્ષર તીત. ૨
 જય જય જ્ઞાન ધન જય જ્ઞાના કાર, જય વી શ્વંભર.શામ;
 જય સર્વજ્ઞ જય માયા પર, જય જયરે સુખ ધામ. ૩
 જય જય બ્યાપક જય જય ન્યારા, જય જયરે અવીનાશ;
 જય પરમેશ્વર જય સરવેશ્વર, જય જય જ્ઞાન પ્રકાશ. ૪
 જય વિસ્વોત્તમ જય પુરુષોત્તમ, જય પર બ્રહ્મ દયાળ;
 જય જય સચ્ચીદાનંદ પ્રભુ, જય દીનતા પ્રતીપાળ. ૫
 જય જય દસરથ સુત દયાળુ, રામ પતીત પાવન;
 જય ગોવિંદમ જય મુકંદમ, જય દેવકી નંદન. ૬
 જય જય ન્યારા જય જય નરસીંગ, જય મચ્છ કચ્છ વામન
 જય ક્રશ્નરામ બુદ્ધા કલકી; જય જય જીગજીવન. ૭
 જય જય શીવશક્તી જય બ્રહ્મા, જય વીસ્તુ ધનશામ;
 કૃપા કરો સૌ કીંકર ઉપર, વીનવે વલ્લભરામ. ૮

— ❧ ❧ ❧ —

હોળી ૧

જીવડા ગાઘ લે ગીરધારી;
 ગીરધારીરે, જીવડા ગાઘ લે ગીરધારી; ૨૬
 નારાયણ ગાઘ કર્ય સરસાઈ. મોહ મદ મચ્છર મારી,
 હાલ હરખમા તું કાઢાડીશ દાહડો. છેવટ શી મત્ય તારી,
 જરા દલમાં જો વિચારી; જીવડા; ૧

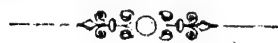
પ્રભુથી પ્રીતી પરડીલે નિતી. રીતી સરવથી સારી,
જે જન્મ કીંકર ઝડપી લેશેતો. નહી રહે નાડા ખંડારી;
રડીશ એકલોતું પોકારી; જીવડા ૨

કર્ચ પરમારથ તજને સવારથ. રાખ્યમાં નર નાદારી,
છેવટ સગુ નથી કોઈ તારું. બાળ બચ્ચાંકે નારી;
નાંખે પુન્ય ધુનો નીવારી; જીવડા; ૩

માયાને તું વળગીને માયાને. માંથે મુકે દોશ ભારી,
તું ન છોડે તદ્દરૂપ થયેલો. શું કરે માયાખીચારી,
ખેંચી પેટ બાંધી કટારી, જીવડા; ૪

પ્રપંચ પાપથી મેળવી માયા, જણાવી સુભ સાહુકારી;
તૂં જાણે છાતું કરું છું હરીથી, તે સહ સમજે મોરારી;
તારી સારી કે નડારી. જીવડા ૫

તાન બાજ મેહવાણીની લીલા, શું ગાયછે ખુંખારી;
નીર ગુણ ભક્તી કર શ્રી હરીની, તે તને લેશે ઉગારી;
કહે વ્યાસ વલ્લભ વારી. જીવડા ૬

હોળી ૨

ભાવથી હરીને ભજ ભાઈ

ઓ ભાઈરે, ભાવથી હરીને ભજ ભાઈ.

૮૬

હરીને ભજ લે મોહ તજ દે, શું છે આ સંસાર માંધ;
લક્ષ્મીના લોભથી લપટાણો, મરીશ ખાસડાં ખાધ;
ખરી કરી લેને કમાઈ. ભાવથી ૧

કામમાં કામછે મીથ્યામાં સાચું, લેને તું ગોવીંદ ગાઈ;
સાટું કર્યું છે સુમારગ સ્હાવા, માટે સુપંચ લે સ્હાઈ;
નક્કામો માં મર ભટકાઈ. ભાવથી ૨

પરવકતીમાં પડ્યોછે પાપી, નીરવરતી કર કાંઈ;
 રળી ખપી પરીવાર યોસે છે, તેમાં શી કરે નવાઈ;
 પુઠે તારી થાશે ભવાઈ. ભાવથી૦ ૩

ક્ષુધા પીપાશા ભયને મૈથુન, નીંદ્રા સાથ સગાઈ;
 જોડણું પશુનાં તેડણું તૂમા, શી છે જાદે ચતૂરાઈ;
 તુને એક પુંછડી નાઈ. ભાવથી૦ ૪

મનુષ દેહે કરે કાંઈ જાદે, તો તારી સરસાઈ;
 દાન દયાને દીનતા રાખી, છોડી દેને નરસાઈ;
 માયામા ન જ હરખાઈ. ભાવથી૦ ૫

કયાંથી તું આંચો ને કયાં તૂં જવાનો, કોણ તું આ ગટમાંઈ;
 દેહ છે તે તું કે આત્મા છે તે તું, જો વ્યાસનો સંગસાઈ;
 તે વીના તો મોક્ષજ નાઈ. ભાવથી૦ ૬

હોળી ૩

જીવડા જો શું થાશે અગાડી;
 અગાડીરે, જીવડા જો શું થાશે અગાડી. ૧૬૬

અગાડી શું થાશે કયાં કયાં જવાશે, મળશે મુકતી કે ખાડી;
 તેનો તું વિચાર કરી લે વીરલા, શીદ નાંખે જનમ ખગાડી;
 માયા માંહી મોહ લગાડી. જીવડા૦ ૧

માયા મોહીત મા ખાપે માયામાં, બોળવા બૈરી બઝાડી;
 ભજવા નહીં દે હરીને ઠરીને, બાળ બચ્ચાં વળગાડી;
 આગળ જતાં પાડે પછાડી. જીવડા૦ ૨

લક્ષ ચોરાશી ફરીને આંચો, મોહા દુઃખના દીન કાહાડી;
 પાછો કયાં પડવાનું ધારે છે પાપી, અવસર ભુલે અનાડી;
 જોને તારું રૂદે ઉઘાડી. જીવડા૦ ૩

નાત જાત તાત માત મોહમાં નાંખે, માયાનું મદન ચડાડી;
અવીચાતી ઉપાદીમાં પાડે, જ્ઞાન તું ઘટનું ઘટાડી;
મારગ મોક્ષનો દે મટાડી. જીવડાં

૪

મીથ્યા માયા તુને મનાવે સાચી, મુરખ રહે મુખ ફાડી;
જીણી ખૂદ્દીનું જાણું બાજીને, થઈ જટજેવી જાડી;
સૂઝ્યા તેં હરીથી ઉઠાડી. જીવડાં

૫

વીત બહાજાં પ્રીય લાગ્યાં અતીશે, ધર્મની નિતી ઉખાડી;
ન પોખ્યા વીપ્ર સાધુને હરી જન, જમ્યા નારીને જમાડી,
રીજ્યો છોરાં છોરી રમાડી. જીવડાં

૬

જેવો તુને મોહ ધનાધ્ય થવાનો, તેવો સરવને દાહાડી;
પશુ મન ધાર્યું કોઢવ્ય નપાખ્યા, કરી ઘણી ચોરી ચાડી;
પ્રપંચે ઘણાને વિતાડી. જીવડાં

૭

લક્ષ ન મળ્યા ન થયા લક્ષાધી, કરમાઈ વણુની વાડી;
પ્રભુ કને માગી લે એ પ્રભુજી, લ્યો જાળ માંથી ઊપાડી,
વદે વ્યાસ તાળી વગાડી. જીવડાં

૮

હોળી ૪

વીશ્વ ભર હું દાસ તમારો,
તમારોરે. વીશ્વ ભર હું દાસ તમારો.

૨૬

દાસ તમારો છું દીન બંધુ, જન્મ મરણથી ઉમારો;
જંજળ જાળે વાંટાઈ વળ્યો છે, શો ન્યાય થવાનો મારો;
નથી હિમ્મત તણો આરો. વીસ્વં

૨૭

કુડ કરીને દ્રવ્ય હગીને, સાચવ્યો સંસાર ધારો;
મોહ મદ મચ્છરને માયામાં, ખેતી કયા ખુખારો;
ન સ્હાયો સમાગમ સારો. વીસ્વં

૨૮

ધાપ દીધી દ્રવ્ય લેવાને માટે, ન જોયો ગ્રહસ્થ ખીચારો;
નાતની નીંધા નઠારાનીસંગે, હાથેહા દીધો હુંકારો;
ગરીબોને કીધો ટુંકારો. વીસ્વં ૩

શીખ સુણી પણ સાન ન આવી, નાદ ચડ્યોરે નઠારો;
કાળ તણો ભય જરા ન રાખ્યો; જાણ્યું નથી મરનારો;
તેવાં મારાં પાપ નીવારો. વીસ્વં ૪

જન્મ ધરી સુકીત ન કીધાં, દુકીત કીધાં હજારો;
અવગુણમાં એક ગુણ જોઈને, સંસાર સાગર તારો;
વહ્નભની વાણી વિચારો. વિશ્વં ૫

હોળી ૫

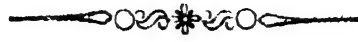
આપ સરણે દયોને અવિનાશી. અવિનાશીરે આપ ટેક
આપ સરણુદયો દયા કરીદયો, કાહાડો ફેગટ ફંદ ફાંશી;
ત્રાસ પાંખીને ત્યાગ કરૂંતો, થાયછે જગતમાં હાંશી;
માટે માહારે ઉરે ઉદાશી. આપં ૧

રમવા રંગ મન રંગ મ્હોલ માગે, મેડા મથાળાં અમાશી;
તેવું શ્રમીત મન સ્વીતીમાં આંણો, દાસ રહ્યો મ્હો વિકાશી;
કપા કરો વૈકુંઠ વાશી. આપં ૨

સાથ સહોદર મીથ્યા મળ્યાંછે, માત પીતાને માસી,
શ્રાત બાણેજ ભગનીને બાહારજ, સ્વ કળે નાંખ્યો માશી;
મયો ભુઠી જળેજ ત્રાશી આપં ૩

હહાવો લેવા લોભમાં લલચાવો, થયો બંધન ચો પાશી;
બેઠો ધુતારાંથી ધરાધ ધોવાધ, સાચુ વદુછુ ખુલીશી;
જોઈજગની રીત રાશી. આપં ૪

છેવટ છેડો નહીં તમ વીના, ક્યાં છુટવાનો નાશી;
કુમતી કાપી સુમતી દયો સ્વામી, ભુંડીછે લક્ષ ચોરાશા;
રહ્યો વ્યાસને ભચ ભાશી. આપ૦ ૫

હોળી ૬

- જીવડા શોશ કરે તું શાને, તૂ શાનેરે જીવડા; ૨૬
સોશ કરેછે ચીંતા ધરેછે, લક્ષમી ધર ભરવાને;
બાગબગીચાને મેઢાં મથાળાં, ગોખ છખં કરવાને;
ઘોડા ખાડીએ ફરવાને. જીવડા૦ ૧
- બાળ બચ્ચાંનો સંતાપ કરે, ન કરે ભવ તરવાને;
માયામાં મતી મતી ત્યાં થવાની, ચોર હરીનો બનવાને;
ચોરાશીમાં આપે જવાને. જીવડા૦ ૨
- માટે મેલીદે મોહ માયાનો, જગતથી વીરક્ત થવાને;
સ્થાસ્ર નીતીસર રસ્તો ગ્રહીને, જગભચ મુકી તું જાને;
ન મણુ દુરીજન દુનીઆંને. જીવડા૦ ૩
- મુલ કરતાં લોક કુથલી કરે તો, તારે ન ધરવી કાને;
જગ સુખ કરતાં દુઃખ પડેતો, નવ બેસવું રડવાને;
દારણુ દોશ દે પડવાને. જીવડા૦ ૪
- પુરવના પાપે ઉંધુ પડે તું ન, સમ્રથ મુધુ થવાને;
પીંડ બંધાયો પ્રાણબંધની સાથે, થાશે પેહેલું પડ્યું પાને;
મીથ્યા સુખને દુઃખ માને. જીવડા૦ ૫
- દુઃખ રડે સુખ નથી થવાનું, બેશ હરી ભજવાને;
જમતુ ભગતને વૈર અનાદી, કહ્યું તે કેહેણી તજવાને;
વલ્લભ વટે હરી ગુણ જાને. જીવડા૦ ૬

હોળી ૭

જીવડા જે માયામાંથી જમી, તું જમીરે જીવડાં ૦ ૮૬
 જમી તું જેને મુકય માયા મોહને, હિંધેછે શાને અભાગી;
 હુંને માહાર કહી મીથ્યા મરેછે, સ્વપ્ન અવસ્થા લાગી;
 તેને જાણી સાચી સભાગી. જીવડાં ૦ ૧
 જેમ સ્વપ્નામાં ભોજન કરેછે, પણ તેણે ભુખન ભાગી;
 રંગે રમેછે વનીતાની સાથે, પુરણ કરી વરણાગી;
 જાગ્રત થયે સહુ સેલ આવી. જીવડાં ૦ ૨
 તેમ સંસારનું સ્વપ્ન છે મ્હોટું, ખોટું જાણી થા વૈરાગી;
 રામ ન રાખીશ મીથ્યા માયાથી, અલ્પ આનંદ દે ત્યાગી;
 વદે વ્યાસ અચળ લે માગી. જીવડાં ૦ ૩

હોળી ૮

આવી વેળા શાને જાચ ચુકી, તું ચુકીરે. આવીં ૦ ૮૬
 ચુકીને ચાલે કાળછે કાલે, જાલે જમડા ચુકી;
 પાપ તણી તારી પોથી વાંચીને, રહ્યાછે રીસમાં ઢુકી;
 નથી ખાપકે દે મુકી. આવીં ૦ ૧
 હાલ છે સુખી થઈશ તુ દુખી, પરાધ નીંદ્યા ભુકી;
 પાપ કરીને પરીવાર પોસે, પણ તે સમાધ સુકી;
 ખાશે તને સૌ પુંકી પુંકી. આવીં ૦ ૨
 વૈભોગ લેવા વીત લાવરેને, ભરે થેલી ચુકી ચુકી;
 પણ તારો લીધો લાવો નહીં લે તું, જીવ્યાની આશા ઢુંકી;
 વદે વ્યાસ શીદ ધુળ ખૂકી. આવીં ૦ ૩

હોળી ૯

આંડીયા માંથે કર ગુરૂ જ્ઞાની, માહા જ્ઞાનીરે આંડીયા૦ ૧૬
 કર ગુરૂ માંથે સત્ય મન સાથે, થા મુળ બ્રહ્મનો ધ્યાની;
 વીવેકથી તૂં વીચાર કરીલે, મુક મત પંથ હબીમાની;
 હોરત કર સાફ સોનાની. આંડીયા૦ ૧
 સંસારી જાણી નવ નાંખ્ય તાણી, તાંણી નાંખ્યે છેહાની;
 ત્યાગી સોધીને ગુરૂ કરે મુસ્તક, તેમાંથી જ્ય થવાની;
 જ્ઞાન વણુ ગોદા ખાવાની. આંડીયા૦ ૨
 વસ્ત્ર વનીતાને વીત તાગ્યો, તેને ત્યાગી કે અજ્ઞાની;
 પણુ વસ્ત્ર ત્વચા તણું હોઢેલું, વનીતા પ્રકર્તી લે માની;
 નથી વાત સહાસ્રમાં છાની. આંડીયા૦ ૩
 વીત તેહાડને માંસજ સમજ, મુકય ખૂદ્દી ત્યાગ કીધાની;
 સૂભ કાર્ય ન કર્ય માયા ફળ માટે, કર્ય આશા મોક્ષ જવાની
 મતી તેથી થારો પોતાની. આંડીયા૦ ૪
 જ્ઞાનજ સવળુ અર્થે લે અવળુ, તેને ન મણું વીદાની;
 ગુરૂ કરેતો અનુભવી કરજે, મોહોટમે ન લૈશ માની;
 વક્ત્રલની વિચારો જુખાની. આંડીયા૦ ૫

હોળી ૧૦

જ્ઞાન લે જ્ઞાનીની પાસ પ્રાણી. ઓપ્રાણીરે, જ્ઞાનલે. ૧૬
 જ્ઞાનજ લેતુ ધ્યાનજ દેતું, સમજ વિચારી વાણી;
 સંવાદ કરતાં ન રહે શંકા, સત્ય એવાત કેહેવાણી;
 કેહેનારાને જ્ઞાની લેખણી; જ્ઞાન. ૧
 જડખૂદ્દી જીવ જીણુ નજણે જડ મતે જડને વિખાણી,

- વૈભોગી ગુરૂએ વૈભોમ રચીઆ, વૈભોમ વાત ફેલાણી;
તેને સુખ માને સેલાણી. જ્ઞાનલે. ૨
- જેની જેવી મતી તેને તેણું પ્રીય, પ્રીય તેણું તેલે તાંણી;
પણ મતી તેવી મતી થવાની, સૂતી વદે પ્રેમ આંણી;
નથી વેદાન્તીને અજાણી; જ્ઞાનલે. ૩
- તોલ કદાવણ બોલ બોલીને, ઢાંગે કરે ધુળ ધાણી;
સત્ય અસત્ય જાણ્યું નહી તેને, બાદ્યો ગુરૂએ ધાંણી;
લેછે તે લીલા સૂખ માણી. જ્ઞાનલે. ૪
- માંડાને જ્ઞાનમાં ગમ પડે ના, ઝાડીરે આપી એધાંણી;
વીચાર વણ વળગાડ્યો ત્યાંવળગ્યો, ગુરૂમાં મતીવેચાંણી;
ખરી વાત લીધી ન નાણી. જ્ઞાનલે. ૫
- સમ લેવો પડે તે થકી પાપી, રાશ લીલા ઉર આણી;
મુળસ્વરૂપને છવ શું જણે, માયા માં મતિ વેરાંણી;
વદે વ્યાસ શિ કહ્ન કાણિ; જ્ઞાનલે ૬

હોળો ૧૧

- માપ લિધું મેં ભક્તોનું માપી. મેં માપીરે માપન ૮૬
- ભક્ત થઈને ધર્મ મહીને, લેછે શ્રી જગદીશ જાપી;
પણ સંસારના સુખ સાર સમરે, બેઠવારમાં ગત વ્યાપી;
સાચું સમજ્યા ન અધ્યાપી. માપન ૧
- કે ભક્તે રાજ્યધાની લેવાને, ચોરાશી ધુણી તાપી;
કાયાને કષ્ટી કરે રૂપ કાળે, યાત્રામાં મજલ માપી;
કાંતો જગતને ભય કાંપી. માપન ૨
- કે ભક્ત વંશની વૃધી થવાને; દે ગુરૂ કાઠાર થાપી;
કે ભજે રીઝે શ્રી હરીતો લક્ષ્મી અતી દે આપી;

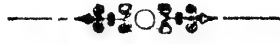
કાંતો દેહનાં દરદ દે કાપી.	માપ૦	૩
કાં મહીમા વિશ્વમાં વધારે, તેથી લે તીલક છાપી;		
આટલા કારણે સહુ કરે ભક્તી, મોક્ષ ન માગે તે પાપી;		
વ્યાસ સુખ કહે ન કદાપી.	માપ૦	૪

પદ ૧

રાગ રતનારનો ઝડપ સાથે.

જેયા જેયા જગત તણા ડાહ્યા, ડાહ્યા ડાહ્યા ડાહ્યા: જેયા૦ ટેક		
ડાહ્યાપણ કરીને, વાંમા વરીને;		
મેળવી મ્હેનતથી માયા.	જેયા૦	૧
મુઝોના થોભા, કરી બહુ સોભા;		
ભૈ ભારે ખમ કહેવાયા.	જેયા૦	૨
ઠ્ઠેપાર વણુજની, ભણ્યા વડી વીંઘા;		
પર પંચાતે વખણાયા.	જેયા૦	૩
જવાબ સવાલની શીખ્યા સફાઈ;		
મ્હોટમ સર્વેને બતાયા.	જેયા૦	૪
ઢરેલ ઠાઉકા, સાથ સગામાં;		
થઈને ભાઈ ભરમાયા.	જેયા૦	૫
કાકા દાદાને, મ્હોટા ભા બાપા;		
કેવરાવી આપે પુલાયા.	જેયા૦	૬
જમમાં છત્યાપણ, જખ્યા ન પ્રભુ;		
ત્યાં સુધી સાડાત્રણ પાયા.	જેયા૦	૭
હાશ વીનોદનાં, વચન સુણી;		
પાપી છવ પલકાયા.	જેયા૦	૮
ગામ ડાહ્યાને મીતા, અવીઘા કહેઝે;		

ઘર ડાહ્યા તે સરસાયા.	જોયા૦	૯
અખંડ ઘરને વ્યાસ વીખાણે;		
ખંડીત આ ઘર કાચા.	જોયા૦	૧૦

પદ ૨

રાગ ઉપરનો.

મુઓ મુઓ વલ્લભ વ્યાસ મુઓ;		
મુઓ મુઓ મુઓ.	મુઓ મુઓ.	૧૬
ખરા ખડગથી આપે આપ માર્યો;		
અગ્ની મુકયો તે ભસ્મ હુઓ.	મુઓ૦	૧
મેં મારે હાથે, બહેવરાવી દીધો;		
પુઠે રહેલાં સહુ રૂઓ.	મુઓ૦	૨
માશી છ માશીને, વરસી વાળી;		
વાટ જોઈ શું વેળા ખુઓ.	મુઓ૦	૩
કેહેછે વલ્લભ વ્યાસ, નવ માનો તો;		
જ્ઞાન દ્રષ્ટીએ જુઓ.	મુઓ૦	૪

પદ ૩

રાગ ઉપરનો.

માયા લોભી મોટાઈ મન આણે; આણે આણે આણે.	માયા૦	૧૬
માયાના લોભી, મોટરો મોભી;		
હું પદ પોતાનું વીખાણે.	માયા૦	૧
બાળ બચ્ચાંનો હૂં, બાપોને દાદો;		
હાઉકા ફરવું આ ટાણે.	માયા૦	૨

વિશ્વ સૌપુછીને, વાત કરેછે;		
મોટે રહેવું મોટે માને.	માયા૦	૩
ધનત વધીને હુંડીઓ ચાલી;		
પોસાજા ધરને નાણે.	માયા૦	૪
કાળાં ગયાંને, ધોળાં થયાં તે;		
કેમ ભમું ડેડવાણે.	માયા૦	૫
પણ તું જેવા ઘણા, થયાને થારો;		
તેમાં શું ટેક તારો તાણે.	માયા૦	૬
એવી મોટાઇના, મોટા મનુષ્યને;		
જ્ઞાની મર્ધવ તુલ્ય જાણે.	માયા૦	૭
મોટાઇ તો કેની મેહેતા નરસંધની;		
હુંડી શીકારી જમરાણે.	માયા૦	૮
વ્યાસ વલ્લભ વટે, મોટા કીયો જે;		
ધ્યાનમાં ધ્રુજ પ્રમાણે.	માયા૦	૯

પદ ૪

રાગ ઉપરનો.

મારી દુકાન, છે હરી નામની;		
નામની નામની નામની.	મારી૦	ટેક
નરહરીરૂપી, નાણાં ધીર છું;		
ધરામી મામો ગામની.	મારી૦	૧
મદ્ધ બાળકને, જવાન આવે;		
આવે પુરૂષને કામની.	મારી૦	૨
હોટેવાટે ને, વાટે વહેપારછે;		
ઉઘાડુ ધામ દીન જામની.	મારી૦	૩

વધરાગી વેદપાર, જ્ઞાન ભક્તીનો,
લેવડ દેવડ નહીં દામની.   મારી   ૪,
નહીં પડપંચને, નહીં કાંઈ પાતક,
કમાણી કારક દામની.   મરી.   ૫
મ્હારો વહેપાર કરે, તેમ્હસ્ય ઠરે,
અતેપ્રાપ્તી મુખ દામની,   મરી.   ૬
મોકલુ હુડીયો, હરી હરી કરીને.
શીકારો વજ્રલ રામની.   મારી. ૭

પદ ૫

લાગ ઉપરનો

માવે માવે ગાયન ગુનીમાવે. માવે માવે ગાવે, માવે.   ૧૬
લાવણી હુમરી, ઓર દીપ્ત્યંદી,
ગજલ ખ્યાલ ઉડાવે.   માવે.   ૧
ધ્રુપદ ભેરવી, પંચ કલ્યાની,
ગોડી નગોડી ઉલટાવે.   માવે.   ૨
કેદારા કારંગડા, મ્હલાર દીપક,
પંચમ તાલ મીલાવે,   માવે.   ૩
ગુનકા ખી ગાવે, મવૈયા માવે,
ભવૈયા તાન ઉડાવે.   માવે.   ૪
સારી મમ પદનીં, સારી ધપમમરી.
કર કરકે સમજાવે.   માવે.   ૫
સપ્તજ સુર તીન, ગ્રામકુ વરતે,
ઉસ્મે કલ્યાન ક્યા હો જાવે.   માવે.   ૬
હરી સમરન ખીના, સખ ગ્યાન લુકા;

જ્યાસકી ધ્યાનમે નાવે.

ગાવે.

૭

પદ ૬

રાગ ઉપરનો.

દેખા દેખા ભગત જમ વાકે.	હાની હાંરે	દેખા	૧૬
મંડલી મીલાવે, તાલી પાવે;			
બાજીત્રે ચિત્ત ભગવાકે	દેખા.		૧
નચાવે કુદાવે, તાન ઉડાવે;			
એહી ખેલ જમ ઠમવાકે.	દેખા.		૨
તાલ સુર વરતે, રાગની પરટે;			
માયન ગાય કમવાકે.	દેખા.		૩
ભેઠ ડાકોરકી, એર ડાકોરકી,			
કહી દ્રવ્ય સંચે મંમવાકે.	દેખા.		૪
ખરા ભગતસો, મુલ સહાવે;			
હાલીસેં દીસ ડમવાકે,	દેખા.		૫
જ્યાસ કહત સચ્યા, સુરતા સંધાવે;			
દોંખીસે ભાવ ભગવાકે.	દેખા		૬

પદ ૭

રાગ ઉપરનો.

પાયા પાયા જમત ભેદ પાયા.

પાયા પાયા પાયા,

પાયાં

કરે

કાંહુ કહત સખી, ભાવસેં ભજતે;

એહી સખ સમજસેં આયા.

પાયા.

૧

ગોપી ગોવીંદસં, મધુસ દસતી;		
હીશ્વને નેન બતાયા	પાયા	૨
ઐસા સંવાદસે, સખકું સમખવે;		
પ્રેમ પ્રીતીયે મન ભાયા.	પાયા	૩
વગોતે બાપકું મતસખ આપકું		
કામીને કામજવર માયા.	પાયા	૪
વીકાર સુનાવે, લેહી બનાવે;		
મમળી ખેલ મચાયા.	પાયા	૫
દાસ રાનોદકે, અપોડે ગોદકે;		
ભામવત મેં કાં બતાયા.	પાયા૦	૬
આવ ચાતુરસ્ત્રોકી, ભામવત કુતા;		
ઉસમે કાં રંમ જમાયા.	પાયા૦	૭
પદ્મપુરાનું મેં, બચન બ્યાસકે;		
કવચીત સત્ય મનાયા.	પાયા૦	૮

પદ ૮

રાગ ઉપરનો.

જુઓ જુઓ ખરતો કેલું પડશે;		
પડશે પડશે પડશે.	જુઓ૦	૧૬
મરીયા જ્ઞાની, તીમ્ર યુક્તીના;		
તે મતીયાને રીસ ચડશે.	જુઓ૦	૨
મસખા પુત્રને પયપાન છોડતાં;		
રડશે તેટલું રડશે.	જુઓ૦	૩
ખરા બોલાને માતાયે માર્યો;		
તેમ મને પથ નડશે.	જુઓ૦	

કેંકને વીખ તૂલ્ય, વચન વાગશે;

કેંક કોધાતુર વઢશે.

ભુઓ ૦

૪

કેં માળ દેશે, કેં તીર ભોંકશે;

ચાલતો પગે બેડી જડશે.

ભુઓ ૦

૫

વઢસલ કહે હું, નથી ભરવાનો;

રોપો ફાંશી તો બંદા ચડશે.

ભુઓ ૦

૬

પદ ૧

તમે નીરવાણી નદ કુવારે એ રાગ

તમે નહીં તારોતો ઓ નાથરે, વઢવાડ થવાની;

વઢતાં જીભણી નહી રહે હાથરે, માઝા તુટી જવાની. ટેક

હું તો છું નખળો નરહરી, પણ તમે છો સખળા સ્વામી

હું અવગુણી પણ તમે ગુણીહે, માટે મુક્તીધો મરડા મામીરે. વઢ૦૧

કદી કેશો તું છે હત્યારોતો, હત્યારો તમારો મામો;

ભાઈ માર્યો તોલે તેને તાર્યોહે, શું કડવો પડ્યો કોઈ સામોરે. વઢ૦૨

અનાચારી કહો નાથજીતો, શવરી હુતી અનાચારી;

આપ એનાંબોર એઠાં જખ્યાહે, શું બીજને કહો ગીરધારીરે. વઢ૦૩

જરકરમી કહો જમપતીતો, ગુણકાને શા સાર તારી;

એક પત્નીમત તોડ્યું કહોતોહે, શું પરણ્યા સોળશહસ્ર નારીરે. વઢ૦૪

ગુણ હીજીને મંદો કહોતો, મંદી હુતી કુખજ્યા નારી;

તેનું પુજન તમે લીધુંહે, પાછી શું સમજીને ઓહારીરે. વઢ ૫

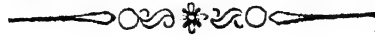
કપટી કોહોતો કપટથી, બાળ પુતનાએ હણ્યાં વીખ વાપી;

તો પણ તેને કેમ તારીહે, શું બ્હાલી પોતાની માપીરે. વઢ૦ ૬

અહંકારી કોહોતો દુરીચોધનનો, શા સાર નરક નીવાર્યો;

નહી તારોતો દસરથ નંદહે, તેમાંનો કીયો કોહો મેં માર્યોરે. વઢ૦ ૭

દાસ થઈ અવીનાપ બાહુ, મન ચાલતે નાંખો કરી;
વલ્લભ વઢેછે નહીં મુકુંદે, મારે હાથ આળ્યા છો શ્રી હરીરે; વૃદ્ ૮

પદ ૨

રામ ઉપરનો.

ઉત્કૃષ્ટ શ્રી કૃષ્ણ કૃપાળરે, કેવું કરમ અમારું;
જુઓ દરશીને દીનદયાળરે, જેવું આળ તમારું.   ૧૬૬
જહુ કુળ જનમ્યા જ્યારથી, ત્યારથી આળ બહુ તમ શીરે;
તેવાં તમારા દાસનેહે, માંથે આળ આળ્યાંછે અતીશેરે. કેવું ૧
દુષ્ટ દુરીજન ધ્વંશીયો, તમને કેહેતા હુતા તોફાની;
તેમ દુષ્ટ મને કહેહે, મળે દાસ દાતાની એધાણીરે.   કેવું ૨
જગપતીછે જુઠડા, તમને કેહેતા હુતા કંઈ પાપી;
તેવો મુને કહે જુઠડોહે, કેવી મળતી તે ઉપમા આપીરે. કેવું ૩
વળી વાંકા વદતા હુતા, વીકલવર વીભીચારી;
એવી પેરે અજ્ઞાનીયોહે, તમને મળતી વાતો કરે મહારીરે. કેવું ૪
અસુર પુદ્ધીના આદમી, આપને ગણતા હુતા પ્રપંચી;
તેવો પ્રપંચી મુને કહેહે, મહારૂક્યાંભાગ્યવડયું વીરંચીરે. કેવું ૫
કું તમને કેહેતાહુતા છે, જહુમર મોહની ભરેલા;
તેવી મુને કહે મોહનીહે, ક્યાંથી વશોક મળતા ઠરેલારે. કેવું ૬
ચોર ડાંડ કેહેતા હુતા, તમને ઉંધી મતીના અસુરો;
તેવી ઉપમા દે મુજનેહે, કહેછે સરવ લક્ષણમાં પુરોરે. કેવું ૭
ધ્વંશી ક્ષત્રી કહેતા હુતા, તમને ભરવાડ નીચ જતી;
તે પ્રમાણે મુને કહેહે, કું દુષ્ટ મતીના જ્ઞાતીરે.   કેવું ૮
ચાળા ચટકા લટકાવાળા, કહી નાંખતા તમને ઉવેખી;
તેમ મને ઉવેખતાહે, એવી અદેખાને છે અદેખીરે.   કેવું ૯

મામા ભારી સાથ સગાંથી, અલેણું તમારે જેવું;
 સગાં સહોદર સાથથીહે, મ્હારે પણ દુઃખડુંછે તેવુંરે. કેવું ૧૦
 તમને દેખી ઝેર આવતું, જેમ દુષ્ટ દ્વેશીના મનને;
 તેમ તમ દાસને દેખતાંહે, દ્વેશ આવેછે દુરી જનનેરે. કેવું ૧૧
 પુઠે કુથલી કરતા હુતા, દાનવ બુધ અહંકારી;
 તેવા પુઠે નીંધા કરેહે, મારી વાત વગર વિચારીરે. કેવું ૧૨
 તમગુણ જે જાણતા હતા, તે માનતાતા કલ્યાણકારી;
 તેમ ગુણ જાણ હું દાસનેહે, કૈક માનેછે સત્ય સુભધારીરે. કેવું ૧૩
 આખ ગાળમાં ગોપાળજી, સરખે સરખા છીએ સ્વામી;
 અસુરહણ્યા ગોવરધનધર્મોહે, એવાં પ્રાક્રમે કેમરાખી ખામીરે. કેવું ૧૪
 ખામી રાખી તે ઠીક થયું, બ્રાહ્મણનો ધરમ એ નહોયે;
 જગ કીરતી મને મમીહે, જેથી પાપ નીવારણ હોએરે. કેવું ૧૫
 સુખ સુખ થાયછે શામલ, મને દુઃખ નથી તલભારે;
 ંયાસ વલ્લભ મુખ વીનવેહે, રહુ આણુંદ તુજ આધારેરે. કેવું ૧૬

પદ ૧

રૂમનાથજીનો ખુબ રંગ ખીલ્યો. એ રામ.

નહી મળે માયા કેરામજી, આ દુઃખધામાં; બેઉ ખુએરે બેઉ ખુએ. ૧
 માયા મેળવી હજાર નાંણા કોયે, મળ્યા સહસ્ર પણ લક્ષજ નહોયે;
 થયા લક્ષ પણ કરોડ કયાંહોયે. આ દુઃખધામાં ૧
 મળ્યાકોડ પણ અબજજ કયાંથી, મળ્યાઅબજ પણ બાકી ખર્વમાંથી
 મળ્યા ખર્વ પણ પ્રાર્થ થાય શાસ્ત્રી. આ દુઃખધામાં ૨
 એમ માયાનો નાવે નવેડો, ત્યારે શીદ લે કીનારાનો કેડો;
 ખુએ જન્મ પણ આવે ન છેડો. આ દુઃખધામાં ૩
 માયા મ્હો જળ છેડો નાવે, સીંધુ જળ તણો તાગ કોઈ લાવે;

એમ પરમાત્મા ઝટ હાથ આવે. આ દુઃખધામાં ૪
જેનો તાગ આવે તેને લે ઝાલી, ખરો ંહની તુ લે ચીત્ત ઘાલી;
ધુમાડીની મુઠી રહે ખાલી. આ દુઃખધામાં ૫
ંહનીરૂપી વીશ્વાધાર ધારો, માયા ધુમે શું ખાચક મારો;
બ્યાસ વક્ષ્મની વાત વીચારો. આ દુઃખધામાં ૬

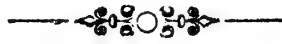
પદ ૨

રાગ ઉપરનો.

અહંકાર જુઠ ઝેર મોહ માયા, આ મનથી; મેલી દોરે મેલીદો. ટેક
અહંકારથી હરી થશે આવો, ત્યારે તું થૈશ નવરો નાગો;
નહી રહે પાસ પ્હેરવાનો ધાગો. આ મનથી ૧
જુઠી જલથી આયુષ તારૂં ઘટે, પ્રપંચી વેંલુ રોવાને રટે;
તેથી માન મરીચાદા મટે. આ મનથી ૨
કરે ઝેર જોઇને સુખ પરતું, પુરૂં પડે ન તેના ઉદરતું;
પાછુ ખોવાય પોતાના ધરતું. આ મનથી ૩
મોહ મારગે જે ચીત્ત રાખી ચડશે, તેને કર્મ કઠોરાં કનડશે;
અતી આપદા આવીને પડશે. આ મનથી ૪
માયા મેળવે કરી પાપમાંથે, ખર ખરચી નજાણે આપ હાથે;
જતાં ખાંધે ન પોતાની સાથે. આ મનથી ૫
મોટે ઉપરનાં કૃત ન કરશો, સત્ય મારજતું સુધ ધ્યાન ધરશો;
તેણે સંસારી સીધુ તરશો. આ મનથી ૬
નથી ઉંચ કવી ભાર ખોજ ભારી, જીવ જીભ શી દુખેછે તારી;
ઘેણા ગર્વી ગાને ગીરધારી. આ મનથી ૭
અધ્યા કાચી કણેકની કાયા, જશે છટકીને છે પલ્લભાયા;
મોટે આશા તે મીથ્યા માયા. આ મનથી ૮

અતી ઉમંગ ઉર શીદ આણું, પોતે કર્ણું એમ કેમ જાણું;
કહે જેમ શ્વાન સકટ હું તાણું. આ મનથી૦ ૯
હાલ હાંથી જઈશ સૂખ પામી, પણ આવશે આગળ પર ખાંમી;
જાણો બહાલો વલ્લભનો સ્વામી. આ મનથી૦ ૧૦

પદ ૧

રાગ ધીરાના પદનો

જવાનીના જોરેરે, સરવે સુખ લીધુ માણી;
હવે વેળા વીતારે, પ્રભુ ભજો પાપી પ્રાણી; ટેક
મોઢે ચડીયા પાપે પડીયા, કર્યાં કુકર્મ ઉંધાર;
પુન્ય જરા જમે ન કરાવ્યું, કુળ્યા ભવ સંસાર;
માટે રળી લૈએરે, રામ નામ નાણું જાણી. જવાનીના૦ ૧
સત્ય અસત્ય જરા ન જોયું, હુઆ મતમાં મુંઢ;
સમજ્યા પછી શીદ ઠોકાણું, આગળ કુડા કુંડ;
લેયો થાઓ ભેગારે, સમાગમે હેત આણી. જવાનીના૦ ૨
બહુ દીવસ બાંધી ગાંસડીયો, કરી કુડ અનર્થ;
છેવટનું ભાતું ના બાંધ્યું, ફેરો વહો વ્યર્થ;
માટે મુકી દૈયેરે, કાળાં કરમની કાણી: જવાનીના૦ ૩
પૈસો પ્રેમદા પુરણ પ્યારાં, પણ તે પ્રોઢજ પાપ;
સ્વાસ સૂધી સોશ રહેશે, જોવાના અદાપ;
ખાલી ખેંચી મુઆરે, ઘેલી ધરની ઘાણી; જવાનીના૦ ૪
નીચામાં નીચાં કત કીધાં, સમજી સુખ સંસાર;
અપલક્ષણો જાદે જીવનાં, કેહેતાં નાવે પાર;
પ્રાંછ પાપનું થાતેરે, તો તો રહેત એધાણી. જવાનીના૦ ૫
આવ્યો અવસર શાને ભુલે, વડી વેળા વહી જાય;

મન મયાથી દુર કરેતો, વૈકુંઠ વાસો થાય,
માટે મોહ માંથીરે, તન તમે લ્યો તાણી. જવાનીના ૬
આ સુખ કરતાં એ સુખ સારું, નહી જરા જમ ખીક;
શીળે છાંયે સમરણ કરવું, ઠરી ઠામે ઠીક.
જ્ઞાન ઘણેરુ સુણીરે, નરહરી લેવા નાણી. જવાનીના ૭
મુમુક્ષુનું મંડળ મળો વગાડો વાજીંત્ર,
અધોરી ઉંઘેલા જગો, ચેતો મારા મીત્ર;
હરી વીના ઠાલુરે એછે વલ્લભની વાણી જવાનીના ૮

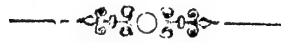

પદ ૨

રાગ ઉપરનો.

અલ્યા પાપી પ્રાણીરે, મોહ માયા દે મુકી,
ધુંચાયો તું ઘરમાંરે, શેવા સમરણ ચુકી; અલ્યા ૧૬
ચાર ખેહારની જામની, ચાર ખેહારનો દીન;
પા ખેહારે પ્રભુ ન સમયો, થયો લાલચમાં લીન;
જંજળ જુઠી જગનીરે, તેમાં જીવ રહ્યો મુકી. અલ્યા ૧
છૈયાં દેખીને છેક છાક્યો, લડાવ્યાં બહુ લાડ,
તેવાં તારાં પાપનો, થયો વધીને પાહાડ;
મ્હા જેરાવર જમડારે, ઘેલ દેવા રહ્યા ઢુંકી; અલ્યા ૨
કોને સાચો કોને જુઠો, દીધો દલાસો દુષ્ટ, ;
અહસ્થ થવાને ગાંઠ ગાંઠવા, બાંધીરહ્યો મુષ્ટ;
હાથે ન વાવરીયુંરે, ઠાંસી થેલી થુંકી થુંકી. અલ્યા ૩
સ્વારથીયાં છે સાથ સહોદર, હરાંમી અનુપ;
આવિ લાગ્યાં તુજને, ટાઢાં ઉંદર રૂપ;

- તેસૌ ખાશે તારે, ફેગટનૂ પુંકી પુંકી; અલ્પ ૪
 તોપણ જીવ જરા ન સમજ્યો, ઝાલ્યો ઉધો ટેક
 કર્યા દગાના ટુંગરા, ઉપર ટુંગરી એક.
 વધારીને કીધીરે, પરાઈ નીંધ્યા ભુંકી. અલ્પ ૫
 મુક્ય સામટી સહુ સોસના, રહે તજ જગ શોક;
 તારૂં રજ્યુ તારે ખાણુ, એતો આશા ફેક,
 દળીમાં જીવ્યાનીરે, આશા તરછટ ટુંકી; અલ્પ ૬
 મરણ માંથા ઉપર ભમે, શીદ કરે અમી માન;
 દહાવ લેવાની લપ મુઠીદે, ભાવે ભજ ભમવાન;
 વદેવ્યાસ વાણીરે, ધુળ બહુ દીન પુકી. અલ્પ ૭

પદ ૧

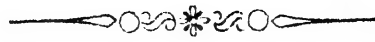
રઘુપતી રામ રૂઢેમાં રેહેજોરે. એ રામ.

- લાગુ પરીબ્રમખણે પાયેરે, ભક્તીકરતાં ભાવટ ભાગી જાયે. લાગુ ૮૬
 કૃષ્ણ કેહેતાંમાં કારજ સરીયારે, અંતઃકરણે સુધ કરીયારે;
 નામ લેતાં ઉંડાણે ઉતરીયાં. લાગુ ૧
 રામને નામે નીતી આવીરે, ચારે પુર્વારથોને સહાવીરે;
 સત્ય સ્વરૂપની સુદ્ધી બતાવી. લાગુ ૨
 બ્રહ્મા વાંળણે શીવ શક્તીરે, કીધી પ્રેરણા વેદાંત લગતીરે;
 મુળ દરશાવી તત્વની ભક્તી. લાગુ ૩
 તેહ તત્વ શું ચોટીયું ચીતરે, જણ્યાં સાગરને સરીતરે;
 ક્ષર અક્ષર અક્ષરાતીત. લાગુ ૪
 થયો અક્ષરાતીતથી તારે, વધુ વીરક્ત તદા કારરે;
 દેહ બેડીથી સત્ય સંસાર. લાગુ ૫
 જેમ જેલમાં દેહ જીવ ઘેરરે, બ્રહ્મી સાંઝનીતીથી પેરરે;

વ્યાસવજ્રભને થઈ હરે.

લાગુ•

૬

પદ ૨

રાગ ઉપરનો.

હરીના નામનો ટેક મોટોરે, વેદપુરાણે ના પડે ખોટો. હરીનાં ટેક
પરબ્રહ્મ પતીત પાવનરે, છાંચાડપે છે આવા ગમનરે;
કરે । મમ કુમતી છેદન. હરીનાં ૧
પુરશોત્તમ પ્રાણુઆધારરે, આ વધુની વ્યાધી અપારરે;
પણ માફી આપો એકવાર. હરીનાં ૨
કરો દરજ્જા અખંડા નંદરે, માયા ફાગટ ફાંસાનો ફંદરે;
તેના આપ છોડાવી દો છંદ. હરીનાં ૩
પ્રભુ પરમ કૃષ્ણ કૃપાળરે, સહુ દાસ તણા છો દયાળરે;
લેજો શેવકની સંભાળ. હરીનાં ૪
વીશે ભોગમાં જીવ ભરમાયેરે, કુમતીમાં નહીં કરમાયેરે;
સુખ સમરણમાં સરમાયો. હરીનાં ૫
આપ સર્ણુ દયો અક્ષરા તીતરે, તમ ચરણે રાખો મુજ ચીતરે;
વ્યાસ વજ્રભ ગાય ગુણ ગીત. હરીનાં ૬

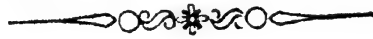
પદ ૧

નંદના લાલજરે એ રાગ.

અમાગી જીવડારે, તેંતો આયુષ તારં ખોયુ,
અવની અવતરીરે, શું સોચન કરીને જોયું, ૧
માહા મોહ જાગમાંરે, થકને બેઠો તું હરખારી;
સત્ય માંની રહોરે, છૈયાં છેકરડાં ને નારી; ૨

- ખંધવ બેનડીરે, સગાં માન્યાં માને બાપ;
હરી સમર્થા નહીરે, તારો કેમ ટળે તન તાપ; ૩
- હતો તુ બાળકેરે; ત્યારે ધી સાકર નો આર;
જવાની ઉપજરે, કીધા સ્વાદે શાક વધાર; ૪
- સુવા સેજડીરે; લીધા વીધ વીધ ના વધભાગ;
ઘડપણ આવીયુરે, થયો કફ પીત વાયુ રોગ. ૫
- બે ચાર દીકરાંરે, નારી વરી રેહે તે સર્ણ;
ભાવ પુછશે નહીંરે, તારે મરતૂં ઘશીને અર્ણ ૬
- જીવ ગયા પછીરે. તને તાણી બાંધશે બંધ;
રડશે કુ ટશેરે, કરશે મોં હિપરનો ધંધ; ૭
- મશાણે મુકશેરે, કરશે કાષ્ટ ચીતા તૈયાર;
સૂઆડે તેહમાંરે, સુધશ કેમ શેજેસૂનાર. ૮
- બહાણાં તાલ્યારંરે, તુને દેશે અગની દાગ;
સ્વાદ મોઢા તણારે, તે મોઢા પર મુકશે આગ. ૯
- ખોરી ખોરીનેરે, દહન કરી કાઢશે મુળ;
પછી તુજ નામનેરે; લખી ઉપર વાળે ધુળ. ૧૦
- નારી તાલ્યરીરે, થાશે રંડાપે તૈયાર;
વસ્ત્રો નવાં નવાંરે, ધરશે અંગે સૌ સણગાર. ૧૧
- અરચા તાણશેરે; કુમ કુમ રોળીને કપાળ;
જાણે વહુ વીવાતીયાંરે; થૈને લે ખુણની સંભાળ. ૧૨
- ભટકવું મટી ગયુરે, બાર મહીનાની વળી નીંરાંત;
સહુ સગાં મળીરે ધારી કરવા તારી ન્યાત; ૧૩
- શંકાં લાવવારે, લાવે શુકનમાં સખરસ,
ન્યાત તૂજ નામનીરે, પણ કરનારાં લેશે જસ; ૧૪
- ગળપણ વાવરીરે, કરે ગળ્યાં સૌનાં મુખ;

જો તુ મુઆ તણુરે, શું થયું સગાંને દુઃખ;	૧૫
જસદે ન્યાતનારે, ત્યારે હૈડું બહુ હરખાય;	
તારા મ્હોતનુરે, જમના દુઃખનુ દુઃખ ન થાય;	૧૬
માટે જીવડારે, મ્હારું મ્હારું કરે શામાટ;	
તારું કોઈ નથીરે, કચવી છે જમ પુરની વાટ;	૧૭
દુઃખ પડશે ઘણુરે, ત્યારે છોડાવશે નહી કોય;	
પુંડળ પ્રાણીયારે, તને પસ્તાવોં બહુ હોય;	૧૮
પાણી પ્હેલથીરે, ચેતીને બાંધીલેપાળ;	
સાચી વ્યક્તિનીરે, વાણી જણી ભજ દયાળ;	૧૯

પદ ૨

રાગ ઉપરનો.

પાપી પ્રાણીયારે તારો અમુલ્ય અવસર જાય,	
કમાણી ખરેખરીરે, તારી આવેલી ખોવાય.	૧
વીશય સુખ કારણેરે, રાત દીન ધધો કરવા ધાય;	
પણ એ સુખડુરે, અચળ રેહેશે નહી સદાય.	૨
જો સ્વપના મહીરે, મ્હોટા બને રાજ ધીરાજ;	
ઘેર રથ ગોડલારે, થાયે નોંબતના અવાજ.	૩
છડીદાર આંખણેરે, રાખે રાણી દસકે બાર;	
હુકમ તુજ હાથમારે, સુખડુ સ્વપનાનું અપાર.	૪
જીએ જમીનેરે, તો તેં માંનું નહી તલ ભાર;	
નીસાસો નાંખીનેરે, પાછો મન વાળે ગુમાર.	૫
ત્યારે પ્રથમથીરે, તારું મન વાળી તું બેશ;	
ધાર્યું બને નહીરે, માટે છોડ ત્રણા તુ નેંશ.	૬
સપના તુલ્ય છેરે, આતો સંસાર કેર સુખ.	

મીથ્યા થઈ જશેરે, તેવેળા વીકારીશ મુખ. ૭
 નિત્યના પ્રલયમાંરે, જેવું સપનાનું સુખ થાય;
 નીમીત પ્રલય લગીરે, આતો સુખડું સત્ય દરસાય. ૮
 મુંમત મુકીનેરે, સાચું સુખ હરી પદનું આપ્ય.
 વ્યાસ વલ્લભ વદેરે, ચાતુર નર ચેતીને આપ્ય. ૯

પદ ૧

કુંગરપરી રેક્રતાનેા રાગ.

જેલ્યા જીવ વાત વીચારી; છેવટ ગત્ય શી થશે તારી. ૧
 તુ આઠ્યો આ દેહ માં ક્યાંથી, સગાં તારાં માંન્યાં તેં શાથી ૨
 ગયે જનમે તું કોણુ હતો, કહે દીકરો તુ કોનો થતો ૩
 થયો જેને તેને પરહયો, આવી અહીં બાપ બીજો કર્યો. ૪
 કર્યો બાપ જીવ હતા જેટલા, હજી કરવા ધાર્યો કેટલા. ૫
 જ્યાં ને ત્યાં તુ થૈ રહ્યો બેટડો, પડ્યો મુળ બાપથી છેટડો. ૬
 ઘણા તાત તેં કર્યો પાપી, કોયે તારી કષ્ટી નવ્ય કાપી. ૭
 ગયો જ્યાં ત્યાં મજુરી કરી, ન બેઠો તુ કોઈ ઠામે ઠરી. ૮
 રળી ખપી ધામ તેનાં ભરી, ગયો જખ મારીને નીસરી. ૯
 તેવી રીતે જૈશ તુ અહીંથી, ન પામ્યો લાભ તુ કઈથી. ૧૦
 બધે ખોટ ખાઈને ખપીયો, જરા જગધીશ નહી જપીયો. ૧૧
 વારંવાર દેહ ધરી શું કર્યું, પરાયાનું રણ રણીયા ભર્યું. ૧૨
 જેવો બેલ ધાંણી માંહી ફરે, ફરી પુર ધાંચી કેર કરે. ૧૩
 કરે પુર પશુ પામે પુજો, ન કરેતો ભોંકે ભોંહ મુજ્યો. ૧૪
 ભોંકી મુળ તૂજને તે દમે, રળે તુને ધાંચી તત્વ જમે. ૧૫
 તેવું તાલ્યરું રળેલું જેહ, જમે તત્વ હોય ધરનાં તેહ ૧૬
 તૂને તો મળ્યા કરે પેટીયું, ઘણા જન્મ દુઃખ તેં વેઠીયું. ૧૭

કોઈ જન્મ શાન્તી નબ્ધ વળી, ઝાલીલે શ્રીનાથ જ્ઞાને પળી. ૧૮
જશે જન્મ અત્યુતારું ટળી, વઢે વાણી બ્યાસ જ્ઞાને મળી. ૧૯

૫૬ ૨

રામ ઉપરનો.

જેલ્યા જીવ શી ગતી થાશે, આજ કાલ કાળ ખમશે. ૧
જે વેળા દેહથી છુટીયો, તેવેળા ખામશુ ભુતીયો ૨
ઝાલી જમ માર મારે અતી, દયા દલમાં ન રાખે રતી ૩
જેવિ મતી તેવી થાશે ગતી, સગાં છોડાવવાનાં નથી. ૪
ધેરે જમડા કરી ઘેરો, પડે માર મુદગળ કેરો. ૫
અરેરે એ કેમ ખમાશે, સહન શી રીતથી થાશે. ૬
અત્યારે આ સત્ય માને નહી, દેડિ દ્રષ્ટાંત જોતુ અહી. ૭
જેવો તસ્કર ચોરી કરે, કરંતાં ભય નબ્ધ ધરે. ૮
ધરે નહીંને કરે ચોરી, અહે રાજ દુત ધામ ધોરી. ૯
કેવો ભુજ ખાંધીને તાણે, ત્યારે ઘણી કષ્ટી મન આણે. ૧૦
પેહલો ભય ભાશ્યો નહી જેવો, નથી તુને જમ ભય તેવો. ૧૧
નથી ભય તે થશે સાચુ, નહી રહે કષ્ટમાં કાચુ; ૧૨
દેધ કષ્ટ આપે ચોરાશી, પાછી પડે કંઠમાં ફાંશી. ૧૩
કદી થાય દેહ જળ ચરનો, રહે ભય નીત્ય દર્શનરનો. ૧૪
કદી ફળ ચર દેહ ધરે, તે વેળા પાધી કાળ કરે. ૧૫
કદી વન ચર દેહ મળી, બને હયહાંથી ઉંટ વળી. ૧૬
બળદ ખર પાડો થૈ પડીયો, તે વેળા ધાટ ઘણો ધડીયો. ૧૭
થયો હયતો પલાણુ કરે, જેને તે બેશીને સંચરે. ૧૮
કદી ગજ રાજ દેહ ઘડી, બેસે સાત પાંચ બાર ચડી. ૧૯
કદી થયો ઉંટ કો ટાણે, ખરાડેને સ્વાર પલાણે. ૨૦

બળદની દેહ કદી ધરી, ખેંચી ખાંધ પર ધરે ધોંસરી.	૨૧
કદાચીત ખર દેહ થયો, તોતો વણ મોતે માર્યો મયો.	૨૨
નાંખે પીઠ પર ગુણા ઘણા, પુંઠે દે દે કરે ડફળા.	૨૩
કદી પાડો યૈને અવતરે, પાણીની પખાલ પીઠે ભરે;	૨૪
એવી રીતે મ્હા મ્હેનત પડે, કદી કાળ થાક તુજને ચડે.	૨૫
ચડે થાક તેથી ચાલ્ય રડે, ન ઉઠેતો છેકા છેક છડે.	૨૬
કરાવ્યું ન કરેતો કનડે, મારી જખ કામ કરવું પડે.	૨૭
એવું એવું દુઃખ પડશે ઘણું, નહીં કોઈ દયા લાવે ક્ષણું.	૨૮
અરેરે એ દીન કેમ જશે, ચોરાશી કેમ વેઠાશે.	૨૯
એવી સહ વાત વિચારી, જનમ તારો નાંખ સુધારી.	૩૦
પુરણ પામીશ પછી કપ્પી, જનાવરને તુ જો દ્રષ્ટી.	૩૧
માટે તૂ ઉગાર્ય સૌ ફેરી, સાચી વાત વ્યાસજી કેરી	૩૨

પદ ૩

રામ ઉપરનો.

સમજ સંસાર સખ જુઠા, જેસા ધુમારકા મુઠા;	
પક્કા પ્યાર ઉરમે ઉઠા, તેરા તખ કીશમત પૂટા.	૧
ખોદાયે આદમમે ડારા, નામુકા કર્લે પોકારા;	
ખોદાકા વલ્લી બન પ્યારા, ઇસ્મેસે હોયગા મુજરા.	૨
તું આયા જખ થા છોટા, તેરે તખ નાહી થા તોટા;	
પીછે ખેલ કર લગે ખોટા, ધુચાયા ઘરકા ગોટા.	૩
ચોરત દીલદાર તું બાયા, ખુશીસે ખાન ખુબ ખાયા;	
પીછુસે આરામ ખીછાયા, ખોદાકા ખેલ નહીં પાયા.	૪
મોહી મોહાખામેં ચડા, રેતા તાજગીરમેં ખડા;	
પાપુકી પખાલ મેં તું પડા, મચાંચા ખેલ ખ્હોત ખડા.	૫

કપટ કર ચ્હાય વાંસે લાના, દામકા દર્દે દીવાના;
મજેમેં હોજત મસ્તાના, જર એક દીન મર જના. ૬
સાહેબકું યાદ નહીં લાતા, તેરા દીન જલદીસેં જતા;
વલ્લભ મોહોસેં ગજલ ગાતા, ખોદાકું યાદ નહીં આતા. ૭

પદ ૪

રાગ ઉપરનો.

સમજ પ્રાનસાલ તું મેરા, આલમમેં કુછ નાંહી તેરા;
ફીસા કર ફીરતા ફેરા, જંગલુમેં હોયગા ડેરા. ૧
ધનીકી ધેનું હે લાલા, ચરાવન જત ગોવાલા;
કબુએ ન દેખે પય પ્યાલા, નક્કામા દલાલ કર ડાલા. ૨
માલીક બીન કેહે માયા મેરી, સમજ મન તું નહી તેરી.
સખી ચીજ હે ખાવન કેરી, લીયા જુઝ જત્ર મેં ધેરી. ૩
સકત સપટાઇ જાવેગા, પેટ ભર જુતી ખાવેગા.
ચોરાશીમે ફીર આવેગા, જખી હરી ગુન ગાવેગા. ૪
ઉંધા સુધા કરદે પહેલા. ગરવ સખ છોડદે ધેલા.
જુઝા હામ દામ હવેલા, હોજ સત ગુરકા ચેલા; ૫
સમાગમ સત્ય હોવેગા. સંગ સાયુ મેલ ધોવેગા;
જુકર જીતગાની ખોવેગા, પીછુસે આપ રોવેગા. ૬
જ્ઞાન ધ્યાન દાનમે રેહેના, આદમ દેહ લ્હાવ એહી લેના.
મુખ દુખ સમ તુલ્ય રહેના, સમજ સય પ્યાસકા કેહેના. ૭

પદ ૧

સારે સારે સૂરત સેર એરાગ

ભજે ભજે ભાઈ ભજો ભગવાન, ભજન વણ સહુ ખોદે;
 તજો તજો ભાઈ તજો અભીમાન, તજ્યા વણ પાપ મ્હોટ. ૨૬
 ભગવત ભજવા અભીમાન તજવા, સજવા સુકીત કામરે;
 અમુલ્ય દેહ આ મનુષ્યનો મળીયો, સોધી લેવું સુખ ધામ. ભ ૧
 ભજવાથી શું ભાગી પડેછે, નભજવે શું સુખરે;
 અભીમાન રાખે શું કમાયો, તજવાથી શું દુઃખ. ભજન ૨
 કહે કષ્ણ કષ્ણને રટ રામ રામજી, કર્યં બ્રહ્મબ્રહ્મ ઉચ્ચારે;
 ગોવીંદ ગોવીંદ ગા ગોપાળો, પ્રભુ પ્રભુ કર્યં પોકાર. ભજન ૩
 હરી હરી હર નીશ બોલને બાપુ, સદા સુખ કારી તેહરે,
 ભજન કર્યે ભય ભાગે ભવનો, મટે ચોરાશી દેહ; ભજન. ૪
 સ્થુળ સુક્ષ્મથી મુક્ત થઈયા, બ્રહ્મ પદ માં તદરૂપરે;
 વ્યાસ વક્ષલ ભણે હણતુ ઉપાધી, તે ઉત્તમ અનુપ; ભજન ૫

પદ ૨

રાગ ઉપરનો.

સુણો સુણો સત્ય ધરમી લોક, કળજીમની કરણી;
 જોઈ જોઈ ઉપજે મન શોક, કહું વારતા વરણી; ૨૬
 કળયુગ વારે ઘણે કુધારે, ચાલે હરીના દાસરે;
 કાળજડામાં કાતી કરોડો, મ્હોઢામાં મીઠાશ. કળજીમ ૧
 જય જય કરતાં નર નાર ફરતાં, માળા રાખે પાસરે;
 કોઈ દીન હરી જન મેં માન પધારે, પડે રૂદેમાં ત્રાસ; કળજીમ ૨
 હસ્તે મુખડે આવો એમ બોલે, હૃદયમાં સંતાપરે;

બેસો કહી બારણે બેસાડે, ક્યાં આગ્યુ આ પાપ કળભુગ ૩
 સાળોકે દીઅરીયો આવે, તો ઉપજે ઉમંગરે;
 પધારો પધારો કહી ઓરડામાં, ઢાળીઆપે પલંગ; કળભુગ ૪
 હરીજનને દે કણકી કોરમું, બાફી ખાઓ ધરખહારરે,
 દીયર સાળાને હુંનાં પાણી, ઘણા ધીના કંસાર; કળભુગ ૫
 જળ હરીજનનુ લાવતાં બબડે, નર નાર માંડે ભુધરે;
 દીયર સાળાને જળ મામતામાં, લાવીને આપે દુધ; કળભુગ ૬
 ખખર નપુછે હરીજન કેરી, મુખ મરડીને જાયરે,
 દીયર સાળા સંજ હશી હશીને, વાતનો હરખ નમાય; કળ ૭
 સમાંને સાડ સેજ્યો સુધારે, તળાઇ ઉશીકાં અનેકરે;
 હરી જનને પાથરવા આપે, ગોદડી ગાભો એક કળ ૮
 સમાંને ખેંચ તાણ કરીને, રાખવા આતુર થાયરે;
 હરી જનને મશે મશે બોલીને, તરત કરે વીઢાય; કળ ૯
 છેવટનો સગો હરીજન મુકી, સ્વારથી સમાં આહાયરે,
 વક્ત્રલ વદે એવા ભક્ત કુટીલા, કો કાળ મોક્ષ ન જાય; કળ ૧૦

પદ ૧

સાધુ તો જોને કહીએરે. એ રાગ.

વીવેકે વિચારેરે, સત્ય વસ્તુ શોધવાને;
 મીઠ્યા શું પોકારેરે, સત્ય વસ્તુ સોધવાને. ૨૬
 રવી રવી બૂમો પાડે, ન થાયે મકાશ;
 ખરો રવી પ્રગટે ત્યારે, તીમર પામે નાશ. વિવેકે ૧
 ઉંઘમાં લવે હું જગુછું, પણ તે કેમ મનાય;
 વગર ખાધે ખાઉછું એવું, બોલે ભુખ ન જાય. વિવેકે ૨
 નગન કેહશે દીપુછું પણ, વક્ત્ર વીનાનો નર્શ;

- જળ વીના જળ પીઉછું કહે, છીપે નહો તરી. વિવેકે ૩
 ઘર મધે હું બેઠોછું, રસ્તામાં કહે કોય;
 મનથી માની લેછે ઘર પણ, ઘરનું સુખ નવ હોય. વિવેકે ૪
 કાગળ ઉપર બહની બહની, લખો બહુ વચન;
 તે લઈ રૂમાં દાટે પણ, ન થાયે દહન. વિવેકે ૫
 સાચો બહની જો અડેનો, રૂપલે થઈ જાય;
 વલ્લભ કહેછે ભક્ત કળીના, મમ જળ દેખી ચ્હાય. વિવેકે ૬

પદ ૨

રામ ઉપરનો.

- જેયા જોયારે, હરી જન જમતના;
 બહુ રીતે વરત્યારે, ભારે ભેદ ભગતના. ૧૬
 ભક્ત થઈ માળાઓ પેડેરે, ટીલાં તાણે ખોટાં;
 કૃષ્ણ ગોપીનો સંવાદ ગાયે, વાયક વદે ખોટાં. જોયા ૧
 ત્રેહે ભરેલા કવી લોકે, ત્રેહની વાણી ગાઈ;
 સખી ભાવે ભલુ એવી, કાઠી ચતુરાઈ. જોયા ૨
 ગરખી ગજલ ને લાવણીયો, દુસરીયો તો ઝાઝી;
 મધુર ભાંખે આઈ. આંખે, ગાયે ગાજી ગાજી. જોયા ૩
 નામ બાપનું કામ આપનું, નેન ઘણેરાં મારે;
 દાત ગોપીને વળગી ઉભા, વગોણું પોધારે. જોયા ૪
 માનનીયોને મોહ અધવા, ગાયું એવું એવું;
 સપુત સૂત પીતાને વગોવે, એથી અધમ કેવું. જોયા ૫
 ભાગવત મધે દસ્તક ધે, રાસલીલા ગવાણી;
 તેયો પણ જદે ત્રેહે ગાઈ, જગત કર્યું ધુળધાણી. જોયા ૬
 મુળ પ્રાઈઓ જોવા જવતો, ભાગવતે ચાતૂર સ્લોકી;

તરણુનો મેર કયૈં મહી, મેહેની વાતો ઝોકી. જોયા ૦ ૭
 ચાર સ્ત્રોકમાં આવડી લીલા. કોહો ભાઈ કયાં સમાણી;
 મેહે વાળાની મેવાણી તે, મેહે વાળે વિખાણી. જોયા ૮
 સખી ભાવ નવધા ભક્તીમાં, કોઈ કાઢી ખતાવો;
 શખા ભાવને શખી ભાવ કહી, શીદ સહુને સમજવો. જોયા ૯
 હૈયાના લૈયા કાઢીને, મપોડાં ગો.હવિયાં;
 જેને જેવાં મમ્યાં તેવાં, ઉટાંગો ઓડવિયાં. જોયા ૧૦
 પણ બુદ્ધી સરવે પ્રાણીમાં, આપી છે શ્રીહરીએ,
 તેમ છતાં મપાષ્ટકોનો, તોલ કેમ ન કરીએ; જોયા ૧૧
 બોલ તણો તો તોલ ન જણે, કરે મુમતનો ધંધો,
 મ્હોટા થવા મુમત જાલે, વ્યાસ કહે તે અંધો. જોયા ૧૨

પદ ૧

રામ પરજ

અહો રામ રામરે, દેહ મયે દુનીયાં મધ;
 મયાં નાત જત તાતરે, મયાં બેરાંએતને બાળકાં;
 મયાં ભગનીને જાતરે, દેહ મયે દુનીયાં મધ ૧૬
 અહો રામ રામરે પંડે મયાકે મધ માવડી,
 મયો સકળ સંસારરે, મયાં ઘર બારને માદીયો;
 મયાં વિતને બહેપારરે, દેહ મયે દુનીયા મધ ૧
 અહો રામ રામરે, મયાં આભુશણ અંજનાં,
 મધ સુખ સજ્યાયરે, મયાં મંચકને માળીયાં;
 કુડે કાગ વાપ થાયરે. દેહ મયે દુનીયાં મધ ૨
 અહો રામ રામરે, કોમળ પથારીયે પ્હોઢતા;
 તેતો પ્હોઢયા કાષ્ટ માંયરે; ઓઢવાને ઉંચાં નીચાં લાકડાં;

- અંમ ઉઘાડાં દેખાયરે; દેહ મયે દુનીયાં મધ ૩
- અહો રામ રામરે, મધુરે મ્હોઢે પાન ચાવતા,
પડી તેને મ્હોઢે આમરે, ઉષ્ણ રતુયે અંગજળવ્યું,
તેના પર્જળાવે પામરે દેહ મયે દુનીયાં મધ. ૪
- અહો રામ રામરે, ઉંદર ખોદને ભોરંમ ભોમવે,
કીડી સાંચી સાંચી જાયરે; કણ મેળવેલા કઈ કાળના;
તેતર ખોદી ખોદી જાયરે; દેહમયે દુનીયાંમ મધ. ૫
- અહો રામ રામરે, કોયલને ઉછેરે કામડો,
જાણી પોતાનો સાથરે; છેવટે ઉડીને જાય જતમાં;
પેલો કામ ધસે હાથરે; દેહ મયે દુનીયાં મધ. ૬
- અહો રામ રામરે, ઘણાગયા છૈયાં છત છોડીને;
ઉંડે હવેલીયે કામરે, બલેરા મ્હોલે ભમ્યાં ભુતડાં;
સજ્યાં શીશ્વોને સામરે, દેહમયે દુનીયાં મધ ૭
- અહો રામ રામરે, બેડી કાપડમાં કસારીયો;
લુણો લાગ્યો ધર ભીંતરે; હિધેમ લાગી ઉભે થાંભલે;
લોક લુટી મયું વિતરે. દેહ મયે દુનીયાં મધ ૮
- અહો રામ રામરે, ભુલ્યો તે ભટકાયો ભોમમાં.
અંતે તૂટી મયો તોડરે, વક્ત્રબ વદે ચેતી બોલભે;
જેજેશ્રી રણછોડરે. દેહ મયે દુનીયાં મધ. ૯

— ૬૦૬૦૬૦૬ —

પદ ૨

રગ ઉપરનો

અહો રામ રામરે, મ્હાર મ્હાર કેહેતાં કઈ મરી ગયા,
તાર નહીં તલ ભારરે, પોતાનુહોય તો જાયે નહીં;
જીવ કરીલે વિચારરે. મ્હાર મ્હાર કેહેતાં કઈ મરી ગયા ટેક

અહો રામ રામરે, બીખારી હતા તે મસ્થો થયા,
થયા મસ્ત મરીખરે; સોનાને થાળે જમતા હતા,
તેને તા મળી ઠીખરે. મ્હાર મ્હાર

૧

અહો રામ રામરે, નમર ઠેકાણે ઝમર થયાં
થયાં સુસરાં શેમરે, શેમને ઠેકાણે પાધર પડ્યાં;
અનાદી આલે એમરે, મ્હાર મ્હાર.

૨

અહો રામ રામરે, ઉકરડે ઉપડી હવેલીયો,
હવેલીના ઉકરડાયરે; રાગહુતા તે થયા રાંકડા,
થયા રાંકડા તે રાયરે. મ્હાર૦

૩

અહો રામ રામરે, એકના અનેક સુત ઉપન્યા,
થયા અનેકના એકરે; વસ્તારી કેહેવાયા વાંઝીયા,
વાંઝીયાના અનેકરે. મ્હાર૦

૪

અહો રામરામરે, બેસતા ધોડલેને ગાડીયે,
તેને ન મળ્યાં ઉપાનરે; જરીયાંનો ચરણમાં ચોળતા,
તેનાં ઉઘાડાં વાંનરે. મ્હાર૦

૫

અહો રામરામરે, જર તણું ભેર માતુ નતુ,
તેના નર્મ થયાં માત્રરે; કુપાત્રે સુપાત્ર નીકળ્યા,
સુપાત્રોના કુપાત્રરે. મ્હાર૦

૬

અહો રામરામરે, હોયને જતુ રહે પલમાં,
નચ્ય હોયને થાયરે; દસા વીશી સહુને ખરી
મુંઠ મીથ્યા કુટાયરે. મ્હાર૦

૭

અહો રામરામરે, તેવડ તારી રેહેશે નહીં,
કરે વલ્લભ હોડરે; વેળા વેળાની છે છાંયડી,
બોલો જેજે શ્રીરણછોડરે. મ્હાર૦

૮

પદ ૩

રામ ઉપરનો.

અહો રામરામરે, જોને આ સાર સંસારનો,
તારે મુએ કોને શોકરે; ચોકામાં ચીજો ઉતારશે,
મીઠ્યા મુકશે પોકરે. જોને૦ ૧૬

અહો રામરામરે, રોતાં રજેત્રુ પુછશે,
મામી લેશે હીસાખરે; તૂ કહે કેડે વાવરવા,
તેનો નહીં દે જવાખરે. જોને૦ ૧૭

અહો રામરામરે, એમ કરતાં મુકી દેહડી,
સમાં સાથ સહુ રોયરે; નક્કામો જાણી ઉપાડશે,
ઘડી રાખે નકી કોયરે. જોને૦ ૧૮

અહો રામરામરે, નારી તારી નવે લુખડે,
સજી અંમ સજીમારે; કોરાં કાંકણ કર પ્હેરીને,
નીસરે ઘર જહારરે. જોને૦ ૧૯

અહો રામરામરે, કપોળે કુમ કુમ રોળીને;
શીંશે સીંચે ધુપેતરે, થાય જાણે વહુ વીવાતીયાં;
જુઓ રાંડયાનો ખેતરે. જોને૦ ૨૦

અહો રામરામરે, લોક લાજે તને કુટશે;
રોશે એક દીન રાતરે, ચુડી કરમ કરીને વહુ;
કાહાડે કીચાની વાતરે. જોને૦ ૨૧

અહો રામ રામરે, ભંડાર ભોંયરાં ઉઘેડશે;
નહી નીકળે કદાખરે, નીસાસો નાંખી તુજને;
દેશે કળ કળી સ્નાયરે. જોને૦ ૨૨

અહો રામ રામરે, જડે જરતો ખુશી યશે;
હશે વાવરો વીતરે, ભોજન કરો ભાતભાતનાં;

- માન્ય માગવામાં ચીતરે. જોને૦ ૭
- અહો રામ રામરે, ઓહો કરીને ઉભા રહે;
સહુ સગાનો સાથરે, મારે તણકા ટાઢા થઈ;
જોઈ રહે વાટ નાતરે. જોને૦ ૮
- અહો રામ રામરે, કરાવો ઘેખર ગલપાપડી;
પડાવો પકવાનરે, ગળ્યાં જમણુ તે મુઆ તણાં;
એ તે કાણુકે જનરે. જોને૦ ૯
- અહો રામ રામરે, મીઠાં મોઢાં થાય લોકનાં;
જસ લે પરીવારે, તારા કરમના કોયલા;
તારે દુઃખ દન ચારરે. જોને૦ ૧૦
- અહો રામ રામરે, નામ તારે નેવે મુકીયુ;
ટાળી તનનો ઉચાટરે; નાત સાથ ખવરાવે ખુશથી,
પોતાને ખાવા માટરે. જોને૦ ૧૧
- અહો રામ રામરે, તુજ કાજ કોઈ કરે નહી;
કરે સ્વારથી કામરે; સુખે કે દુઃખે તુને રડે,
તપાશી લે તમામરે, જોને૦ ૧૨
- અહો રામ રામરે, સુખડું દીધેલું સાંભરે,
રજી લાઁચોતો એહરે; જીવ્યો હોતે તો વધુ લાવતે,
તને રડવાનું તેહરે જોને૦ ૧૩
- અહો રામ રામરે, દેવુ દેવાનું દુઃખ હોયતો,
રૂવે વારમ વારરે, જીવ્યો હોતે તો રણ વાળતે;
તને તેના પોકારરે. જોને૦ ૧૪
- અહો રામ રામરે, કાંતો આય સાડ લોયને રડે;
સહુ સ્વારથ કાજરે, પણ તૂં કયાં પડ્યો હઠશ જીવડા;
તેનો કોને નહીં દાજરે. જોને૦ ૧૫
- અહો રામ રામરે, હશે તુને સૂખડું કે દુઃખડું;

તેનો ન કરે વિચારે, સ્વરંગે રહ્યો કે નરકે ગયો;		
મળ્યું માન કે મારે.	જેનેં	૧૬
અહો રામ રામરે, સ્વાનને સ્વરૂપ કદી આવીયો;		
પેસવા ધરમાંયરે, ઉઠે લીધને લાકડી;		
તારૂં ચાલે નહીં ત્યાંયરે.	જેનેં	૧૭
અહો રામ રામરે, જીણી દ્રષ્ટીએ જે જીવડા;		
માયા મોહ તન તોડરે, વક્ત્રલ વદે સહુ બોલજે;		
જેજે શ્રી રણુછોડરે.	જેનેં	૧૮

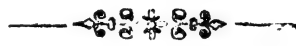
પદ ૪

રાગ ઉપરનો

અહો રામ રામરે, રંગ બંગ ઢંગ ગયો અંગનો;		
થયું ધરડેરૂં ગાત્રરે, ચક્ષુ ગળીને ઉડાં મયાં;		
નરમ થઈ નસો માત્રરે,	રંગં	૨૬
અહો રામ રામરે, દંત પડ્યાને ડાચાં મળ્યાં;		
સુધ્ય વહી ના શકાયરે, ચરણો ચાલતાં મુજ પડે;		
કંપે થરથર કાયરે.	રંગં	૧
અહો રામ રામરે, વાત કરતાં જાળ નીસરે;		
આવી કાનમાં જહેરાશરે, નાશીકા ચુએ ગંદી ગોબરી;		
કોઈ બેસે નહીં પાસરે.	રંગં	૨
અહો રામ રામરે, જવાનીમાં રળીને મરી ગયા;		
પડ્યું પુત્રોને ભોગરે, એટલે સગા થયા નારના;		
કોણ જીએ મારો રોગરે.	રંગં	૩
અહો રામ રામરે, ઓસડ વાસડ કોઈ ના કરે;		
કેહેવા જીઉ કદી કાંયરે, વહુબદ્ધ હાઉ કરી ઉછળે;		

- ધરી કરડવા ધાયરે. રંગ૦ ૪
- અહો રામ રામરે, કહ્નું સુતને તો સુણે નહીં;
વહુ કેડ લઈ વાતરે, દીકરા ડાહ્યા કરે દાંતીયાં;
કેહેશે મેરનેતું તાતરે. રંગ૦ ૫
- અહો રામ રામરે, ઘડપણમાં ગણ્યાં ગાંડીયાં;
જેઠે ધરડી થઈ નારરે, દુકારા હુકારા કરે સહુ;
વહુઓના કારભારરે. રંગ૦ ૬
- અહો રામ રામરે, સાંચી સાંચી દીધું સુતને;
ક્યાંથી કરે કાંઈ દાનરે, કોડી માગેથી મળે નહીં;
આપે થાઉં હેરાનરે. રંગ૦ ૭
- અહો રામ રામરે, ધરનું વગોણું કરે બારણે;
તેમાં શો વળે દંનરે, લોક ઉલટા હાંશી કરે;
ખુશી થાય દુરી જનરે. રંગ૦ ૮
- અહો રામ રામરે, જવાનીમાં માળા ન ફેરવી;
ધર્યું નહી હરીધાનરે, આશાએ ઉઠેર્યાં બાળકાં;
રણ ભર્યું ભગવાનરે. રંગ૦ ૯
- અહો રામ રામરે, મ્હારાં મ્હારાં ધારી મોહી ગયો;
થયો કરમનો વાંકરે, જોબનમાં જરા નવ જાણીયું;
જખ મારી થયો રાંકરે. રંગ૦ ૧૦
- અહો રામ રામરે, અમલ ઉતર્યો હવે આપનો;
થયાં રાણીયોનાં રાજ્યરે, અધીકાર એક પાપો પેટનો;
તે પણ લોક લાજરે. રંગ૦ ૧૧
- અહો રામ રામરે, ઓસીઆળો અવતાર આવીયો;
પરવશ નારી નરરે, કાળ આવ્યો ને મુકી ચાલીયો;
ભર્યાં ભાદર્યાં ધરરે. રંગ૦ ૧૨
- અહો રામ રામરે, આપે ન વવરાયું આપનું;

થયા અન્ય અધીકારરે, ઠાલાં આબ્યાં ને ઠાલાં ચાલીયાં;
 વહી છુટયાં અવતારરે. રંગ૦ ૧૩
 અહો રામ રામરે, કોડી કોડી જોડી માયા મેળવી;
 ચોટયું વીતમાં ચીતરે, જવાબ શો દઉ જમરાયને;
 થયો પાપે ભય ભીતરે; રંગ૦ ૧૪
 અહો રામ રામરે, પુઠે પસ્તાવો બહુ પામીયો;
 થઈ ગયો રોડા રોડરે, બ્યાસ વઢે ચેતો જવાનીમાં;
 બોલો જેજે શ્રી રણછોડરે. રંગ૦ ૧૫

૫૬ પ

રાગ ઉપરનો

અહો રામ રામરે જીવ વીંટાયો જંજળમા,
 માયા મસ્તાની છે છેકરે; મોહ મદમાં જીવ ઝીંકી ચો;
 રહ્યો નહી લોભે નેકરે. જીવ વીંટાયો જંજળમાં ૨૬
 અહો રામ રામરે; પાપી પેટે પાપો કર્યાં;
 ભર્યા ભક્ષેરા ભંડારરે; સગાં સહોદર ખૈ ગયાં;
 સાથે લીધું ન લગારરે. જીવ૦ ૧
 અહો રામ રામરે, જમડાયે જીવડાને ઝાલીયો;
 દીધો મુદગળ મારરે, પ્રાણ લાલ પ્રાહારથી ત્રાશીયો;
 કરે કારમા પોકારરે; જીવ૦ ૨
 અહો રામ રામરે; ચોટલી ઝાલી જમે તાણીયો;
 નાંખ્યો ગોખડને પંથરે; અણીઆળો અંકુશે મારતા;
 ચુટે ચાંમડી અત્યંતરે. જીવ૦ ૩
 અહો રામ રામરે, વૈતરણી નદીમાં લાવીયા;
 જેમાં રૂંધીરોનાં નીરરે; ઝબોળા ખાતો જમે નાંખીયો,

- ધણે દુઃખ મયો તીરે;   જીવ   ૪
- અહો રામ રામરે, જમ રાય પાસ ઝાલી લાવિયા;
ઉભો કર્યો હરામખોરરે, બુહાર કરીને જમ બોલીયા;
લ્યો ખાંધી લાંબા ચોરરે,   જીવ   ૫
- અહો રામ રામરે, જમ રાયે બેઠ નીચું ઘાલીયું,
દીધા હાથ બે કપાળરે; હુકમ કર્યો નીચું ઘાલીને;
ક્યાંથી આંચો આ અંગળરે.   જીવ   ૬
- અહો રામ રામરે, મુશીને દુત લેઈ ચાલીયા;
તાંજી ટાંચો ઉંચે સીરરે, કંપેછે કાળબુ કારમું
વહે નેત્રોમાં નીરરે.   જીવ   ૭
- અહો રામ રામરે, છુટવાને વારે વારે વિનવે;
હવે નહી કરે પાપરે; આટલી વેળા છોડો મુજને;
કાણ સાંભળે ત્યાં પાપરે;   જીવ   ૮
- અહો રામ રામરે, જળ વણ કંઠે કાંટા પડયા;
છુધા પીડેછે પેટરે, જમ મારી તે હું ભુલીયો;
કરી વાહાલાંની વેડરે.   જીવ   ૯
- અહો રામ રામરે, છોકરાં આ એ મને છેતર્યો;
છેતરી મધ નારરે, રળી રળીને મેં ભર્યા;
ઘણા મર્થ ભંડારરે.   જીવ   ૧૦
- અહો રામ રામરે, સગાં સાથે નબ્બ આવીયાં;
બેલી થયું નહી કોયરે, મુજ પેરે જે જીવ ભુલશે;
તેની આગત હોયરે.   જીવ   ૧૧
- અહો રામ રામરે, ત્રીસે દીવસ ટાંચી મુકીયો;
આવી જમને દયાયરે, જમીન થકને છોડાવીયો;
મયો જલવાસ માંયરે.   જીવ   ૧૨

- અહો રામ રામરે, માને ઉદર મળ વેડીયું;
નવ માસે પડ્યો બારરે, હવે વિચારી આજ્ય પ્રાણીયા;
બધો ધુળ છે સંસારરે. ૭૧૦ ૧૩
- અહો રામ રામરે, સુધી સહુ સમજાજો;
સમાં નથી માત તારે, સાચુ ન હોયતો લે પારખું;
મદી બેરા માળા હાયરે. ૭૧૦ ૧૪
- અહો રામ રામરે, પાંચ માસ પૈસો ન જોડતો;
જોજો કરડવા ધાયરે, સમાં એ તારાં કે દ્રવ્યનાં;
વાળો માંડ મન માંયરે. ૭૧૦ ૧૫
- અહો રામ રામરે, ચેતો ચેતો ભાઈ ચેતી જ્યો;
કહો કષ્ટ કર જોડરે, વ્યાસ વાણી સત્ય જાણી બિલજો;
જેજો શ્રી રણડોડરે. ૭૧૦ ૧૬

પદ ૬

રામ ઉપરનો.

- અહો રામ રામરે, દેહ દીધો શીદ દુઃખનો;
માયા મામે સંસારરે, લપટાઈ પડ્યોછું તે લાલચે;
નથી શેવાતા શ્રી નાયરે. ૬૯૦ ૧૩
- અહો રામ રામરે, સાસ્ર વેદની વાત સાંભળો;
તેનો સાર જણ્યો એહરે, સત્ય સમરણ સમજ્યા વીના;
પડે ચોરાશીમાં દેહરે. ૬૯૦ ૧
- અહો રામ રામરે, તેનો ભય ભારે મને ભાશીયા;
હવે શો કરું ઉભાયરે, માયા ન મુકે મારો કેડલો;
દીનપર દીન જાયરે. ૬૯૦ ૨
- અહો રામ રામરે આટલી ઉમર એજે મઈ;

ખણ પાખ્યો નહીં યામરે, જાંજળે જાખ્યો નહીં નાથને;
કેમ પામું મોક્ષ મામરે. દેહ૦ ૩

અહો રામ રામરે, જેવો તેવો દાસ હરી તાણરો;
જેવો નહીં જરા વાંકરે, ચુક્યો હો કદી કોઈ કામમાં;
તોહો અણુજે રાંકરે. દેહ૦ ૪

અહો રામ રામરે, જેઈ જેણું સુખ સંસારનું;
તેમાં નીકળ્યો ન સારરે, આપ વીના કોઈ બેસી નથી;
નથી તુ વીના ઓઢારરે. દેહ૦ ૫

અહો રામ રામરે, અરજ કંઠાણની સાંભળો;
મા ગુમેઉ કર જોડે, વ્યાસ કહે તેણું સહુ મામજે;
બોલો જેને શ્રીરણુઓડે. દેહ૦ ૬

૫૬ ૧

સોના સામેતે સુરજ ઉમીયો. એ રામ.

આજે ભગવત ભજવાનું ટાંકણું, મળ્યો મનુષ્યવર્ગનો દેહ. આ. ૧
હરી હરીને આંચોછે છેડો, લાગ્યો નટવર સાથે રુનેહ. આ. ૧
લક્ષ્યો રાશી રારીર ભોગવ્યાં, હતાં નર્કની આંખી તેહ. આ. ૨
જેવા નર્ક નીવારણુ શ્રીનાથજી, વીશ્વંભર વીશ્વનોપતી એહ. આ. ૩
સાચોસ્વામી તેસમજીને ઝાલીયો, તેની પ્રેરણાથી ટળીયોસ દેહ. આ. ૪
કદી જગતનાજીવ કહેશે બુઝું, કોઈ કહેશે આકાઢ્યોછે વેહ. આ. ૫
એણું જગનું કણું નજેશે નાથજી, સર્વજી સમજેછો મનમાં હોયજેહ
વ્યાસ વજ્રલ વળગ્યોછે વીડલા, જેને દેતા છમીલાજી છેહ. આ. ૮

૫૬૨

રામ ઉપરનો.

ભૈરે ભજવાની વેળાયો વીતશે;		
બેને આવરદામાંથી ઓછી થાય.	ભધરે૦	૧
ભૈરે મનુષ દેહ હરીફરી આટલો;		
પાછા પડીશું ચોરાશી માંય.	ભધરે૦	૨
ભાધરે કાળ કપરો માંથે ટમટમે;		
બેવો અમને કસે હણવા ચ્હાય.	ભધરે૦	૩
ભધરે અજ્ઞાને મુમત ઝાલીયો.		
નહી મરશુ રહેશુ સદા હાંય.	ભધરે૦	૪
ભધરે એવું ધારેલું તારં જુડડું;		
તારં ધાર્યુંથી ન છવાય.	ભધરે૦	૫
ભધરે ઠેસ વાગેને ઠેકાણે પડે;		
બેને બેતાં બેતાંમાં ઘણા જાય.	ભધરે૦	૬
ભધરે ભજવા પ્રથમણે રાખે વાયદો;		
તેતો તારાથી કેમ કળાય.	ભધરે૦	૭
ભધરે તુજ પેરે ઘણા ઘણા ભુલીયા;		
ભુલ્યા તે દુલ્યા ખાસડાં ખાય.	ભધરે૦	૮
ભૈરે રાત દીવસ રખે રોકડા,		
દેખી ભક્તોથી નવ્ય સ્હે વાય.	ભૈરે	૯
ભધરે ઘડી ન ગાયા શ્રીગોવીંદને,		
દેખી દેખી વજ્રલ અકળાય.	ભધરે૦	૧૦

પદ ૩

રામ ઉપરનો.

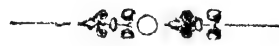
ભઘરે ભજન ખરી તરવારછે,	ભઘરે૦	૨૬
ઝાલો કોઈ સુરા રણ ધીશ.		
ભઘરે કૃષ્ણ રૂપી કટારી ઝહો,	ભઘરે૦	૧
પછી પડવો જમડાને ચીસ.		
ભઘરે ભગવાન રૂપી ભાલો લેઈને,	ભઘરે૦	૨
છેદી નાંખો એ ચોરોનાં શીશ.		
ભઘરે ઝહો ગોવિંદ રૂપી ગુપતી,	ભઘરે૦	૩
મુકો નસાડી માયાના પોલીસ.		
ભઘરે હરી રૂપી હથીઆરથી,	ભઘરે૦	૪
રાખો રંજ ભોગ ઉપર રીસ.		
ભઘરે ભજન રૂપી ધરો ઢાલડી,	ભઘરે૦	૫
તુને લડતાં ન વાગે કો દીસ.		
ભઘરે રણછોડ રટી ને રણ છુટો,	ભઘરે૦	૬
વઢે વક્ત્રબ જગમાં જીતીશ.		

પદ ૪

રામ ઉપરનો.

ભઘરે ધન્ય જનુંની હરી ભક્તની;	ભઘરે૦	૨૬
વેડયો મર્લ પડયો પરમાણુ.		
જેણે જનમીને જપ્યા જમધીસને;	ભઘરે૦	૧
સાચા સમર્થા શ્રી પુરશ પુરાણ.		
ભઘરે ભક્તીથી કુદંબ તારીયું;		

કર્યું છકોતેર પેઢીનું કહ્યાણ.	ભધરે૦	૨
ભધરે ધન્ય એ ભક્તની માવડી.		
એનું ઉદર રત્નની ખાંણ.	ભધરે૦	૩
ભધરે હરીજન દાતા ન અવતર્યો;		
તેતો રંડાએ વીંઢાર્યો પાપાણ.	ભધરે૦	૪
ભધરે પાકયો અંજારો પેટ પાપણી;		
તેની સાત પેઢી નર્ક જણ.	ભધરે૦	૫
ભધરે ભક્તે જગતમાં જય વરતાવીયો;		
વરતે જમપુરીમાં જેની આણ.	ભધરે૦	૬
ભધરે ભેટો ભક્તને સહુ માવથી;		
જેની ભક્તી સાચી રામ બાણ.	ભધરે૦	૭
ભધરે જમદુત ત્રાસેછે ભક્તથી;		
વઢે વક્ત્રલ વીવેક નીવાણ.	ભધરે૦	૮

પદ ૫

રામ ઉપરનો.

મારે ખરો ભરંસો પ્રભુ તમતણો;		
નથી માત તાત બ્રાતનો આધાર.	મારે૦	૧
સગાં સહોદર સરવે છે સ્વારથી;		
વળી સ્વારથી પુત્ર પરીવાર.	મારે૦	૨
પ્રભુ સુંદરી સગી સવારથની;		
એવો સ્વારથી સકળ સંસાર.	મારે૦	૩
પ્રભુ સ્હાય કરજો સુભ કામમાં;		
નથી બીજો કેમ સ્હાય કરનાર.	મારે૦	૪

પ્રભુ પ્રેલીદને કરી સાયતા;	મારે૦	૫
લીધો નરસીંગનો અવતાર.		
પ્રભુ સુચનવાની કરી સ્હાયતા;	મારે૦	૬
કીચી કઢા સીતળ શ્રી મોરાર.		
પ્રભુ સ્હાય કીધીતી પાવકમાં;	મારે૦	૭
નીમામાંથી ઉગાર્યાં મંજર.		
પ્રભુ જળ આહ થયો તો નીરમાં;	મારે૦	૮
તેને છોડાવ્યો વીશ્વાધાર.		
પ્રભુ કૌરવ કેરી સભા મહી;	મારે૦	૯
રાખી લાજ ઉમારી પાંડવ નાર.		
પ્રભુ દુરવાસા સાપ દેવા મોકલ્યા;	મારે૦	૧૦
વનમાં હતા કુંતાના કુંવાર.		
પ્રભુ જૈ અક્ષે પાત્ર ઉઘાડીયું;	મારે૦	૧૧
મહીથી સોધી કાઢ્યો બાજીતાર.		
પ્રભુ તે તારે ત્રીલોક તત્પ કર્યાં,	મારે૦	૧૨
કરી પાંડવને સ્હાય વારંવાર.		
પ્રભુ હરીચંદ્રનું સત્ય રાખીયું,	મારે૦	૧૩
દીધો વીશ્વામીત્રને ચક્ર માર.		
પ્રભુ નરસૈ મહેતાને કરી સ્હાયતા,	મારે૦	૧૪
કીધો સાધ મ્હામેરાનો બહેવાર.		
પ્રભુ મીરાં બાઇને મળ્યાં વીખડાં,	મારે૦	૧૫
કીધાં અમરીત સરખાં સાર		
પ્રભુ ગુણકાને ગોવીંદ રીજ્યા,	મારે૦	૧૬
પહેર્યાં પુરણ પ્રેમ-વડેહાર.		
પ્રભુ એવ! અનેકની વારે ચડ્યા,		

તેવા ચડને આ દાસને બહાર.	મારે૦	૧૭
પ્રભુ બ્યાસ વલ્લભ દાસ તાહરો,		
બાણી માત તાત કરે પોકાર.	મારે૦	૧૮

પદ ૧

સંત સમાગમ કીલ્યે ભાઈ. એ રામ.

જે જીવડા એક કમાણી તારી, ભગવત ભજવાની આવીછે સારી;		
કરીલે હોરતને થાતું બહેં પારી કે, ભગવત ભજવાતું ટાંકણું રે.૧		
હોરત કરી માયા પદની તેં પાપી, કર્યો કરેછે તું આપ અધ્યાપી;		
તેથી નથી કલ્યાણ કલ્યાપીકે.	ભગવત૦	૨
કમાણી કીધી કુચલી કરી પરની, લેવડ દેવડ તેં કીધી ન હરની;		
જનમી જંબળ કરીછે આ ધરની કે.	ભગવત૦	૩
નાત જતમાં ઉપમા સીધી ઝાઝી, પરધન હરીયું તેં બેહક બહાળ;		
તેણે ન થાય રંઝીલોલ રાલ કે.	ભગવત૦	૪
ઉત્તમ અવસર મળીયોરે પ્રાણી, ક્યાં લગી ખેંચ્યાકરીશ ધરવાણી;		
મનુષ જનમ શું કરે ધુળધાણીકે.	ભગવત૦	૫
ખોયા પછી તારે હાથ ન આવે, જપીશ કહી શું હરીને સમજવે;		
પટાબું તાઈં પ્રભુ પાસે ન ફાવે કે.	ભગવત૦	૬
માટે કહીએ તુને હરીજન હોવા, લક્ષમી કરે ટીલું તુજ સૂખ બેવા;		
ત્યારે તું જાય તાઈં મોંઢું ધોવા કે.	ભગવત૦	૭
બ્યાસ વલ્લભ કહે તૂંને વારી, કેમ બળી મધ બુદ્ધીજ તારી;		
કેહેડ બાંધી માઈ લે ગીરધારી કે.	ભગવત૦	૮

પદ ૨

રાગ ઉપરનો.

નરહરીનું નામ નઉકુંછે ભાઈ, મોક્ષેચ્છુ પ્રાણી ખીરાજે તે માંહી;
સામી તીરે તરીજ વાંસ સ્હાઈ, તો લક્ષ ચૌરાશીથી ઉમર્યેરે. ૧
કૃષ્ણનું નામ કહે કેડ બાંધી, સાચપણે સામળાને લે સાધી;
મોહ મદ માયાની મટે ઉપાધી; તો. લક્ષ્મ ૨
વેસધરી નાચક જાય ઠાંડે, તેવી રીતે ભક્તનો વેસ માંડે;
જગતનો ભય છેકાછેક છાંડે, તો. લક્ષ્મ ૩
સુભ કારજમાં શીદ ભય રાખે, ભય મુદ્રી મુખ રામ રામ ભાંખે;
પાખંડ પડખંચ દુર કરી નાંખે, તો. લક્ષ્મ ૪
નીતીની લગામ લે કરમાંચે, જ્ઞાન રૂપી ગોલુલે સ્વાર થાયે;
થૈ સ્વાર મુળરૂપને મળી જાયે, તો. લક્ષ્મ ૫
ભરોંસો કર ભગવત કેરો ભાઈ, છેવટ છેડો નથી બીજો કાંઈ;
જ્યાંથી તું આવ્યો જઈશ તું ત્યાંઈ, તો. લક્ષ્મ ૬
છે ધર ધરતીનો છેલ્લો જેવો, મુળપદ સહુનો છેડો છે તેવો;
માટે ત્યાં આત્મા અરપણ કરી દેવો, તો. લક્ષ્મ ૭
જો જ્ઞાનમાં ગતી ન પ્હોંચે તારી, તો ઢંકી રીત ખતાવુંજી સારી;
વદે વલ્લભ ગાઈ લે ગીરધારીતો. લક્ષ્મ ૮

પદ ૧

હરી ભજનથકી છોટા હોય તે. એ રાગ.

આણુંદ અતી, પણ સપના તુલ્ય આ સંસારનો જાણુજે;
ચેત મુંઠમતી, અખંડ આનંદ કટી કરીને આણુજે. ૩૬
અસપાનંદ સવળી માયાનો, અસપાનંદ જ્યાં કાયાનો;

- છે અખંડાનંદ જમરાયાનોરે. આનંદ ૦ ૧
 અખંડાનંદ તે અચળ સ્વામી, સદ્ વીશ્વતણા અંતર યામી;
 પ્રભુ પરમાત્મા છે મોક્ષધામીરે. આનંદ ૦ ૨
 જો મદારીને માંકડાં રખડે, રમે રખાડે તેને થાક ચડે,
 જોડ્યા જોનારને મ્હેનત ન પડેરે. આનંદ ૦ ૩
 છે મરકટ રૂપ સંસાર સારો, મદારી તે વીશ્વપતિ ધારો;
 મુળ સ્વરૂપ તે બ્રહ્મ જોનારોરે. આનંદ ૦ ૪
 જે જોનાર તે પુરુષ બ્રહ્મ છે, વીશ્વપતિ તે મદારી ત્યમ છે;
 આ સંસાર સૌ મરકટ સમઝેરે. આનંદ ૦ ૫
 તેથી પરમાત્માને રૂપ થાતું, લક્ષ ચોરાશીથી ઉમરી જાતું;
 સમજીને વ્યાસનો સંજ સા તૂરે. આનંદ ૦ ૬

પદ ૨

રામ ઉપરનોા

- માર જમડાનો, મુકાવનારું હરી વણ જમમાં છે નેહી;
 ઘેશ દમડાનો, મુરખ જન માયામોહમાં પડી રહી; ૧
 તું જણેછે સગાંસાથ મારાં, નથી સગાં સુદરી સુત તારાં;
 સહુછે સ્વારથનાં કરનારાંરે. માર ૦ ૨
 માત તાત અને ભગની ભાઈ, કાકા મામા મારી ભોળાઈ;
 સહુ રાખે સ્વારથની સમાધરે. માર ૦ ૩
 તું મ્હારાં સગાં સમ જેખાણી, હોય તારાં તો જો એખાણી;
 એક માસ મુકીદે કમાણીરે. માર ૦ ૪
 પછી કેવા તુજને ખવરાવે, મોહોહું મરડે ને નવ્ય બોલાવે;
 જોને તે જોદા ધાલવા આવેરે. માર ૦ ૫
 રજ્યા ખખ્યા વીના ભાવ ન પુછે, ત્યારે તારૂં સગુ સૌ શાનું છે

તેતો મુરખાધથી મારું માન્યું છેરે   માર૦   ૫
 જોઈ પરીક્ષાને મુક્ય સાથ સહુ, કરી જોયોછે અનુભવ બહુ
 માટે ંયાસ વહે વારી વારી કહુરે.   માર૦   ૬

પદ ૩

રામ ઉપરનો.

અમનાની જીવ, અધ્યાનંદ દેખીશું આનંદ થાયછે;
 જોવો હરખ ધરે, તેવો આનંદ મટવાથી, દુભાય છે.   ૧૬
 જોડ્યા જેટલું દ્રવ્ય તું પેંદા કરે, તે વેળાયે તું હર્ષ ધરે;
 ખોવાયતો દસઘણો રોધ મરેરે.   અમનાની૦   ૧
 જોડ્યા પરણીને લાવે નારી, તે વેળા તું હરખે ભારી;
 જો મરેતો સુધબુધ જાય તારીરે.   અમનાની૦   ૨
 કદી નારીને શ્રીમંત આવે, તે વારે હરખ તું ઉપજવે;
 મરે પ્રસવતાંતો રોવરાવેરે.   અમનાની૦   ૩
 કદી પુત્રતણી પ્રાપ્ત થાતી, તેણી વેળા ઉલટ નહીં માતી;
 મરે સુતતો કુટવી પડે છાતીરે.   અમનાની૦   ૪
 અધ્યા રળીખપી દસ માળ જડે, તેવી વખત તુજને હરખ ચડે;
 તે તુટી પડેતો હરનીસ રડેરે.   અમનાની૦   ૫
 ધરે હદી અન્નપ આનંદ તણો, એનો ઉંડા ઉતરીને સાર શણો;
 જાય આનંદને થાય કલેશ ઘણોરે.   અમનાની૦   ૬
 તે સાડ આ આનંદ દે ત્યાગી, સૂખને દુઃખ તોળ ત્રાજવાં માગી;
 વહે વહ્નિ ચેતચેત નીરજાગીરે.   અમનાની૦   ૭

પદ ૪

રાગ ઉપરનો.

અગનાની જીવ, જ્ઞાન થયા વીના તું ગોથાં ખાયકે;
 કરે સાધન અતી, સત્ય સમજ્યા વીનાનો શીદ કુટાયછે. ૧
 અહ્યા ગુરૂ શેવાને ઠાકોર શેવા. નીત્ય ભજે તૂં દેવાધી દેવા;
 સહુ સાધન સંસાર સુખ લેવારે. અગનાની૦ ૧
 ભુંડા લક્ષ ચોરાશી ટળવાને, જન્મ અત્યુથી પાછા વળવાને;
 નથી કરતો મોક્ષપદ મળવાનેરે. અગનાની૦ ૨
 અહ્યા જન્મ અત્યુ ટળવું ધારે, મુળ સ્વરૂપતું જ્ઞાન લે જ્યારે;
 આવા ગમન તારું ટળે ત્યારેરે. અગનાની૦ ૩
 લક્ષ ચોરાશી મટેવાની કહુ કુંચી, કરે સાથ સંસારની અરૂચી;
 ત્યારે પામે પદવી તું ઉંચીરે. અગનાની૦ ૪
 માટે માયાનો મદ મોહ દે છાંડી, પરમા સંગ ચીત દે માંડી;
 વ્યાસની વાત મણુ ડાહી કે ગાંડીરે. અગનાની૦ ૬

પદ ૧

ગોરમા શીદ આખ્યો અવતાર. એ રાગ.

ભાઈરે-ભગવત તુલ્ય નહીં બેલીકે, મેલી સહુ જશેરે લોલ;
 માટે મેલવી રંગની રેલીકે, થેલી ઠાલી થશેરે લોલ. ૧
 સહુ મ્હાર તારું મીથ્યાયકે, સપન તુલ્ય છેરે લોલ;
 જીવડા સમજ્યો નહીં તૂં કાંચકે, મ્હોટી ભુલ્ય છેરે લોલ. ૨
 તારા આવા અનંત દેહ જાયકે, થાય નહીં જ્ઞાન ખરૂંરે લોલ;
 તૂંતો મોહ માયામાં ધુયાયકે, જાય નહીં દુઃખ પરૂંરે લોલ. ૩
 સહુ જનમે આનીઆ ટેવકે, સેવના ન સાંભરીરે લોલ;
 નબ્ય ઓળખ્યા દેવાધી દેવકે, ગયો માયામાં મરીરે લોલ. ૪

હીધો ન કો સંતનો સંમકે, ઢંઢ નવ આવીયોરે લોલ;
આઁથો ઢંઢને હલો ન રંમકે, બંગ મચાવીયોરે લોલ. ૫
પામી જ્ઞાનને મા ગોવીંદકે, ફંદ મેલ માયા તણોરે લોલ;
થયો વલ્લભને આનંદકે, દીન દીને ઘણોરે લોલ. ૬

પદ ૨

રામ ઉપર

જીવડાં એ વળખી જંજળકે, છોડે છુટે નહીંરે લોલ;
વળખી પડીયાં બચ્યાં બાળકે, મનમાંન્યું મહીરે લોલ. ૧
સમજ્યો સંસારનો એ લ્હાવકે, મ્હોટમ ધારીનેરે લોલ;
થયો જમ જસ લેવા ભાવકે, વશ બની નારીનેરે લોલ. ૨
વળી મનમાં એવું થાયકે, દ્રવ્ય પેંદા કરેરે લોલ;
પુત્રોને દુઃખ પડે ન કાંય કે, ભંડારે ભરેરે લોલ; ૩
એવી સહુ મમતા મુરખાઈકે, ધાર્યું તૂં શું કરેરે લોલ;
તેનું ભવીશ તે લાઁયાં ભાઈકે, શીદ મ્હોટમે મરેરે લોલ. ૪
તું તારી કલપના છોડકે, એડ જીવ નાથશુંરે લોલ;
શીદ હારે કરેલી હોડકે, ખશીશ હાથશુંરે લોલ. ૫
સાચો શ્રી હરી સૌનો સ્વામીકે, ઉદર પોષણ કરેરે લોલ;
બધી ખલકનો યંતર યાંમીકે, ભંડાર તે ભરેરે લોલ. ૬
તું તારૂં લે સંભાળીકે, અન્યની શી પડીરે લોલ;
વદે વલ્લભ મા વનમાળીકે, આવે ન આ ઘડીરે લોલ. ૭

પદ ૧

રામ લક્ષ્મણ વનમાં સધારીયા. એ રામ

પ્રભુ સંગ, બાંધે પ્રીત પ્રેમશું, પ્રેમ વીના ક્યું વ્યર્થ જાય. બાંધે ૧
 જેવી ચંદ્રથી પ્રીત ચકારને; તેવી બાંધેથી સૌ સત્ય થાય. બાંધે ૨
 જેવી જળ સંગાતે મીનને; જળ મુકી અવરને નચ્હાય. બાંધે ૩
 જેવી દીપક સાથ પતંગને, પ્રીત માટે અરપણ કરે કાય; બાંધે ૪
 જેવી મેઘ સાથે પ્રીત ધોરને, કરે મેઘ વ્રશા રતુ નાદ. બાંધે ૫
 તેમ તેમ આનંદ પામે મોરના, કરે વ્રજ બેથી સહુ સાદ. બાંધે ૬
 જેમ અંબુજસંગ પ્રીત ભમરાને, બેસે વચમાં પીમળલેવા તેહ. બાં.
 મરે ભમરો તેમાં શીડાઈને, પણ કદી ન મુકે સ્નેહ. બાંધે ૭
 તેવી પ્રીત બાંધે શ્રી નાથથી, આલ્લો દેહ થાય પતન. બાંધે ૮
 આલ્લો માથે આવી વીપતપડે, આલ્લ ઉમે પશ્વીમમાં દન. બાંધે ૯
 મેરૂ ડોલે તોલે કેમ ડોલીએ, નવ ડોલેતો ભક્ત કેવાય. બાંધે ૧૦
 વટે વક્ત્રલ પુરણ પ્રેમથી, કરો ભક્તી રીતે જમરાય. બાંધે ૧૧

પદ ૨

રામ ઉપરનો.

સાચા ભક્ત, સદા સરણે રહો, નહીં ચાલે માયાનું જોર. સદા ૧
 રાખો બંધાબંધ દ્રષ્ટી શ્રીનાથમાં, નહીં શકે નહીં ખટ ચોર. સદા ૨
 હરા સંગ દ્રષ્ટી કેવી રાખવી, જેવી નટલી દેખી રહે દોર; સદા ૩
 તેવી દ્રષ્ટી પ્રભુમાં રાખવી, તવ રીઝશે નંદ કીશોર. સદા ૪
 જેમ પ્રેમદા પાણીમાં સંચરે, જળ પાત્ર ભરે રૂપી પેર; સદા ૫
 ભરીલે શીશ ઘડુલો ખમરડી, હસે રમે તોપણ તેમાં ચીત. સદા ૬
 તેણું ચીત રાખી વળમી રહે, તેતો માયામાં નવ લેપાય; સદા ૭
 જાઈ ઘંટીરૂપી માયા જાણવી, જીવરૂપી અનાજ જાણાય. સદા ૮
 તેતો ઘંટીના જાળામાં સૌપડયા, પણ વચખીલ જેકણુ રહાય; સદા ૯
 ચોટી રહે જે વળમીને ખીલશું, તેતો ઘંટીમાં નવ પીસાય. સદા ૧૦

કદી બ્રહ્મા ખસે મુકી ખીલડો, તેવોતે કણ દખાઈ બિય. સદાં
 હખાયેલો નીકળવો મુશકળછે, બાબ્યો ખીલડે તેને મુંઘાય; સદાં ૬
 ભાઈ ઘંટીરૂપી માયા બાબુવી, ખીલડાઈપી ભુમજીવન. સદાં
 પડ્યો માયામાં તેતો પીલાયછે, બાબ્યો હરીને તેને ન વીધન. સં ૭
 રહ્યા શરણે તે મુળપદ પામીયા, ખશ્યા તેને ચોરાશી લક્ષ; સદાં;
 કહે વ્યાસ વારી વારી જીવને, છે અધાપો તે ઉઘેડ અક્ષ. સદાં ૮

પદ ૧

મુરતા લાખીછે જેની. એ રાખ.

વિહ્વલ વર વરવા, મારે હરી ધ્યાન ધરવાં;		
મેલી લોકડીયાની લાજ, આજથી મારે વિહ્વલ વર વરવા. ૧૬		
દુરીજન દુનીયા દેખે, દુશ્મન સરખાં,		
તેની ન ધરીએ દલમાં દાજ; આજથી	૧	
પુરુષોત્તમ કેહેતાં પુરણ, પાતક નાસે,		
આપેએ અવીચળ રાજ, આજથી	૨	
સાથ સહોદરની, સરમ મેલી,		
કરવું છે કુડ છોડી કાજ. આજથી	૩	
કણ્યુ કેહેતાં તો કટી, લાગે આ લવની,		
મળેછેમે ક્ષિત્તી સમાજ. આજથી	૪	
રામ નામ દેતાં જગનો, તરંગ તરીયે;		
રામ નામે તરી પાપણ પાજ. આજથી	૫	
સ્થંભે પ્રગટ થયા, પ્રલાદ માટે;		
બળમાં છોડાવ્યો જગ રાજ. આજથી	૬	
મીરાંબાઈને મળીયું, પ્રતક્ષ પારખું;		
કર્યો સંસાર સ્વામી તાજ. આજથી	૭	

નારાયણ નામ દેતાં, નરહરી ધાયા;	આજથી૦	૮
પૂડતું ઉમાર્થું જળથી ઝાઝ.		
કરી કઢા શીતળ, સુવવા કેરી;	આજથી૦	૯
સુધી ભક્તના અવાજ.		
કર જોડી કહે વક્ત્રીલ, દુર્લભ સ્વામી;	આજથી૦	૧૦
દરશન દેજે માહારાજ.		

પદ ૨

રામ ઉપરનો.

નાચી રીઝવવા દુરી, જનને ખીજવવા;		
આવી અમુલ્ય ઘડી હાથ, નાથને મારે નાચી રીઝવવા.	૮૬	
નાચી નાચીને હું તો, નરહરી રીઝવું,		
દેઉં તાળી બેઉ હાથ.	નાથને૦૧	૧
માળાથો ધાલી કરમાં, કીડતાલ ઢાલી;		
ભમશું ભમત જનની સાથ	નાથને૦	૨
ચંદન ચર્ચી પ્રભુને, કુમકુમ અરચી;		
હાર પ્હેરાણું બુજવી બત.	નાથને૦	૩
ધુપ દીપ નૈવેદ, કરું કેશવને;		
અખીલ ગુલાલ ભલી ભાત.	નાથને૦	૪
પરદક્ષણા ફરી, પાવલે લામી;		
હેતશું દેઉં બાઢી બાય.	નાથને૦	૫
સાચું સચીદાનંદ, સંમ ચીત ચોટયું;		
કુટજન કરો ચ્હાય તે વાત.	નાથને૦	૬
વ્યાસ વક્ત્રીલ કરો નીશ્ચય બેઠે;		
નીરખ્યું મુળપદ સાક્ષાત.	નાથને૦	૭

પદ ૩

રામ ઉપરનો.

સુખ્યુ સમરણ સાર, બન ભાગ્ય મ્હાર;		
દીધું મુળપદ કેરું જ્ઞાન, ભગવાન મને બલેરા રીજ્યા.		૨૬
ધમ પરધમને પરમધમ અણ્યા,		
અધીક નુન્યને સામાન્ય.	ભગવાન૦	૧
ધૃત્વ વીરવેવરને, પરમેશ્વર-પરજ્યા;		
તે પરખીને બરું ધ્યાન.	ભગવાન૦	૨
પુરુષોત્તમ વીરવોત્તમને, સરવો તમ સમજ્યા;		
હવે તે કેમ ભુલુ જ્ઞાન.	ભગવાન૦	૩
નીરાકાર સાકાર સૌ સમજ્યા;		
સમજ્યા શાસ્ત્રોની સાન.	ભગવાન૦	૪
કર્તા અકર્તાકે વ્યાપક ન્યાસ;		
તે સમજ્યાનું મળીશું દાન.	ભગવાન૦	૫
નીરગુણ સગુણનો સાર સમજીને;		
દીધું ભક્તી રસ પાન.	ભગવાન૦	૬
વદે વલ્લભ યદ્ય પ્રભુની પ્રેરણા;		
ત્યારે ઉઘડી યાહે કાંન	ભગવાન૦	૭

પદ ૪

રામ ઉપરનો.

અનુભવ બાણે તેનો જ્ઞાન વિખાણે;		
બીજથી નવ્ય વિખાણાય, મ્હાણતો મધી મરે જનમારો		૨૬
અજગો રહેતે ભવ, શું સ્વાદ બાણે;		

ભેગો પડેતો સમજાય.	ચહાલ	૧
ગોળી ગળ્યા વિના, ગુણુ ગોળીનો;		
કેવાછે ક્યાંથી દરસાય.	ચહાય	૨
મંદીર જુએ કાંઈ, જન જહાર રહીને;		
અંદરનો ભાગ ન દેખાય.	ચહાય	૩
નિશાળે બેઠા વિના; વડો નિશાળીયો;		
વણુ ભણુ કેવી રીતે થાય.	ચહાય	૪
લંકામાં ગયા વિના, વાત લંકાની;		
શી રીતે મુખથી કેહેવાય.	ચહાલ	૫
ખાખરની ખીસ્કોળી, સ્વાદ સાકરનો;		
શું સમજેતે સાકર ખાય.	ચહાલ	૬
તેવો જ્ઞાનનો સ્વાદ, અળગો રહ્યોતે;		
શું સમજેતે સંગ ચહાય.	ચહાલ	૭
માટે જ્ઞાનીને ભક્ત, ભરાય ત્યાં જૈ;		
બેસેતો સ્વાદ જણાય.	ચહાલ	૮
સત્ય સમાગમ વિના, હમતાને મમતા;		
પોતાથી નબંધ છેદાય.	ચહોલ	
પોતે પોતાના કાન, સળે નવીંધી;		
પારકો માણીથી વીંધાય.	ચહાલ	
અતડો વહેછે જે જન, ભક્ત જ્ઞાનીથી;		
તેનાથી કાંઈ નબંધ થાય.	ચહાલ	૧૧
માટે વહેછે વ્યાસ, સમાગમ કરવો		
તો જન્મ અત્યુથી મુકાય.	ચહાય	૧૨

પદ ૧

સતગુર સ્થાય કરેા એકવારરે. એ રાગ.

જગ ભય રાખી, ભક્તી કરેછે જે પ્રાણીરે;	
તેનું સઘળું કર્યું કારવ્યું ધુળ ધાંણીરે.	૧
જગનો ભય; ગત થયેલો ન હોયરે;	
સાચો હરીનો ભગત તે જન નહોયરે.	૨
સરમ રાખી, ધરમ પાળેતે પાપીરે,	
તેવા જનનું, કલ્યાણ થાય ન કદાપીરે.	૩
છાશ લેવા, જતાં દોહોણી સંતાડેરે;	
તેને તક મળે નહી કોઈ દાહાડેરે.	૪
ખાજ રાખી, રે ઉઘેડતાં સરદારરે,	
તેવો કાલર, શું પડે લગાધમાં પારરે.	૫
શ્રુધા લાગી, ઉઘાડુ માગતો ન હોયરે;	
તેવા નેત્રો, ખાવાનું નેવ્ય પુછે કોયરે.	૬
બોલ્યા વિના, બોર કદી નવેચાયરે;	
તેવી રીતે ભક્તી વિનાન સુખ થાયરે.	૭
જગ ભય, ગત થયો તે ભક્ત સાચોરે;	
વટે વજ્રભ, સંતાતો રહે સદા કાચોરે.	૮

પદ ૨

રાગ ઉપરનો

ગાંધ પ્રાણી, ગુરુ કરીલે શીશરે;	
જેલ્યા જેણે, ખતાવ્યા શ્રી જગધીશરે.	૧
જેને વૈદ, અંધને આંખો આપેરે;	
તેના ઉપર, અંધનો પ્રેમ કેવો વ્યાપેરે.	૨

તેમ ગુરૂએ, નદીકુંદીધું દેખાડીરે;	
હતો ખેલો, અંધ તે આંખો ઉઘાડીરે.	૩
જનમ્યો ત્યાંથી, વળગ્યોતો માયાનો નાદરે;	
અખાડ્યો છે, ચોખી સાદરનો સ્વાદરે.	૪
જેવ્યા કોઈ, દેખાડે લાભી રાજમારે;	
તેનો કેવો, તું માનેછે ઉપકારરે.	૫
તેવો તારો, લાભ ગુરૂએ ધાર્યોરે;	
લક્ષ ચોરાશી, કેરો ફેરો ઉમાર્યોરે.	૬
જેવ્યા કોઈ, ઉમારે ફેરો માઉ બેનોરે;	
કેવો પાડ, માની લેછે તું તેનોરે.	૭
તેવો પાડ, ચડાવ્ય ગુરૂનો માંથેરે;	
કર્ય દંડવત, સાક્ષાત બેઉ હાથેરે.	૮
જેણે જન્મ, અત્યુની, ટાળી ઉપાધીરે;	
કાઢી મટમાં, થી માયાની વ્યાધીરે.	૯
માખાપેતો, જનમીને ફેંકી દીધોરે;	
ગુરૂએ તો, જન્મ સફળ સૂઝ કીધોરે.	૧૦
મોક્ષપદ, પરજાવ્યું પીડા વેઠીરે;	
બેસાડી સૌ, માયાની ઉર્મીઓ હેઠીરે.	૧૧
ટાળી નાંખી, વાસના વધુની સર્વરે;	
હમતા મમતા, મેલાવી દીધો મર્વરે.	૧૨
કામ ક્રોધ મોહ, લોભની નીતી આપીરે;	
મુખને દુઃખ માનતો તે મતી કાપીરે.	૧૩
મુજપદ, પડડાવ્ય ગુરૂ દેવરે;	
તેની સદા, સપુત સુત કરે શેવરે.	૧૪
ગુરૂ વીના, જોવીંદ કોણ દેખતાવીરે;	
ખતાવી તે, મતી મતી ત્યારે આવીરે.	૧૫

દેહતણા મા, આપ કરીને કરે કેવુરે.
 એક જન્મ, સંસારી સુખ થાય એવુરે. ૧૬
 ગુરુએતો સવળા જન્મ સુધાર્યારે;
 બેને લક્ષ ચોરાશી દેહ નીવાર્યારે. ૧૭
 સમજાવ્યો આ, મીથ્યા માયાનો કુપરે;
 નીરભય કરી; કીધો આનંદ રૂપરે. ૧૮
 તે સૌ ગુણ, ગુરુનો માન મનસાથરે;
 વદે વ્યાસ, મુસ્તક પર લે હાથરે. ૧૯

પદ ૧

આલો આલો ડાકોરમાં જઈ વસીએ એ રાગ.

આવો આવો હરી ગુણ માવા;
 કરી નહીં મળે અવસર આવારે. આવો ૦ ૧
 માહા દુરલભ દેહ મળ્યોરે મનુષ્યનો;
 જ્યોતમાં બેત સમાવારે. આવો ૦ ૨
 ગોવીંદરૂપી થી જોળને ઘઉં;
 તેના મોદીક કરી ખાવારે. આવો ૦ ૩
 નીરરૂપી નામ નારાયણનું;
 તેમાં પડીએ નાહાવારે. આવો ૦ ૪
 જ્ઞાન ઉપી ઘડો ટોક ભરીને;
 પ્રભુરસ પીવાને પાવારે. આવો ૦ ૫
 રામરૂપી રૂપીયા રળી લકષ્યે;
 અસ્થ ઘણેરા થાવારે. આવો ૦ ૬
 સામ સરીરરૂપી સેજ સોહાવી;

તેમાં સૂખે મુઠ્ઠાવારે.	આવો૦	૬
છેલું પમથીયું છે તરવાનું;		
લક્ષ ચોરાશી બચાવારે.	આવો૦	૭
દેખા દેખી દુનીયાં દોરાશે;		
જગતને લક્ષ બનાવારે.	આવો૦	૮
છાંનાં છપ્પાં સમરણ કરતાં;		
લાજ મેલી થાવ ચ્હાવારે.	આવો૦	૯
સદા સેવા કરી પેટની શેઠની;		
ઠેઠની આજથી ઉડાવારે.	આવો૦	૧૦
વહ્નિ વટે આ વપુની વાડી;		
હવે લાગી કરમાવારે.	આવો૦	૧૧

પદ ૨

રામ ઉપરનો.

માયા માયા ઉઘાડુ મુખ માયા,		
તેમાં તો પ્રાણી લપટાયારે. માયા માયા	૨૬	૦
માયાથી માનની, માયાથી બાળકાં;		
માયાથી ધામ સોહાવારે.	માયા	૧
માયાથી વીતને માયાથી વસ્ત્રા;		
માયા થકી વખણાવારે.	માયા૦	૨
એવા ઉઘાડા લાલ દેખીને,		
લબ્ધ થયા ડાહ્યા ડાહ્યારે.	માયા૦	૩
હરી ભજનથી મુખ સંસારનું;		
તેથી આ લાલ નદેખાવારે.	માયા૦	૪
પણ પુરાણનાં વેંણુ મુણીને;		

ખહુ હવે ગોવીંદ ગાયારે.	માયા૦	૫
માયા ગોવીંદ પણ સૂખ સંસારનું;		
ન દીઠું માટે ધભરાયારે.	માયા૦	૬
અભરાઇ અભરાઇ ગોથાં ખાવાનું;		
જાણીમુકેછે સુખચ્છાયાયારે.	માયા૦	૭
પણ પાછળને જન્મે, જપેલો;		
તેથી મળી આ કાયાયારે.	માયા૦	૮
તો આ જનમે જપો ન તેથી;		
કયાંથી થશે સરસાયાયારે.	માયા૦	૯
કરેલું પામ્યાને કરશે તે પામશે,		
વેઠ પુરાણે લખાયાયારે.	માયા૦	૧૦
ભજને સુખ નહીં મળે વૈભોમનું;		
મળશે મુક્તી સુખ છાંયારે.	મા૦	૧૧
ઠ્યાસ વલ્લભ કહે અચળ સુખછે;		
પરમ પદ જમરાયારે	માયા૦	૧૨

— — — — —

પદ ૧

દામોર દુઃખડાં કાપારે. એ રામ.

જગપતી સામુ જોજોરે, દીનના દયાળુ;		
આવાગમન સહુ ખોજોરે, કળ્ણ કપાળુ.		૧૬
પ્રભુ આતો ભવ,સંસાર દુઃખ દરીયો		
પડ્યો તે નથી તરીયોરે.	દી૦	
પ્રભુ કોટાણુ કોટી કરણી કુટી કીધી;		
કર માળા નથીલીધીરે.	દી૦	૨
પ્રભુ જન્મી દસ વર્ષ રહ્યા અજ્ઞાની;		

- પછી આવી જવાનીરે. દી૦ ૩
 પ્રભુલાગ્યાં જોખનમાં જરજીવંતીંહાલાં;
 વળગ્યાં બચ્ચાંનેબાલાંરે. દી૦ ૪
 પ્રભુ તેના રળીરળીને રણુભરીયાં;
 પુન્યદાન કાંઈન કરીયાંરે. દી૦ ૫
 પ્રભુ ત્ર દ્વાવસ્થામાં કોપણુઆવ્યું;
 ભગવતનું નામ ન ભાવ્યુરે. દી૦ ૬
 પ્રભુ એણું કરતાં જનમ વ્યર્થ મયો;
 સંતોષ જરા નથયોરે. દી૦ ૭
 પ્રભુ એવા કોટાણુ કોટી જન્મ મયા;
 હવેતો કરે દયારે. દી૦ ૮
 પ્રભુ વારંભવાર જનમી દુઃખ પામુ;
 સામળીયા જોજો સામુરે. દી૦ ૯
 પ્રભુ જનમી જનમીને કીધા શાખો;
 ચરણની નીચે રાખોરે. દી૦ ૧૦
 પ્રભુ વ્યાસ દાસ થઈને પાયે લામે;
 મુક્તીનો દાહાડો માગેરે. દી૦ ૧૧

પદ ૨

રામ ઉપરનો.

- ઓ ધધીર હું અપરાધીરે, દાસ તમારો;
 વળગી ંહેવાર ઉપાધીરે, ગુનો હમારો. ૨૬
 પ્રભુ આતો જગત્રપીછે જોલ પાનું;
 તેમાં પડ્યું છે પાનુરે. દાસ૦ ૧

પ્રભુ પીતાંબી ન્યાયાધીસ રાખ્યો;
 તેણે કેદ કરી નાંખ્યોરે. દાસ૦ ૨
 પ્રભુ જ્ઞાતીંબી જેલર મ્હારે શીશે;
 ખસવા ન દે કોઈ દીશેરે. દા૦ ૩
 પ્રભુ કોટડીંબી જનેતા જમ્યાઈ;
 ન નીસરવા દે કાંઈરે. દાસ૦ ૪
 પ્રભુ બેડીંબી બેરી પગામાં પડી;
 અળગી ન રહે થડીરે. દાસ૦ ૫
 પ્રભુ સીપેંબી છયાં કરેછે ચોકી;
 સૂપંથ જતાં રહે રોકીરે. દા૦ ૬
 પ્રભુ આણી રીતે કેદી થઈ પડીયો;
 શો ગુનો મુજને નડીયોરે. દાસ૦ ૭
 પ્રભુ આપોઆપછો યોગ્ય અધીકારી;
 સાંભળજો અપીલ મ્હારીરે. દા૦ ૮
 પ્રભુ ગુનો થયો હશે પણ છોડ;
 કરેલું કાળુ જોડરે. દાસ૦ ૯
 પ્રભુ અરજ બેઠને વીવેકે વિચારો;
 નથી કેં અપરાધ મારોરે. દા૦ ૧૦
 ઓપ્રભુ આપે કલ્પ ભગવતમીતામાંયે;
 સૌ મ્હારકરાંયું થાયેરે. દા૦ ૧૧
 ઓપ્રભુ બે મીતામાં કહ્યું તે હાય સાચું;
 તો છુટવામાટે બચુરે. દા૦ ૧૨
 ઓપ્રભુ આવીઅર્થ છતાં બે કેદીરાખો,
 તો મુનો મારોઆખોરે. દા૦ ૧૩
 ઓપ્રભુ નહીંકોડોતો જેલરને વશરહીયું;

બેડીને કુખે સહીશુરે. દા૦ ૧૪
 ઓપ્રભુ સીપૈયોની સલામાં રહીશું મળતા;
 આપીશું રસવત રળતાંરે. દાસ૦ ૧૫
 ઓપ્રભુ શીક્ષાજેટલી તેટલાહીન રહીશું;
 વલ્લભ કે ઉમરવહીશુરે. દા૦૧૬

૫૬ ૧

આવો ઘેર ખાલાજી. એ રામ.

ભાઈ ભાવે ભગવતને ભજીયે; ભજતાં વારે તેને તજીયે. ભાઈ૦ ૧૬
 ભજનમાં ભંજ પાડે બહેની; શીખામણ માનવી નહીં તેની;
 ઝીકે જળમાં તે સમી શેની. ભાઈ૦ ૧
 બંધવ બંધ કરે ભજન કરતાં, ખુશી રહે મ્હેા જળમાં ફરતાં;
 તેવાં ભાંડુ જણવાં નરતાં. ભાઈ૦ ૨
 માતા મથી જોડાવે માયા, નકામી કઢાવે મનુષ કાયા;
 તેવી માને માનવી નહીં ડાહ્યા. ભાઈ૦ ૩
 કરે તાત વાત મોહો જળની, બહેંપારમાં સર્જી થવા બાળની;
 તેવી શીખ જણો કળી કાળની. ભાઈ ૪
 નારી ભારી સંસારી કરતી, ભજનને ભાગવાની વરતી;
 મુકો રાંડ છો રઝળી મરતી. ભાઈ ૫
 બેટા બેટી બાજે બાપા કહીને, જોડાવે જર જીભ ડોક વહીને;
 ખુએ જનમારો સમાં થઈને. ભાઈ ૭
 તેવાં બાળ બૈરીથી ત્યાગે, લોભી માત તાતથી દુર ભાગે;
 તેને શહાસ્થથી પાપ નહીં લાગે. ભાઈ ૮
 ઉથાપીયે વેણ માત તાત નણુ, રોકે ભજવત ભજતાં જે થણુ;
 તેનો દોશ શહાસ્થ ન લખે અણુ. ભાઈ ૯

લખ્યું ભાગવતમાં વેદમ વ્યાસે, રૂશી પત્ની મધ પ્રભુ પાસે;
 વૈકુંઠ વાસ આપ્યો અવિનાશે. ભાઈ ૯
 તે પત્નીયો પીઉતાં વેણુ ચુકી, મધ કંથ ખરખડતા મુકી;
 પ્હોચી સુલ અરથે થઈ સુખી ભાઈ ૧૦
 તેણું જોઈ ભજનમાં જઈએ, ગોવીંદજના ગુણ સદા મધએ;
 વારે તેનું વેણુ ન ધર્યું હધએ. ભાઈ ૧૧
 સર્ગ પશુ સાથે નહી આવે; કોઈ જમથી નહી છોડાવે;
 વત્સલને પ્રજા જનન ભાવે. ભાઈ ૧૨

પદ ૨

રાગ ઉપરનો.

કથે જ્ઞાની જ્ઞાન જગત સાર;
 કથે નહીતો વળે અંધાર. કથે ૦ ટેક
 જ્ઞાની જ્ઞાન સમજ સમજવે, જીવોની જીવ દશા દહાવે;
 ન કથેતો સ્વાસ્થીયો કાહાવે. કથે ૦ ૧
 રવીનેછે પ્રકાશ પુરપાટે, તોહો પશુ બહેછે બ્યામ વાટે;
 ગમન કરે જગતને માટે. કથે ૦ ૨
 બંકનીનો વપુ બંહની જેવો, એને ભોમ નથી કરો લેવો;
 જગત કાળ પ્રગટ થાય કેવો. કથે ૦ ૩
 જળે મેઘ ત્રપ્ત ઘણો કાહાવે, તોહો જળ લાવીને વરસાવે;
 જગત શું સરપાવ બંધાવે. કથે ૦ ૪
 વાયુ વપુ સદા શીતળ રેડેછે, તોહો પશુ જગત સાર બહેછે;
 વહીને તે વીતજ શાં લેછે. કથે ૦ ૫
 ભોમી ભાર ઉચકીને રહીછે, જીવોની ઉપકારી થઈછે;
 જીવો એને લાલ એમાં કંઈછે. કથે ૦ ૬

સરીતા સરોવર જળ સ્હેછે. પોતે ત્રપ્ત થઈ જમ્તને દેછે;
 તેના એ શા દામ માગેછે. કથે ૦ ૭
 સીધુ લુણ પકવીને આપે, જમત તણું કબ્લ અતી કાપે;
 એને નથી ધને ખોટ કદાપે. કથે ૦ ૮
 વનસ્પતી થાય વારંભવારે, નથી પોતાને કામ સમારે;
 જીવો સાડ દુઃખ વેઠે ભારે. કથે ૦ ૯
 તરવર ફળ રાખી રહેછે, અતી બોજ થએલો સેહેછે;
 મ્હોટાં ફળ કરીને દેછે. કથે ૦ ૧૦
 કાઠે કષ્ટ દાતા દેહ ધરી, કંઠાલોનાં દળદર નાંખે હરી;
 પામે મોક્ષ ભુખ્યાનાં પેટ ભરી. કથે ૦ ૧૧
 તેવી રીતે જ્ઞાની જ્ઞાન કરે, ખરો જન જીજ્ઞાશું રૂંદે ધરે;
 વલ્લભ વેંણુ જમ્ત સાડે ઓચરે. કથે ૦ ૧૨

પદ ૧

મારી શેરડીએ ફુલડાં વેરાયરે. એ રામ.

ધનંધન બાધ માડું લવીશરે, હરી હવે બહીયા; ૧
 રીજ્યો રીજ્યો મારો સાચો ઇશરે. હરી હવે બહીયા.
 કરી કર્ણા ધણી કીરતારરે, હરી હવે બહીયા; ૨
 થયો સફળ મનુષ અવતારરે, હરી હવે બહીયા.
 છુટી મધ મનથકી જંબળરે, હરી હવે બહીયા; ૩
 હવે શું કરે હીમર કાળરે, હરી હવે બહીયા.
 નથી કર્મ કર્યાની જરૂરરે, હરી હવે બહીયા; ૪
 વસ્ત્રા મોહન માલ્યરે હિરરે, હરી હવે બહીયા.
 રૂંએ રૂંએ રમેછે શ્રી રામરે, હરી હવે બહીયા; ૫
 સહુ સ્થળે દેખું ધનશામરે, હરી હવે બહીયા.

અણુ' જગો નથી કાલો કામરે, હરી હવે જાણીયા;

આત્મપૂઢી બની સુખનામરે, હરી હવે જાણીયા. ૧

અહં બ્રહ્માસ્મી વેદનું વેંણરે, હરી હવે જાણીયા;

સત્ય ચોટયું રૂદેમાં કેહેણરે, હરી હવે જાણીયા. ૭

રાજ મટી ન રંક થવાયરે, હરી હવે જાણીયા;

બ્યાસ વક્ત્રલ જ્ઞાન મુણુ ખાયરે, હરી હવે જાણીયા. ૮

— સંકેત —

પદ ૨

રામ ઉપરનો.

અધ્યા છવડા જે વિચારી વાતરે, આ દેહ છે શા કામનો;

તૂજથી ઉત્તમ અન્ય જાતરે, આ દેહ છે શા કામનો. ૧

પથુ પક્ષીનું આવે ઉપીયોજરે, આ દેહ છે શા કામનો;

આપે પૃથ્વી પાશાણુ વૈભોમરે, આ દેહ છે શા કામનો. ૨

પથુ પક્ષીનું માંસ ચામ્ર હાડરે, આ દેહ છે શા કામનો;

આવે કામમાં સોત્રજુને પાહાડરે, આ દેહ છે શા કામનો. ૩

તારું હાડ માંસને ત્વચાચરે, આ દેહ છે શા કામનો;

કોઇને ઉપીયોજ નવ અયરે, આ દેહ છે શા કામનો. ૪

કર્ચ અર્પણુ તૂં તારે આપરે, આ દેહ છે શા કામનો;

સાચો અનાદી જે માખાપરે, આ દેહ છે શા કામનો. ૫

તેને સરણે તું થા પાપીષ્ઠરે, આ દેહ છે શા કામનો;

તારે માથે કર્ય સાચો ધણરે, આ દેહ છે શા કામનો, ૬

કુડા કતનો ન થા કરમીષ્ઠરે, આ દેહ છે શા કામનો;

શાંતી પામી રહે ધરમીષ્ઠરે, આ દેહ છે શા કામનો. ૭

રાખે ધરમનો કરમ છુટાયરે, આ દેહ છે શા કામનો;

કુડાં કરમથી ચામડી ચુંથાયરે, આ દેહ છે શા કામનો. ૮

જશે અમુક્ય દેહ નકામરે, આ દેહછે શા કામનો;
ભજ હરીને વદે વલ્લભરામરે, આ દેહછે શા કામનો.

૯

પદ ૧

પાવાતે મદથી ઉતર્યા. એ રામ.

ભુંડા ભાન ભુલે તાહરું, ભરમાઇને;
ક્યાં અન્ય સ્થળ સોધવા જાય, ભાઇ ભરમાઇને. ટેક
વિશ્વપતી તુજ પાસછે, ભરમાઇને;
મનન થકી મેળો થાય, ભાઇ ભરમાઇને. ૧
અણું જગો એ વીના નથી; ભર૦ જ્યાં જુએ ત્યાં છે એહ, ભાઇ૦
ભાંગ પી ભુલ્યો કર કંકણ, ભર૦ થયું અજ્ઞાન તુજને તેહ, ભાઇ૦૨
જમ ભાસે તુજ ખાંતથી, ભર૦ તારી વ્રતીનો તે વાંક; ભાઇ૦
આપ સીંઝછે પણ તે હતું ભર૦ અજરૂંપી છે રાંક. ભાઇ૦ ૩
કાષ્ટ પુજે પ્રભુ ના મળે, ભર૦ મળે તો પુણ્યે ઝાડ; ભાઇ૦
પાશાણથી પ્રભુ ના મળે, ભર૦ મળેતો પુણ્યે પાહાડ. ભાઇ૦૪
મંત્રા શેવે મોક્ષ ને મળે, ભર૦ તો કરીએ વાહાણુ વેંપાર; ભાઇ૦
પીતળ પુજવે પ્રભુ મળે, ભર૦ ધન કંસારાનો અવતાર. ભાઇ૦૫
એવા અનેક જે દાખલા, ભર૦ ખરી વસ્તુ નાંખી ખોઇ; ભાઇ૦
પરોક્ષ પદ શીદ માનીલે, ભર૦ મળ્યો મુરખ ગુરૂ કોઇ. ભાઇ૦ ૬
સંસકાર નહીં તારા પુર્વનો, ભર૦ અપરોક્ષ થયું નહીં જ્ઞાન; ભાઇ૦
સોધ્યાં દેવીને દેવતા, ભર૦ તેણે ટળે નહીં તુજ વાન. ભાઇ૦ ૭
તત્ત્વ દરશી ગુરૂ વીના, ભર૦ તારે સોધવાનું કામો કામ; ભાઇ૦
કરે લલુતા ઉંધી ઉંધી, ભર૦ તું મેલ વદે વલ્લભરામ. ભાઇ૦ ૮

પદ ૨

રામ ઉપરનો.

કેમ મને વીસાર્યો નાથજી, હું તારેરે;
 શો પડીયો મારો વાંક, પ્રભુ હું તારેરે;
 લાડ લડાવ્યાં અતી વણ્યાં, હું હવે કેમ રઝળાવ્યો રાંક. પ્રભુ ૧
 તારા સ્મરણમાં શી ચુક પડી, હું પડી હોય પણ જણવો હસ; પ્ર
 કદી પાપ યયું હોય ભુલથી, હું તોલે ન મણવું અવીનાશ. પ્ર ૨
 ભુલુ ચુક પણ છોકરું હું સહુ અવગુણ કરવો માફ; પ્રભુ
 ક્ષમા ન કરો તો કોણ કરે, હું સુખ સામરણો માખાપ. પ્રભુ ૩
 તમે છાંડ્યો તો રાડ્યો પડ્યો, હું રહ્યો નહીં ડરવાનો કામ; પ્ર
 ધણી વીનાતો ઘોલો પડે, હું મારું કથલે કરેલું કામ. પ્રભુ ૪
 ઢોરોને પણ ધણી હોયછે, હું વળી મનુષ્યને માંથે અનેક; પ્રભુ
 મારે માંથે મેં ધણી કર્યો નથી, હું હરીફરીને હરી મારે એક. પ્ર ૫
 જવો તેવો પણ પાળવો, હું નહીં પાળો તો પાળો ન કોય; પ્ર
 વદે વક્ત્રલ નવ્ય ટાળવો, હું તમ વિના ગતી ક્યાં હોય. પ્રભુ ૬

પદ ૧

ઠહૈલા આવજો હો રાજ. એ રાજ.

જીવ તારૂ જીવતર છે ધીકાર, હરીને ભજ્યા વીનારે;
 તારો છુટી પડ્યો અવતાર, દુરગુણ તજ્યા વીનારે. ૧
 ભાઈ તેં ભોમી ભારે મારી; હરીને
 કેહેવરાવી જનુની નકારી. દુરગુણ ૨
 અવતર્યા અવતી શું કામ; હરીને
 બોલ્યું બાપ તણું તેં નામ. દુરગુણ ૩

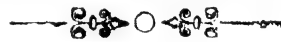
લજ્યો કુટુંબને પરીવાર; હરીને	
કુખાડ્યાં બ્રાત ભગની નાર. દુરમુખ	૪
હરી નહીં મળે આ દેહ, હરીને	
સાચી વારતા માનજે તેહ. દુર	૫
તારો બખડે સહુ સંસાર; હરીને	
ટળીયોવૈકુંઠથી ંહેવાર. દુર	૬
દેવતા નવ નીરખે તૂળ મુખ; હરીને	
કોઈ કાળ મળે નહીં સુખ. દુર	૭
રણથી નહીં છોડે રણછોડ; હરીને	
વદે વક્ત્રબ હારીય હોડ. દુર	૮

પદ ૨

રામ ઉપરનો.

ભાધરે શીદ ભુલે ભગવાન, આ સુખ દેખીનેર;	
તું અંતે થઈશ હેરાન, આ સુખ દેખીનેર;	
આ તો વૈભોમ સપના તુલ્ય, આ સુખ દેખીનેર;	
ભુંડા ફામટ ફંદમાં ન પુલ્ય, આ સુખ દેખીનેર;	૨
શીદ છેક ચડાવેછે છાક, આ સુખ દેખીનેર;	
તું તજ્યો હરીની ધાક, આ સુખ દેખીનેર.	૩
અવનીથી અધર શું ચાલે, આ સુખ દેખીનેર;	
મઢલાનો મુરખ શીદ મ્હાલે, આ સુખ દેખીનેર.	૪
શું બુમરાઈમાં વણો જાળે, આ સુખ દેખીનેર;	
છત છેવટ લખી નહીં છાળે, આ સુખ દેખીનેર.	૫
કંઈએક થયાને કંઈ થાશે, આ સુખ દેખીનેર;	
સૌ મયાને સૌ જન જશે આ સુખ દેખીનેર.	૬

કધને મુકવા પડ્યા માલ, આ સુખ દેખીનેરે;
 અલ્યા જરા ન થાતો ન્યાહાલ, આસુખ દેખીનેરે. ૭
 હજી કોણ જાણે કેમ થાશે, આ સુખ દેખીનેરે;
 કેવું બનશેને કોણ ખાશે, આ સુખ દેખીનેરે; ૮
 કોણ જાણે હાડ પીંજશે, આ સુખ દેખીનેરે;
 દૈવ્ય જાણે કયાં ચામડુ ચુંથાશે, આ સુખ દેખીનેરે. ૯
 વદે વહ્નિલ મુકય તૂં નાદ, આ સુખ દેખીનેરે;
 બેઠાજી તે દન આવશે ચાદ, આ સુખ દેખીનેરે. ૧૦

પદ ૧

સૂણો અમારી અરજીરે. એ રાગ.

કરજા કરી ગીરધારીરે, સૂણો અરજ અમારી. ૧૬.
 વૈકુંઠવાશી છે અવીનાશી, ચાતુર ભુજ ચક્રધારીરે. સુણો ૦ ૧
 વીશ્વના સ્વામી અંતર જમી, ચરણકમળ બલીહારીરે. સુણો ૦ ૨
 કૃષ્ણ કપાળુ દીનના દયાળુ, વિકૃતવર જહિ વારીરે. સુણો ૦ ૩
 અસંખ્યા સરણુ છે શામ વરણુ છે, કીંકરના કલ્યાણુ કારીરે. સુ ૦ ૪
 વિશ્વપતી મતી મતી દયો અતી, કાહાડો કુમતી નકારીરે. સુ ૦ ૫
 કહે બ્યાસ વદનલ છોમભુલુર્લભ, સુર્લભ સાંતીદયો સારીરે. સુ ૦ ૬

પદ ૨

રાગ ઉપરનો.

નિશ્ચય કર્યું નીહાળીરે, ભજે તે ભાગ્યશાળી;
 બહાલા જેને વનમાળીરે, તેની રીતી રૂપાળી; ૧૬
 ભજન વીનાનો ભુડો સમજવો, કરણી તેની હોય કાળીરે ભજે ૦ ૧

હરી વીમુખ વીવાદનો ભોગી, ભક્તોની કરે ચેષ્ટાળીરે. ભજે૦ ૨
 ભક્તી વીના ભુડો કુડો કુકર્મી, તે સામું જોવું ન બાળીરે. ભજે૦૩
 સંજ કરે રંગ અંગનો કરે, તેથી તે નાંખવો ટાળીરે. ભજે૦ ૪
 અમુર સરખો ભજન હીણુ નરખો, પેટમાં પ્રપંચ પાળીરે. ભજે૦૫
 દુષ્ટરે દુઃખીને ભક્તરે સુખી, જોજો સૌ સાક્ષો ન્યાળીરે. ભજે૦૬
 બેડી મીરાં બાઈ હરીપદ સાઈ, તેની વેળા કેવી વાળીરે. ભજે૦૭
 મુધનવાને માટે તેના તાતે, તેલની કઢા ઉકાળીરે. ભજે૦૮
 તે કઢા શીતળ કીધી સાંમળીએ, શેવકે લીધો સંભાળીરે ભજે૦૯
 પ્રલાદને સ્થભે પ્રગટયા સ્વામી, મરણથી રાખ્યો ખાળીરે. ભ૦૧૦
 નરસંઘમેહેતાના ખરચખુટણમાં, પાડવા ન દીધી તાળીરે. ભ૦૧૧
 લજ્યા લેવા બેડા કૌરવ કુખૂદ્ધ, ત્યાંથી ઉગારી પંચાળીરે. ભ૦૧૨
 વ્યાસ જોડે હાથ એવો મારો નાથ, નાંખે સૌ પાતક બાળીરે. ભ૦૧૩

પદ ૧

માતાજીરે આજ આનંદ મારે અંગેરે, એ રામ.

જુઠા જીવરે જુઠી માયામાં તું બેઠોરે;
 જુઠા જીવરે, પાપીના પંથમાં તું પેઠોરે. ૧
 જુઠા જીવરે, કામ ક્રોધ મોહ લોભ લાગ્યોરે;
 જુઠા જીવરે, જનમારો તેને ન તાગ્યોરે. ૨
 જુઠા જીવરે કુતરાને કામ જીવર જાગેરે;
 જુઠા જીવરે કારતીક માસે સુધા ત્યાગેરે. ૩
 જુઠા જીવરે, તજેછે તરશા આરામરે;
 જુઠા જીવરે, ભટક્યા કરેછે ઠમો ઠમરે. ૪
 જુઠા જીવરે, તો તને કીડા બાર માસરે;
 જુઠા જીવરે, તેથી ફેટલો પડશે ત્રાસરે. ૫

જુઠાં છવરે, મનમાં કરીલે વિચારરે;	
જુઠાં છવરે, યાશે જમપુર અંધીકારરે.	૬
જુઠાં છવરે, જંબળી જળમાં પડીનેરે;	
જુઠાં છવરે, થાફીશ પુઠે રડીનેરે.	૭
જુઠાં છવરે પાણી પેહેલી બાંધ પાળીરે;	
જુઠાં છવરે, વરીલે શ્રી વનમાળીરે.	૮
જુઠાં છવરે વાળ્યા પેહેલી વાડ કરીચેરે;	
જુઠાં છવરે, વ્યાસનું વેંણુ રૂઢે ધરીચેરે.	૯

પદ ૨

રામ ઉપરનો.

સમજી બાધ, અજ્ઞાનીને પરહરીચેરે,	
તેનીસાથે, વાદ વીવાદ ન કરીચેરે.	૧
દુરીજનની, વાત ન સુણીએ કાનેરે;	
ખશી જમ્યે, એવાથી ચ્હાય તે બાનેરે.	૨
નાસ્તીકને તો, કહીએકે બાધ અમે હાર્યારે;	
વારીએ નહીં, વાર્યથી તે ન રહે વાર્યારે.	૩
માટે દુષ્ટ, જનને કહેવું તમે મોટારે;	
કહેવું તમે, સાચાને અમે ખોટારે.	૪
તેવું કહે, નથમ જમ્યે છોટારે;	
છોટા થએ, કદી નહીં આવે ટોટારે.	૫
નકીં છવ, જ્યાં ત્યાં મીથ્યા ધાલે જોટારે;	
ખીલે પુટે, જેવા છે જળના પરપોટારે.	૬
ઉમે ધરો, વડને કહે રહે દુરરે;	
વધવું મારે, માટે કે જગ્યા ભરપુરરે;	૭

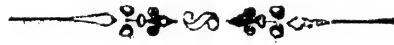
તો વડકહે, ચો માસા પછી ખરીશરે;	
થાજે મ્હોટી, હું જઇ દુર વરીશરે.	૮
એમ કહી, રહે એવે વહે ચાર માસરે;	
વરશ્યા રતુ, ગયે પામે ઘાસ નાશરે.	૯
ધરો બાધ, સુકાઈને ફેંદાયરે;	
ત્યારે વડ, વહે લે તૂં જગીઆયરે.	૧૦
ત્યારે ઘાસ, બાધ બોલ્યાં પડે વીલાંરે;	
તેવી રીતે, અજ્ઞાની પ્રાણી પડે ઢીલાંરે.	૧૧
વડની પેરે, પેહેલું જ્ઞાનીએ રેહેલું સ્થીરરે;	
દુર ન નાહો, તેમ રેહેલું ગંભીરરે.	૧૨
સુભ જનોએ નિશ્ચય રાખવો મનરે;	
શાંતી રાખી, વહેછે બ્યાસ વચનરે.	૧૩

પદ ૩

રાગ ઉપરનો.

વિરાજરે, શીશ સ્વામી કર સાચોરે;	
વિરાજરે, ડો કલપે નવ પડે કાચોરે.	૧
વિરાજરે, આઘ અખંડ અવીનાશીરે;	
વિરાજરે, તે વીના સહુ ફંદ ફાંશીરે.	૨
વિરાજરે, રામ રામ રામ રામ કહીએરે;	
વિરાજરે ભવ સાગર તરી જઇયેરે.	૩
વિરાજરે, ગોવિંદ ગોવિંદ ગઇએરે;	
વિરાજરે, હરી હરી કરી હરીજન થઇએરે.	૪
વિરાજરે, રણછોડ રણછુટવા રટીયેરે;	
વિરાજરે, વિકુલ વિકુલ વહી વટીયેરે;	૫

વિરાજરે, પ્રભુ પ્રભુ પોકાર કરીએરે.
 વિરાજરે, ધાધ ધાધને ધ્યાન ધરીએરે. ૬
 વિરાજરે, અંતવખતનો એ બેલીરે;
 વિરાજરે, તે વણ જશુ સર્વે મેલીરે. ૭
 વિરાજરે, સાથે શ્રી રામ નામ આવેરે;
 વિરાજરે, જમકીંકરનું ન ફાવેરે. ૮
 વિરાજરે, કૃષ્ણ કૃષ્ણ કહ્યા વણ કાચુરે;
 વિરાજરે, વ્યાસને બાણ વાગ્યું સાચુરે. ૯

પદ ૧

હુંવ તને કેમ આવે. એ રાગ.

જીવ જપીલે જુગધારરે, પગથીયું છેલ્લુ છે;
 આ મુનપા દેહી અવતારરે, પગથીયું છેલ્લું છે. ૧
 ચેતી ચઢી જ થઈ સમશેરરે; પગથીયું ૦
 ટળે લક્ષ ચોરાશીનો ફેરરે. પગથીયું ૦ ૨
 નહીં આવે ફરીથી લાગરે; પગથીયું ૦
 તારા વપુનો કરમાશે બાગરે. પગથીયું ૦ ૩
 તારા બાળપણના જે રંગરે; પગથીયું ૦
 તેના પાપનો મેલ તારે અંગરે. પગથીયું ૦ ૪
 તે ધોવાનો એક ઉપાયરે; પગથીયું ૦
 લે સાખૂ સમ્રણ કર માંયરે. પગથીયું ૦ ૫
 રામના નામની દે ઝીકરે; પગથીયું ૦
 તારી ટળશે જમતી બીકરે; પગથીયું ૦ ૬
 ભર્યું ભજનરૂપી જળરે; પગથીયું ૦
 તેમાં દેહી થાશે નીર્મળરે. પગથીયું ૦ ૭

તું વિવેકથી વીંછળરે;	પમથીયું	
સત્ય સમજી અઢળક ઢળરે.	પમથીયું	૮
તારૂં અંધારારૂંથી અજ્ઞાનરે;	પમથીયું	
કરો જ્ઞાન દીપક વીદ્યાનરે.	પમથીયું	૯
તારૂં તીવ્ર આગળનું જાયરે;	પમથીયું	
વારી વારી વલ્લભ ગુણ જાયરે.	પમથીયું	૧૦

પદ ૨

રાગ ઉપરનો.

અલ્યા જીવડા જે વિચારીરે;	સત્ય સંગ નવ દીધો;	
જે હેજે મધ ઉમર તારીરે,	જ્ઞાન બોધ નવ લીધો.	૧
અલ્યા શું આંચોને શું જોયુરે;	સત્ય	
ખરૂં રળવાનું તેં જોયુરે.	જ્ઞાન	૨
અલ્યા અવાળો બાચકા ભર્યારે;	સત	
માયા ધુમ્માં ફેગટ ફર્યારે.	જ્ઞાન	૩
અલ્યા માંથેછે કાળ બહુ કુટારે;	સત	
શીદ ખુએછે અવસર ફેટારે.	જ્ઞાન	૪
અલ્યા રમતાં જાળપણ જોયુરે;	સત	
જવાનીમાં જંજળ ચીત જોયુરે.	જ્ઞાન	૫
તારાં ગયાં દસ વીંસ ત્રીસરે;	સત	
થયાં મ્હો માયામાં ચાળીસરે.	જ્ઞાન	૬
અલ્યા જન્મી જનેતા વગોવીરે;	સત	
બધી જીતગાની ડોહોવીરે.	જ્ઞાન	૭
કર્યાં જપ તપને વ્રત મોટારે;	સત	
સમજ્યા વણુ સાધન જોટારે.	જ્ઞાન	૮

અદ્યા ભરમીત જીવ શીદ ભુલ્યોરે; સતં		
છે વ્યર્થ વાસણને ચુલોરે.	જ્ઞાનં	૯
અન વણ સાધન સૌ ખાલીરે;	સતં	
આ સુધો અરથ લે જાલીરે.	જ્ઞાનં	૧૦
જ્ઞાન વણ સાધન સહુ ફેડરે;	સતં	
કથ્યું વેદમાં પુન્ય સ્લોકરે.	જ્ઞાનં	૧૧
જશારથ જમદીસને જણુરે;	સતં	
વદે વ્યાસ વેદમાંથી વાણુરે.	જ્ઞાનં	૧૨

પદ ૧

ઝીણા માડનો રાગ.

ભજલે ભાષ ભજલેને, ભજલે તું રામ;		
રામ ભજવાથી તારું, સરે સરવે કામ.	જીવં	૧૬
રામ ભજ્યા ધુજીતો, અચળ લીધો કામ;		
વીભીક્ષણે ભજ લંકાં, લીધીરે તમામ.	જીવં	૧
ભજ્યાતા પ્રતાદજીતો, સ્થંભે વશ્યા શામ,		
કઠા સુધનવાની ઠારી, દીધું સુખ ધામ.	જીવં	૨
શવરીનાં ધોરજમી સદા રાખ્યું મામ;		
કર્મા ખાઈનો ખીચડો, ખેને વધાર્યું નામ.	જીવં	૩
મીરાં બે સગાંને તજ, ભજ રાખી હામ;		
મહેતાજીની લજ્યા રાખી, જીએ આખું ગામ.	જીવં	૪
માટે પ્રાણીયા ભજ તજ, મોહ થા ગુલામ;		
વ્યાસ વદે ભજવામાં, શા દુલે છે દામ.	જીવં	૫

પદ ૨

રાગ ઉપરનો.

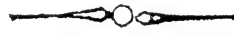
ભજનમાં બોલી, ભુંડા ભજનમાં બોલ;
 બોલવાથી તુને કષ્ટ, કરાવે કલોલ. ભુંડાં ૦ ૨૬
 શીદને સરમાય છે તું, તારૂં રહે બોલ;
 જોડે હુંગતો હોય તેને, હ્રીકારી ઢઠોળ. ભુંડાં ૦ ૧
 જગધીસ જપતાં શી, જીભે પડે જોલ;
 તાળી દેતાં ત્વચાતણી, ઉતરે શી છોલ. ભુંડાં ૦ ૨
 લાજ શી મ્હારાજ ગાતાં, મુકય હૈયા ચોળ;
 હૂંધ આળસ કર હાગી, દલ બોલી ડોલ. ભુંડાં ૦ ૩
 ગાંડા ધાંટો કાઢાડે નહીંશું, ગળામાં ગલોલ;
 વ્યાસ વહે લાજે તેતો, નર ખર તોલ. ભુંડાં ૦ ૪

પદ ૩

રાગ ઉપરનો.

જપ જગધીસ જીવ, જપ જગધીસ;
 જપ કરવાથી તને, રીઝે સાચો ઇશ. જીવં ૦ ૨૬
 મોહ માયા મદને, મચ્છરમાં મરીશ;
 કેહેડ બાંધી કષ્ટ કહે, સંસાર તરીશ. જીવં ૦ ૧
 જીવી જીવીને તુ જીવે, દસ વીસ ત્રીસ;
 ચાળી પચા સાઠે છેડો, કાળ તારે શીશ. જીવં ૦ ૨
 માત તાત બ્રાત ભાર્જ, પોતાનાં બોલીશ;
 તે નાથી છોડાવા આવે, પ્રભુના પોલીસ. જીવં ૦ ૩
 ઝાલ માળા મેલ આળા, કાળાં માં કરીશ;
 સાચુ તરવું સમજે તો, મીઠ્યા માં વઢીશ. જીવં ૦ ૪

પાપથી પ્રવેશી જમ, પડાવશે ચીસ;		
મોટે ડરી ડમકું દે, નીતી ન મુકીશ	૭૫૦	૫
પુન્ય જમે ક્યં નહીં તે, ભીખ તું માગીશ;		
વળી લક્ષ ચોરાશીમાં, ફરવા લાગીશ.	૭૫૦	૬
મતીકાનાં નાંજાવાણા, મેળવી રડીશ;		
પુન્ય પાળી બાંધ્યાવી ના, લપશી પડીશ;	૭૫૦	૭
વલ્લભનું વળાવું જો, લેધને વટીશ;		
સમામમે જ્ઞાન યાશે, રામને રટીશ.	૭૫૦	૮

પદ ૪

રામ ઉપરનો.

અદેખાઈ મેલ, ઉંધા અદેખાઈ મેલ;		
કંડે કુથલી કેમ કરે, ફાંસીયા ફાટેલ.	ઉંધા૦	૧૬
અન્યની અક્કલ જોઈ, બળેછે બળેલ;		
હૈયામાં શી હોળી ઉઠે, ચીત્તના ચળેલ.	ઉંધા૦	૧
કંઈ ચાલે નહીં ત્યારે, કરે ખોટા ખેલ;		
ઓછુ ઓછુ વેણ વટે, છરમાં છકેલ.	ઉંધા૦	૨
ઝેર ઝેર વણ પણ, ધ્વેશનો ભરેલ;		
સૂખ સામાતણું જોઈ, દુઃખમાં પડેલ.	ઉંધા૦	૩
કૈકની કીરતી સુધી, દાગે દી ઉઠેલ;		
વીધાની વડાઈ જોઈ, વખોડે વટલેલ	ઉંધા૦	૪
મહતા જોઈ તૂજ તનમાં, રેડાયછે તેલ;		
હૈયુ હાથ રાખી હેઠો, બેશ ઉખડેલ.	ઉંધા૦	૫
મરમે વદી માંથુ વાઢે, છઠ્ઠીના છળેલ;		
જસ જાંખો કરવાને, ભુકે તું ભઠેલ.	ઉંધા૦	૬

ઉડાડે તું રવી સામી, રે'ણું રખડેલ;
 પણ પડે તુજ માંથે, ખોળી લે ખસેલ. ઉંધાં ૭
 આંખે કમળો તેથી તૂંતો, દેખેરે પીળેલ;
 તને ફેર ચડ્યા તેણે, દેખે જગ ફરેલ. ઉંધાં ૮
 માટે ઉપદેશ લે તું, કપુત કુટેલ;
 વક્ત્રલ કે વાંકુ વદે, કરમ કુટેલ. ઉંધાં ૯

પદ ૧

એમ કહે હનુમાન. એરાગ.

અમે નાણા વટીરે, અમે નાણા વટી;
 નગદ નાણું નારાયણ નામનું ધીરશું. ટેકાં
 ભારી દુઃખન દેશે દેશ ચાલે, ફરીયે ન નાણા વણ કર ઠાલે;
 કેને ધીર્યા તે અસ્થ થઈને મ્હાલેરે. અમે ૧
 વળી ચોકસીની પહેડી ચાલી, બણા જનને જણુશ પહેરવા આલી;
 કંડી ઉતરી તુળશીની ધાલીરે. અમે ૨
 કેંક જનના ભવનાં કટ કાપ્યાં, સાહુકાર જોઈ માપે માપ્યા;
 નવધરાં બદલ બેરખા આપ્યારે. અમે ૩
 અમ અહસ્ત થઈ હારે મેર, એક હાટ કર્યું ગાંધી કેર;
 દેઉ ઉધારે ગોપીચંદન ગેરે. અમે ૪
 પરવરતીથી ગન છોડાવું, નીરવરતીમાં જીવ જોડાવું;
 વદે વક્ત્રલ માયા મોહ તોડાવુંરે. અમે ૫

—ૐ૦૭૦ૐ—

પદ ૨

રાગ ઉપરનો.

જડ બૂઝીનારે, મુંઠ બૂઝીના;

જ્ઞાન સરવ સુણ્યું પણ, કાંઈ સમજ્યો નહીં.   ૮૬
 અદ્યા જ્ઞાન ધણું સુણે કાને, તેટલી વેળા સાચુ માને;
 ઘડી થઈને ધુમ્યો ધર ધ્યાનેરે.   ૭૬૦   ૧
 એવું કઠીણ કાળજી કેમ થયું, રમતાં જગતાં જોખન ગયું;
 હવે આયુશ તારું આવી રહ્યુંરે.   ૭૬૦   ૨
 તને ગરભમાં ભગવત ભાવ્યોતો, કરી અરજને સદીમાં આવ્યોતો;
 આવ્યો ત્યારે શું સંગ લાવ્યો તોરે.   ૭૬૦   ૩
 જો જનમ્યો હતો ઠાલે હાથે, રળવા રઝળી રણ કર્યું માથે;
 જો જૈશ ત્યારે શું લૈશ સાથેરે.   ૭૬૦   ૪
 તારો ન્યાય તૂં કરી લેને આપે, જ્ઞાન થયું હોયતો માપજ માપે;
 શું સંગ લીધું તુજ માખાપેરે.   ૭૬૦   ૫
 બોધ સુણ્યો પણ તેમ નવ આવ્યો, સૂધુ સગલ ઉંઘો મત ઝાલ્યો;
 વદે વહ્નિલ જોજે જમપુર ઘાલ્યોરે.   ૭૬૦   ૬

૫૬ ૩

રાગ ઉપરનો.

દુખ થયા વીનારે સુખ ગયા વીના;
 માયા મોહીત જીવને હરી સાંભરે નેહીં.   ૮૬
 સુખે સાંભર્યા નહીં રાવણને, સાંભર્યા નહીં બીજા દુરીયોધનને;
 ત્રીજા સાંભર્યા નહીં જરાસનનેરે.   ૮૬૦   ૧
 જીવ્યો દુઃખ પડ્યું પાંડવને અતી, વન વેડયાથી થઈ સુભમતી;
 સુભમતી થકી થઈ મોક્ષ ગતીરે.   ૮૬૦   ૨
 ધૃજીને અપરમાએ મેંણું દીધું, ધર ત્યાગ કરી વન તપ કીધું;
 તપ કીધું તો અવીચળ પદ લીધુંરે.   ૮૬૦   ૩
 એવા અતી દાખલા તે કયાં કહીએ, થોડું કહ્યે ધણું સમજી જઈએ;

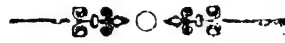
સાણાજનને સત્ય બેસે હૈયેરે. દુઃખ૦ ૪
 તેણું દુઃખ દીઠું વલ્લભે ઘણું, ત્યારે જ્ઞાન થયું ગોવીંદ તણું;
 માટે વીપત વૈરાગ ભક્તી ભણુંરે. દુઃખ૦ ૫

પદ ૧

સીતાલના મહીનાનો રામ.

પ્રભુ દાસ તમારો રાંક, દયા કાંક લાવીયે;
 મારો એકે નથી ઉપાય, હવે ંહારે આવીયે. ૧
 પ્રભુ જોયાં મેં મા ને બાપ, બેઢી બધાં સુખનાં;
 ભગની ભારજ કે જ્ઞાત, દેનારાં છે દુઃખનાં. ૨
 પ્રભુ રીતે કરું રોજગાર, નીતી રાખુ ધર્મની;
 માત તાતને મમે ન કાંચ, જુઓ કાંણી કર્મની. ૩
 પ્રભુ ખાઈ પી રહેવું ખુશ, એવું મમે મુજને;
 કાહાડવો આણુંદમાં દન ભલ ચતુભુજને. ૪
 પ્રભુ તેમાં સંતાપે માબાપ, પુરવનાં પાપીયો;
 મેં શો કીધો તમારો બીગાડ, આંહી જન્મ આપીયો. ૫
 પ્રભુ ત્યાગી થઈને જલું, થાઉં ખુશી વન વીરો;
 તોલે હાંસી જમતમાં થાય, બેઉ બાજુ દુઃખ દીસે. ૬
 પ્રભુ આરો મારો નથી એક, બળે હમયે હોળીયો;
 કાંઈ રસ્તો બતાવો રામ, રડે ભક્ત ભોળીયો. ૭
 પ્રભુ પુરવે કર્યો શાં પાપ, તાવે બાપ તાવડી;
 કદી તાત તો તેવો હોય, પણ તેવી માવડી. ૮
 પ્રભુ અપરમા મૃજની માત, તેવી માત માલરે;
 પ્રલાદના તાત તૂલ્ય તાત, શું કરું ત્યાલરે. ૯
 પ્રભુ દુનીયાના દો રંમ, ડાહાપણુ કરે ડાહતા;

ધર ફાટે જણાઈએ ગુમાર, ગાંડા ને બાયલા. ૧૦
મણુ બાનાના બેલીછો બાપ, બીજો બાપ છે નહીં;
બ્યાસ કહે સરણુ હ્યો આપ, દયા લાવો દલ મહી. ૧૧

પદ ૨

રાગ ઉપરનો.

જીવ જપી લેને જગધીસ, વરસ તારાં વહી ગયાં;
તારું સગુ ન જણીશ કોય, ઠગારાં ભેગાં થયાં. ૧
રજો ખપે ત્યાં સુધી ખપ, પડે સૌને તાલ્યરો;
નહીં તો ન પુછે કોઈ ભાવ, ખાધા કરે વાયરો. ૨
અલ્યા રાજદરબારનો દુત, કાંડુ તાલ્યરૂં ગ્રહે;
તો સગાં સ્નેહી સૌ સાથ, દેખીને દુરજ રહે. ૩
કોઈથી તુને ન છોડાવાય, જોડે જોડાવશે;
તોતો જમદુત કાંડુ સ્હાય, ત્યાં કોણુ છોડાવશે. ૪
લેઈ જય જમ જાલી કેશ, દ્વેશે લેશ નહીં કમી;
નાંખશે ગોખરૂંને પંથ, રહે કાંટા કયમ ખમી, ૫
પેહેરવા ન મળે ઉપાન, હેરાન થાય ચરણુથી;
ભોંકાશે ભાલામાં વાન, ભુંડુ એતો મરણુથી. ૬
આવે વૈતરણીનાં નીર, તરી તીર કેમ વહે;
પડે જમડાનો જખરો માર, ઓ જીવડા તું છું સહે. ૭
પુલ્યો પુલ્યો ફરે ફાટેલ, ખેલજ ખોટા કરે;
નાત તાત જતને માત, માનીતો તેમાં ફરે. ૮
શું કરે સગાંનો સંતાપ, તું ટાળ્ય તારા તાપને;
જમના માર વેળા પોકાર, કરીશ કીયા બાપને. ૯
માટે રાખ્ય હયા મનથકી ખીક, શીખજ સાચી જણુજે;

કહે વક્ષભ કાં મણ્ય સ્નેહ, કાંતો ક્વેશઆંસુજે

૧૦

પદ ૧

વીંઝણો રમણ ચડ્યો. એ રાગ.

કે સમરણ કરતાં સરમ શાની,

નહારા નીચું નીરખે શું અગનાની. કે સમરણ ૦ ૧

ભુજે ભુજ ભેળવી દેતાળી, તેમાં શીદ લાજ ધરે ઠાણી:

ન લાજ્યો કંન્યાનો કર ઝાણી. કે સમરણ ૦ ૧

કે માળા ઝાણતાં શું થયા કાળા, મીથ્યા લાજ ધરે કરી ચાળા;

ન લાજ્યો પેદેરતાં વરમાળા. કે સમરણ ૦ ૨

કે હુંગ આવેછે ભજન કરતાં, કે થાળ મુકતાં લાજ મરતા;

ન લાજ્યો કંન્યાને ગ્રાસ ધરતાં. કે સમરણ ૦ ૩

કે પરકંબા કરતાં પાછો પડીયો, કે વામા વરના સનમુખ અડીયો

મંગળ ફેરા ફરતાં કરી હડીયો. કે સમરણ ૦ ૪

કે હરી જનના લાડમાં લાજ્યો, કે દેખી છોકરાંને વણો માજ્યો;

લડાણું લાડ કહી બાળને બાજ્યો. કે સમરણ ૦ ૫

કે લલતાં વલતાં ન જીભ થાકી, કે રામ નામ દેતાં રસના પાકી;

ઉઘો પંથ પકડીને ધુળ ફાકી. કે સમરણ ૦ ૬

કે મોહોટમ મુકી દે પાપી, કે કીડી થઇ સરસ સાકર ખાપી;

હાથી થયે જૈડાં કરડ કાપી. કે સમરણ ૦ ૭

કે તાળી દીધે તન તસ્કર ગ્રાસે, કે ઉંચે હાથ ડોલતાં ન ભય ભાસે;

અવાજ થકી આળસ પાપ નાસે. કે સમરણ ૦ ૮

કે થોડું કહે સમજ સરમ તોડો, કે લાજ તજે આળસમાં મોડો;

વક્ષભ કહે હરી સંજ જીવ જોડો. કે સમરણ ૦ ૯

પદ ૨

રાગ ઉપરનો.

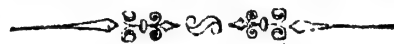
કે ભગવત ભાવે ભજે ભાઈ, કે હીરી હરી હરી રોઠો મટમાંહી. કે ભગવતેક
કે ભગવત ભજતાં ભવ તરશો, કે રામ રામ રામ રામ મુખ કરશો;
પ્રભુનો પાઠ પઢી પાપ પરહરશો. કે ભગવત ૧
કે વીણુ વીણુ વીણુ વીણુ વદીયે, કે સામળાને સદારા ખીચે રદીયે
જપી જમધીસ જમને ન બદીયે. કે ભગવત ૨
કે કૃષ્ણ કૃષ્ણ કૃષ્ણ કૃષ્ણ કૃષ્ણ કહીયે, કે ગોવર્ધનધારી ગોવીંદ બહીયે
શુંદીરશામતણી શેવનામાં રહીયે. કે ભગવત ૩
કે પ્રભુ પ્રભુ પ્રભુ પ્રભુ પ્રભુ પઢીયે, કે જગપતી જોડે જીવડો જડીયે,
મુનો ન મુકો બનશામને બદીયે. કે ભગવત ૪
કે જગનાથ જુગજીવન ઝીણો, કે મુંઢ મતી વીઠણવર વીણો;
ટળશે ફર કરમનો દોશ હીણો. કે ભગવત ૫
કે નારાયણ નરહરી મુખ કેને, કે રણછોડ રણછોડાવણ છેને;
જીવડા જપ જીભડીયે તું તેને. કે ભગવત ૬
કે ધન્ય જનુની જે હરીજનને જણે, કે ધકોતેર પહેડીતું નરક હણે;
વલ્લભ વ્યાસ વારંભવાર જીમને ભણે. કે ભગવત ૭

પદ ૧

કોણ મતી વ્રજરાજ. એ રામ.

મુંઢમતી મહલાય, માયામહી મુંઢમતી મહલાય; ટેક
જેહ માયામાં, મગ્ન રહેછે, તેજ નરક લઈ જાય માયા ૧
પંચ વીશયમાં, જેને જે વાસના; તેને તે બંધન થાય. માયા ૨
શબ્દ વીષયમાં, હરણુ રીઝે; પારખી કર સરખાય. માયા ૩

રસ વીશયથી, મછ મોહીને; રસના સ્વાદે હણાય. માયા ૪
 પતંગ પ્રાણી, રૂપ વીશયથી; બહની વધુ પ્રજાયા. માયા ૫
 સ્પર્શ વીશયથી, ગજરાજ ગરજ; ખાડ પડી બંધાય. માયા ૬
 વાસના વીશયે, ભમ્મર પુષ્પમાં; પેશીને પ્રાણ પળાય. માયા ૭
 એકેક વીશય, વાળા પ્રાણી; દુઃખ પડેને દુભાય. માયા ૮
 જે જળમાં જે, તારો થએલો; તે કેમ નહીં દુભાય. માયા ૯
 વ્યાસ વલ્લભ કહે, જળ જુડીમાં; કરમ હીણ કુટાય. માયા ૧૦

પદ ૨

રાગ ઉપરનો.

ભાવે ભજે ભગવાન, ભાઈ તમે; ભાવે ભજે ભગવાન; ૧૬૬
 ભગવત ભજવા, દેહ મળ્યો છે, ન ભજે પશુ સમાન. ૧
 કપુત કહ્યું, કરે ન કોઈનું; સમજે સપુત સંતાન. ભાઈ ૨
 દામ ન બેસે, નામ લીધામાં, ન તુટે તન મન માન. ભાઈ ૩
 ખેલુ સુ કરમે, મર્યો રહે તું, પછી ઉપાસના ધ્યાન. ભાઈ ૪
 કર્મ ઉપાસના, બેઉ કરીને, પછી લે ઉત્તમ ગ્વાન. ભાઈ ૫
 શુભ કર્મો થી, જગ રૂળ મળશે, ટળશે પાપનાં પાંત ભાઈ ૬
 ઉપાસનાં થી, વાસ વૈકુંઠે, સાચુ સમજ નાદાન. ભાઈ ૭
 જ્ઞાન થી થાશે, મુક્તીની પ્રાપ્તી, જન્મ મર્યુ નહી વાન. ભાઈ ૮
 ચાતુર વેદના, કાંડ એ ત્રણ છે, માટે તેમાં દેખ્યાન ભાઈ ૯
 ત્રીવીધી તાપ ને, આપ સમાવી, સમજવી સત્ય સાન. ભાઈ ૧૦
 જંજળી જળનો, કાળ છે કપરો, વ્યાસ વદે રાખ્ય ભાંત ભાઈ ૧૧

પદ ૧

રામ. કાઠીયાવાડી હસાર.

અલ્યા કુલી કુલી શું કુલાય, હવરાજ આડવડીનું અનવાળીયું રે. ૩

તારો ભવ ભલેરો ભુલાય. ૭૫૦ ૧

જેને પ્રાણીના બુદ્ધ બુદ્ધ રંગ. ૭૫૦

કરે નવા નવા બહુ ખંજ. ૭૫૦ ૨

કોઈ હસે ને કોઈ કોઈ રોય; ૭૫૦

કોઈ રમે ને કોઈ કોઈ જોય. ૭૫૦ ૩

કોઈ ખાઓ કહે નવ ખાય; ૭૫૦

કોઈ ભુખ્યા ભુખે ભટકાય. ૭૫૦ ૪

કોઈ વાહને ચઢે વારંવાર; ૭૫૦

કોઈ પાવલે પ્રજાને અપાર. ૭૫૦ ૫

એવા મરીબ શહસ્થ અનેક; ૭૫૦

પણ પંથ સરવેનો એક. ૭૫૦ ૬

મત થયેછે સરખો દાવ; ૭૫૦

કાં નીર અવની કે આમ. ૭૫૦ ૭

છે છેવટે મરખી રીત; ૭૫૦

રહે સુખીનું સંપત્તીમાં ચીત. ૭૫૦ ૮

તેની વાસના ત્યાં બંધાય; ૭૫૦

ભય મતી મતી ત્યાં થાય. ૭૫૦ ૯

સૂખે સાંભરે સોનીડાનું બામ; ૭૫૦

દુઃખે સાંભરશે સીતારામ. ૭૫૦ ૧૦

અલ્યા રામથી મોક્ષ મુકામ; ૭૫૦

થારો વૈભોગે નહીં વીસરામ. ૭૫૦ ૧૧

પડ્યું દુઃખ તેને થયું મુખ; ૭૫૦

લીધુ સુખ તેને પડ્યું દુઃખ.	૭૫૦	૧૨
અધ્યા દુઃખ તે સુખ સુખ માન્ય;	૭૫૦	
સત્ય સમજી ધર હરી ધ્યાન.	૭૫૦	૧૩
અધ્યા ધ્યાનથી મળશે માન્ય;	૭૫૦	
વહે વક્ત્રીય ભજ ભગવાન;	૭૫૦	૧૪

પદ ૨

રાગ ઉપરનો.

તારેઠરવાની નાવીધરીએક; પ્રાણલાલ.	જનમીને જંજળમાંપડ્યોરે.	
તારી જંજળનો આઠ્યો નહીં છેક; પ્રાણલાલ.		૧
તેંતો લીધો કોટીક અવતાર.	પ્રાણલાલ.	
જ્યારે ત્યારે ધંધામાં તૈયાર.	પ્રાણલાલ.	૨
બંધી વેળા અસ્થ થવું ધાર્યું	પ્રાણલાલ.	
તારે વપું વગોવી માર્યું.	પ્રાણલાલ.	૩
પણ અહસ્થ ન થયો કોઈ વાર.	પ્રાણલાલ.	
કદી થાયતો શું સંગ લે ગુમાર.	પ્રાણલાલ.	૪
રળી રળી ભર્યા ભંડાર;	પ્રાણલાલ.	
કેડે લુટી બેઠાં પરવાર.	પ્રાણલાલ.	૫
તારી કેડે ન કોટી આવી એક;	પ્રાણલાલ.	
મીથ્યા મારે કહીને ધર્યો ટેક.	પ્રાણલાલ.	૬
તારા વૃદ્ધનો કરી લે વિચાર;	પ્રાણલાલ.	
સંગે લીધું નહોતુ લગાર.	પ્રાણલાલ.	૭
તેથી તું પણ નહીં લે સાથ;	પ્રાણલાલ.	
માટે જપી લેંચાસનો નાથ.	પ્રાણલાલ.	૮

પદ ૧

મારા રંગીલા રણછોડ. એ રાગ.

- હરી હીરો આઁયો મુજ હાથ, જગત લાજ છોડીરે;
મળ્યો મળ્યો આ વિશ્વનો નાથ, દીધો જીવ જોડીરે. ૧
- નથી લોક તણી આશીઆળ, જગત લાજ છોડીરે;
મારો કર ઝલ્લો ગોપાળ, દીધો જીવ જોડીરે. ૨
- મેલી નાતને જાતની શર્મ, જગત લાજ છોડીરે;
જણ્યો જયારથ મુજ ધર્મ, દીધો જીવ જોડીરે. ૩
- કરો કલ્પાંત ધરની નાર, જગત લાજ છોડીરે;
પણ ભય ન ધરીએ લગાર, દીધો જીવ જોડીરે. ૪
- બાળ બચ્ચાં કરો કલ્પાંત, જગત લાજ છોડીરે;
વળા ગદ્ય સંસારની સાંત, દીધો જીવ જોડીરે. ૫
- રડયા કરો માતને તાત, જગત લાજ છોડીરે;
જણી પરમાનંદની વાત, દીધો જીવ જોડીરે. ૬
- કુટો કકળો ભગનીને બ્રાત, જગત લાજ છોડીરે;
દીકું પરમપદ સાક્ષાત, દીધો જીવ જોડીરે. ૭
- કરો દુનીયાં આહાય તે વાત, જગત લાજ છોડીરે;
હવે હૈયું નથી રહ્યું હાથ, દીધો જીવ જોડીરે. ૮
- માનો મશ્કરી કે માનો સાચુ, જગત લાજ છોડીરે;
સંધર્યો સ્વારથ શું કાચુ. દીધો જીવ જોડીરે. ૯
- ધરીશું બેરખા માળા અંગ, જગત લાજ છોડીરે;
કરીશું નવા નવા રંગ, દીધો જીવ જોડીરે. ૧૦
- ધરીશું ગોપીચંદ ગેર, જગત લાજ છોડીરે;
ડગુ ન જોમ ડગે ન મેર, દીધો જીવ જોડીરે. ૧૧
- આહ્ય દુટી પડે આખુ આભ, જગત લાજ છોડીરે;

કેમ ખોટ ખાઉ આંગ્યો લાભ, દીધો જીવ જોડીરે. ૧૨

નાચીશું માકશું ઘેર ઘેર, જમત લાજ છોડીરે;

પાડીશું તાળીયો ઠેર ઠેર, દીધો જીવ જોડીરે. ૧૩

લોક છોકડે માંડો ઘેલો, જમત લાજ છોડીરે;

કહે પાખંડી પક્ષ પહેલો, દીધો જીવ જોડીરે. ૧૪

નથી જોવી કુકર્મીની કેહેણી, જમત લાજ છોડીરે;

ધ્યાન ધરવું છે દીવસ રેણી. દીધો જીવ જોડીરે. ૧૫

નક્કી કરવું છે ઠામ સૌ ઠામ, જમત લાજ છોડીરે;

ધાર્યો નીશ્ચય વશ્વજીરામ, દીધો જીવ જોડીરે. ૧૬

પદ ૨

રામ ઉપરનો

કોઈ જ્ઞાની ધરે છે દેહ, જમતને સારરે;

જ્ઞાન બોધ કરે છે તેહ, જમત ને સારરે. ૧

રવી પ્રમટે પ્રાતસકાળ; જમં અમતી પ્રમટાવે જવાળ. જમં ૨

મેઘવ્રષ્ટી કરે જળ ધાર; જમં વાયું વાય છે વારંમ વાર જમં ૩

નીર રાખી રહી સરીત; જમં પૃથવી રહી સદા સ્થીત. જમં ૪

સીધું પકવી દેહે લુણ, જમં યાથે વનસ્પતીને મુણ. જમં ૫

તરવર રાખી રહે ફળ; જમં સંગરેછે સરોવર જળ. જમં ૬

કૈંક દેવ ધરેછે કાય; જમં એવા ઘણા જણા ઉદે યાય. જમં ૭

કહે વક્ત્રભ ધરી દેહ; જમં જણે જણા શું દોય તેહ. જમં ૮

પદ ૧

ચાંદલીયાનો રાગ.

સત્ય સમજ્યા વણ, સુખ અચળ આવે નહીં;

સહુ સમજે છે સત્ય હરીનું નામજે;

હરી હરી કરીને ઘણા ગોથાં ખઈ મયા;

પણ તે જીવડા ઠરી નખેડા ઠામજે.

સત્ય૦

૧

આરાધન સાધન સરવે સમજ્યા વીના,

કીધું પણ તે કૃપાદાતા તું જાણજે;

નર્ક ટળીને, સ્વર્ગકે સુધામ પામશે,

પણ તેથી નહીં જન્મ મરણની હાણજે.

સત્ય૦

૨

જેટલું વીત તેટલું તે જીવ સુખ ભોગવે,

સમજે તેને ખતાવું સેજ સાનજે,

છે નામે મોતી પણ ત્રૈલોક્ય પ્રકાનાં,

તેવે પ્રકારે સમજી લે ભગવાનજે.

સત્ય૦

૩

ખરાં મોતી થી અન્ય મોતી ઉપન્યાં,

છીપીયાંને વળી મીઠીયાં મોતી હોયજે;

જેવું મોતી તેવું વીત જે તે તણું,

વીત જેવું તેવું સૂખ લે સૌ કોયજે.

સત્ય૦

૪

જુઓ નામ મોતી પણ કીંમત જુગવી,

જુગવી તેવી જુગવું જુગવું સુખજે;

માટે ક્ષર અક્ષર અક્ષરાતીત યોગજો,

વદે વલ્લભ સુખ સાર ન ધરશે દુઃખજે.

સત્ય૦

૫

પદ ૨

રાગ ઉપરનો.

પરમેશ્વરને પરખી લેજે પ્રાણીયા,
 પરખી લીધા વીના લાભ ન થાયજે;
 નામ સોનું પથ્થ નીચું ઉંચું હોયજે,
 માલજેવોજે ભાવ તેવો તે ખાયજે.   ૫૨૦   ૨૬
 માયાનાં આસુશણ લેવા જાયજે,
 તેને તું પરખાવેજે ઘેર ઘેર જો;
 જીવનું જરીયાંન જગદીસ વીના છે નહીં,
 તેને તું પરખ્યાની ન કરે પેરજો.   ૨૭
 જો પુરણ પ્રેમ હોય તો પરખીને લીધે,
 જરીયાંન ઉપર પ્રેમ તે પરખાવાયજો;
 જાણ્યું હયા જરીયાનથી ઇશ્વર ઉતર્યો,
 ખાતી વેળા કેમ પરખીને ખાયજો;   ૫૨૦   ૨૮
 સંસારમાં ઉપીયોગી ચીજ લે પારખી,
 કુશકા મુકી કેમ માગે તાંદુલજો;
 જીવ્યા સ્વાદે ઉત્તમ સોધે પાપીયા,
 તેણું ઉત્તમ સોધી લે બ્રહ્મ મુળજો.   ૫૨૦   ૨૯
 અવીધા જ્ઞાની કહેશે શું કામ છે,
 જ્યાં ત્યાં લેણું છે ઇશ્વરનું નામજો;
 એમ લીધે છુટકો થાય તો કીર લે ધણું,
 અજખ જનાવર નીત્ય કહે મુખ રામજો.   ૫૨૦   ૩૦
 આટલું કહેતાં પશુવત તે સમજે નહીં,
 મનુશ જની સમજી જશે સાનજો;
 નીચો નાસ્તીક નદશે ન્યાય જોયા વીના,

૦ચાસ વદે સુભ જ્ઞાને ધરો સહ્ન ધ્યાનજો. ૫૨૦

૬

પદ ૩

રાગ ઉપરનો.

પાશાણુ માર્યા વણુ કોઈને વાગે નહી,
વાગ્યા વીના ન નીકળે રૂધીરજો;

રૂધીર નીકળ્યા વણુ દવા સોધે નહીં,
સોધી ચોપડ્યા વણુ સૂધરે ન શરીરજો,

પાશાણુ૦

૧

ઉપરની ચોપાઈનો અર્થજ એટલો,

પથે પંથમાં બહુ રહ્યાછે ભેદજો;

અનાદીના મારમ આધા મેલીયા,

ન સમજ્યા સૂઝ્યા સ્હાસને વેદજો.

પાશાણુ૦

૨

તે સૌ સાર સમજવા ઇચ્છા ઉપની,

સોધી કાઢાડ્યો સ્હાસ વેદનો ન્યાયજો;

પરમેશ્વર પ્રેરણાથી પ્રસીધી કરે,

કરતાં મુજને પણ અડધું ફળ થાયજો.

પાશ૦

૩

પાશાણુરૂપી શંકાકર તે જાણજો,

રૂધીરરૂપી નીકળશે વીચારજો;

શંકાહુર કરવા પુછે તે ચોપડી,

નીરૂપણુ તે પ્રતક્ષ દવા સારજો.

પાશ૦

૪

જ્ઞાન ગ્રહણ કરે તે દવા ચોપડી,

એટલે ફલમાં દુઃખ થએલું જાયજો;

સુધુ તે ઉધુ સમજે અજ્ઞાનીયો,

અંધથકી શું દરપણમાં જમાયજો;

પાશા૦

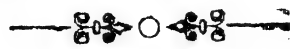
૫

બેરો શંખ પુકતાં કહે કરધું હાડકું,

જવાસો જળ ત્રસ્ટી થકી સુકાયજો;
ખર તે સાકરના સ્વાદને સમજે નહીં,
સમજતાંમાં કહે વૃક્ષભ જીવ જાયજો.

પાશા૦

૬

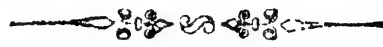

પદ ૧

ઓખા રણમાં જળ્યાંરે. ઓ રાગ.
પડ્યો કામરૂદેશમાં કામીરે, તારો જીવ મયો છે જામીરે;
સ્વામી સાચો વિકૃતવર વીસારીયોરે,
કામ કામરૂ રૂપીરે, તને રૂજની દેહ દે સૂંપીરે;
કામ જવર વેળા તને પીઉ ધારીયોરે. ૧
તેવો વૈભોજ બેઠરે, તારૂ મન રહ્યું મ્હા મોહીરે;
ચાર ઘડી સુખનું તું અહંપદ લાવીયોરે,
તું તે સૂખને વિખાણુરે, તારી રૂજની તું ટાણ્યું ટાણુરે;
બહાણું વાયું કે બળદ બનાવિયોરે. ૨
ધુંસરી વમર વણુ જોડેરે, મળુરી કરવાદોડેરે;
ઉંઘ્યમ રૂપી આખો દીન ખેતી કરેરે,
જો બળદને ખવરાવી રાખેરે, તેમ તુજને તાતા નાંખેરે;
અણુ સમજે કામરૂમાં તું કચરાઈ મરેરે. ૩
જો સુત ઘડી બે ચારેરે, કરે મ્હેનત બે પોર વારેરે;
પછી મ્હેનત સુંકી ને બેસે કોરેરે,
પણુ તેથી બળદ તું પાકોરે, ચાલ્ય થાકો કે ન થાકોરે;
આંકો નહીં ને મળુરી ચારે પ્હોરેરે. ૪
તું વણુ હાંકે હંકાયરે, વણુ નાથ્યે સીધો જાયરે;
વણુ દાસે છો ઘર ગોરીના દાસડારે,
વદે વૃક્ષભ સત્ય વાતરે, જો વિચાર કરી દીન રાતરે;

ભમવતને ભક્ત્યા વધુ ખાશો ખાસાંરે.

૫

પદ ૨

રામ ઉપરનો.

અધ્યા પંથ વીશયના ભોખીરે, રંગમાં થયો તું રોગીરે;

જોખાપણું જનમીને ન ઝાલીયુરે;

તેં વૈભોમ લીધા નીત્યેરે, ઘણા જનમ પુરણ પ્રીતેરે,

પણ સંતોષ પામી મન પાછું ન વાળીયુરે.

૧

એની વ્રત્તી ન થાય પાપીરે, તેમાં શીદ રહ્યો છે ટાંપીરે,

જાપી જીમદીસ ખા પી સુખે સેહેલમાંરે;

તેવું કરવે શું થાજેરે, તારું આવા મમન વહી અશેરે;

પડીશ અખંડ આનંદ મોક્ષ મ્હેલ માંરે.

૨

તારી ટળી જશે ઉપાધીરે, તૂં સમજ થા સત્યવાદીરે;

લાદી ઉંચકી બેલ બને શીદ ધોળીનોરે,

નહીં રેહે ઘરનો ઘાટનોરે, તું નહીંરે ચારે વાટ નોરે;

ફાટા ફાટનો સંજ થયો કોઈ લોભીનોરે.

૩

ઘર ગોરીના મુલામરે, તારું સૂયર્જ કયલે કામરે;

રામ નામ વિના તું પડે ખોટમાંરે;

માટે કરી લે ભક્તીરે, છે મહાપ્યા દેહમાં શક્તીરે;

વ્યાસ વલ્લભની વ્રતી સાચી ચોટમાંરે.

૪

પદ ૧

નામર તટરે. ઐ રામ.

ધન્ય હરીજનરે, ઐ ધન્ય હરીજનરે, ભાઈ સદ્ગુણ કર્યો જનમારે;

- જનમારો સફળ થયો તારો. ધન્ય૦ ટેક
 જન્મી ને જન્મ સુધાર્યો, કામ ક્રોધ લોભ મોહ માર્યો;
 જમ કીંકર તૂજથી હાર્યો, ઉઘડ્યો દનરે. ભાઈ૦ ૧
 ત્રીવીધી તાપ તારો ટળીયો, ધન્ય ભાગ્ય હરી શું હળીયો;
 ખરો ખજનો જ્ઞાનનો મળીયો, કરતાં ભજનરે. ભાઈ૦ ૨
 ટાળ્યો આવાગમનનો ફેરો, મયો લક્ષ ચોરાશી વેરો;
 તું ને માયા ન ઘાલે ઘેરો, રહીશ પાવનરે. ભાઈ૦ ૩
 હાલ લેપટથી નવ લાજ્યો, ગોવિંદ ગુણુ ખાવા માજ્યો;
 તેવો સદા રહેજો બાજ્યો, તોડી તનરે. ભાઈ૦ ૪
 દ્રઢ ભક્તો કરજો નીત્યે, સદા રહેજો ચોખે ચીતે;
 તું પેટ ભરી પુરણુ પ્રીતે, જપ મોહનરે. ભાઈ૦ ૫
 સદાં ટેક રાખજો જાણ્યો, જોજો તેમાંથી હાલ્યો;
 હાલ્યો તો મરદન ઘાલ્યો, નમરડીશ મનરે. ભાઈ૦ ૫
 મુકી દેજો કલપના બીજી, રહેજો રામ નામમાં રીઝી;
 તને સદા દરે સ્હાય સીજી, જીગજીવનરે. ભાઈ૦ ૬
 હતુ અજ્ઞાનનું અંધારૂં, તે ટળી થયું જ્ઞાન સારૂં;
 વહે વલ્લભ ધન ભાગ્ય મ્હારૂં, ઉઘડ્યાં લોચનરે. ભાઈ૦ ૭

પદ ૨

રામ ઉપરનો.

ભજ ભગવતરે, ઓભજ ભગવતરે, ભગવત વણુ સૌ છે ખોટું;
 સૌ છે ખોટું દુઃખ મોટું, ભજ ભગવતરે. ભગવત૦ ટેક
 ભગવત વણુ ખોટું ભાઈ, સાચી એની સગાઈ;

- શીદ લપટે માયા માંહી, રૂડી વખતરે. ભગવત૦ ૧
- સૌ સ્વારથનું છે સંગી, બાળ બચ્ચાંને અર્ધંગી;
- તેનો ન થા ઉમંગી, સમજી સતરે. ભગવત૦ ૨
- ખોટામાં ખોટો જાગ્યો, તને મોહ માયાનો લાગ્યો;
- શીદ મનુષ્ય દેહ તેં માગ્યો, કરવા મતરે. ભગવત૦ ૩
- ધર્યો મનુષ્ય દેહ શીદ પાપી, તને દીનતા દયા નવ બ્યાપી;
- તાર કડીણપણું નાંખ્ય કાપી, મુકી મતરે. ભગવત૦ ૪
- જીવ સમરી લે સારંગ પ્રાણી, તેનો અચળ રેહેશે કમાણી;
- સાર્યો છે વલ્લભની વાણી, ફળશે ત્રતરે. ભગવત૦ ૫

પદ ૧

નીરમળદાસના ભજનનો રાગ.

- આ ખરૂં જ્ઞાન નહીં લેશે તેતો નીર ભાગી;
- અહંપદથી છોડી દેશે. તેતો. ટેક
- દાસ હરીનો બ્યાસ પ્રભુ, પ્રેરણાથી મળીયો જ્ઞાને;
- બાળ લીલા કાને સુણીને, અજ્ઞાની નહીં માને. તેતો૦ ૧
- કૈં કેહેશે છે મુક્તી શાળી, બુક્તીયો ગોઠવેછે;
- કૈંક કેહેશે પંથ ચણાવા, ઉઠાંગો ઓઠવે છે. તેતો૦ ૨
- ઉઘમમાં બેઠાએ તે પામું, તો આ કરું શાને;
- સત્ય વસ્તુ છે ખોળવાનીતે, મતીયા જન નહીં માને. તેતો૦ ૩
- પ્રાકૃતની વાણી જાણીને, મુઠને સત્ય નહીં લાગે;
- સૌને સમજવા પ્રાકૃત કીધું, સંસકૃત શું બેદ ભાગે. તેતો૦ ૪
- કૈંક કેહેશે મ્હોઠા આગળ, રમતો હુતો તે છે;

એ ધણી શાનો છે જ્ઞાની, ઉંધા એમ વદે છે. તેતો ૦ ૫
 પણ તેણે કાંઈ ન વિચાર્યું, સૌ વસ્થા બદલે છે;
 તો તેણે કેમ નહીં બદલ્યું હોય, અંધ પુછે અહીં રહે. તેતો ૦ ૬
 બદલ્યા વીના જ્ઞાન ન સુજે, હરી કેમ કીરપા કરે;
 આટલું કહે નહીં સમજેને, હાંશી કરતા ફરે. તેતો ૦ ૭
 નથી કર્યું આ પૈસો લેવા, નથી પંથ ચલાવા;
 મુજ પાપ ધોવાને કેં કહેશે, કર્યું ધુતી ખાવા. તેતો ૦ ૮
 સારો રસ્તો સહુને સુજે, તો અડધું ફળ પામું;
 તે આશાથી જ્ઞાન કથ્યું છે, મુંઢ ન બુઝે સામું. તેતો ૦ ૯
 નીંદ્યા કરશે પાતક હરશે, મ્હારે સાર થાશે;
 વક્ત્રલ કહે હૈયાના પુટ, ઉંધું સમજી જશે. તેતો ૦ ૧૦

૪૬ ૨

રામ ઉપરનો.

બાળગુણુ જોઈ ના માને, વણા મુંઢ મતી; ટેક
 આગળની લીલા સંભારી, સંક્યા નવ ચોટાડે;
 ખરું જ્ઞાન દેવા જઈ ત્યારે, કુચલી સોધી કાઢાડે. ઘણા ૦ ૧
 બાળપણમાં નગ્નજ ફરતો, તે જોયો તો જોણે;
 મ્હોટપણમાં નગ્નજ માને, શું વિચાર્યું તેણે. ઘણા ૦ ૨
 વણ વિચારે નગ્ન કહે, જ્ઞાન વીવેકી જોશે
 નગ્ન સદા ન ફરે કદાપે, વણ પ્હેરતો હોશે. ઘણા ૦ ૩
 બાળપણે શ્રી કૃષ્ણ પ્રણુજી, ઘણીક લીલા કરતા;
 પણ મ્હોટપણનું જ્ઞાનજ દેખી, હરી જને હરીને વરત્યા. ઘણા ૦ ૪
 દુષ્ટ જનો તે ન્હોતા માનતા, જન્મ તણા નીરભામી;

પાછળથી તો શ્રી હરી જણ્યા, તો ચીત ચટકી લાગી. ધણાં ૫
કળયુગના કુકરમી હવે, સુભપંથે નહીં પેસે;
હંસ હશે તે મોતી ચરશે, કાગ કુવાસે બેસે. ધણાં ૬
બાહેર દ્રષ્ટીએ આગળનાં, કૃત્ય જોઈ દુર રહેશે;
પુંડળથી પસ્તાવો પામી, ભુલ્યા એવું કેહેશે. ધણાં ૭
પણ પહેલેથી સમજશે તો, અમુલ્ય હીરો જડશે;
જ્ઞાન મારમ વીવાદ કરતાં, કુંદન માલમ પડશે. ધણાં ૮
માટે ચેતો ચેતો ડાહ્યા, જ્ઞાન તપાશી ભુઓ;
અમુલ્ય વસ્તુ મણીથી મોંઘી, શું કરવાને ખુઓ. ધણાં ૯
ખર જ્ઞાન દેનારો ખુશી, તો ન રહે અજણ્યા;
કરણ શ્રવણ કરતાં નહીં સૂકાય, નથી જવાનાં નાણાં. ધણાં ૧૦
આટલું કહે કરે કુથલી, જે જેને જેમકાવે;
બ્યાસ વદે જોનારા ભુઓ, ફરી અવસર નહીં આવે. ધણાં ૧૧

પદ ૧

રાગ વાલમના વરઘોડાનો.

સૌ બેલી સૌ બેલી, સ્વારથનું સૌ બેલીરે ૨૬
સમરો શામને દુરકરો કામને, ભુડી જગ બાળ રચેલી. સ્વારં ૧
ભજન ભુલથુ. જરૂર બુલથું; મીઠ્યા માયા લાગેલી. સ્વારં ૨
સગાંતે સરવે ધુમેછે મરવે; રાખો સગઈ ઢાંકેલી. સ્વારં ૩
સાફરે લાગશે લાવો કહી માગશે; પૈશો પુંજ લાવેલી. સ્વારં ૪
પંડ પડ્યા પુઠે પલકે ન રાખે; કાહાડે તરેત જહાર ઠેલી. સ્વારં ૫
શીદ ભેળું કરીએ હાથે વાવરીયે; પુંડ રહે પેટીયો ભરેલી. સ્વારં ૬
ઠાલા ઠાકધયે રોવા રોકધયે; આ વેળા છે છેક છેલી. સ્વારં ૭

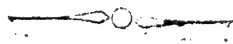
માટે મુક્ય માયા કાચીએ કાચા; ભરો જનનની થેલી. સ્વાર૦ ૮
 મોહ મદ મુકો શા સાર મુકો; અમુક્ય દેહ આપેત્રી; સ્વાર૦ ૯
 વ્યાસ વટે વીત વનીતા બહાસાં; સમગ્ર જવાના મેત્રી. સ્વાર૦ ૧૦

પદ ૨

રાગ ઉપરનો.

નહીં સંગી નહીં સંગી; સંસારના નહીં સંગીરે. ટેક
 જગ જાણે વળગ્યા અંતરથી અળગા; થાશુ મશ્વરના અંગી. સં૦ ૧
 મન કરી ચંગા કથરોટે ગંગા; રેહેશું સદા ચીત્ત ચંગી. સંસાર૦ ૨
 દુરી જનનઃપ્રી જરા ન ડગીએ; છે દુનીયાં દો રંગી. સંસાર૦ ૩
 પ્રપંચી છવડો પ્રપંચ માનશે; તરછટ નર તુતંગી. સંસાર૦ ૪
 માત તાત કે બ્રાત કોઈ નહીં બહાસાં; નહીં બહાસી અરબંગી. સં૦ ૫
 કુથલી કરશે તે પાપ હરશે; લોક લવરી લફંગી. સંસાર૦ ૬
 તેને મુખ બોલે બંદા ન ડોલે; અમે અમારે હરબંગી. સંસાર૦ ૭
 પુઠે વખોડશે પાપોથી છોડશે; કેહને સૌ જંગીભંગી. સંસાર૦ ૮
 વ્યાસ વટે ખાઈ પી હરી ભજશું; ઉઠી ઉલટ ઉમંગી. સંસાર૦ ૯

પદ ૩

રાગ ઉપરનો.

ભરમાયો ભરમાયો; ભરમમાં ભરમાયોરે. ટેક
 મુળ પ્રાણ સોધવા સંકલ્પ ઉડ્યો; એમાંને એમાં કરમાયો. ભર૦ ૧
 નામ દીધું પણ કામ ન સીધ્યું; પરમાત્મા હાથ ન આયો. ભર૦ ૨
 જ્યારશ ઓળખ્યા વીના ભગ્નુ તે; સંત પુરૂશે સરમાયો. ભર૦ ૩
 છાતું છપનું કાંઈ રત્ન રહ્યું હોય; તેવો નર સોધવાને પ્રાયો. ભ૦ ૪

બાસ વક્ત્રલ કહે ગાંડો થયોછું; કોઈ સમજવી કરો ડાહ્યો. ભા. ૫

પદ ૧

હારે ચાલો ડાકોરમાં એના ટેકનો રાગ.

જાયછે જાયછે જાયછેરે, જમદીસ જમ્યાની તક જાયછે; ટેક
આળસુ વિદાનનો સંમ કરીને, શું આપોઆપ બ્રહ્મ થાયછેરે. જમ. ૧
દ્રવ્યવાન છું એમ માની બેઠાથી, રણવાનું દ્રવ્ય ખોવાયછેરે. જમ. ૨
વણ રાજ્યે રાજ છું કહ્યાથી, ઉલોટો ગાંડો ગણાય છેરે. જમદી. ૩
દીવસ છતાં રાત્રી કેહેવાથી, ઘુડ તુલ્ય અંધ કેહેવાયછેરે. જમ. ૪
મનથી મોટો માની લેવાથી, છેક છોટો જણાયછેરે. જમ. ૫
કુંભ ભર્યો છલકાય ન કદીયે, અધુરો વટ છલકાયછેરે. જમ. ૬
વલ્લભ કેહેછે બ્રહ્મ બન્યાથી, ખોટા ટોટા ખાયછેરે. જમદી. ૭

પદ ૨

રાગ ઉપરનો.

સારછે સારછે સારછેરે; ભાઈ સત સંગ સહિથી સારછે. ટેક
કુમતી કાપેને સુમતી આપે; જમમાં તેજ તારનારછેરે. ભા. ૧
માયા તે મીઠ્યા લાગે સુસંગે; લાગે શ્રી સત્ય મોરારછેરે. ભા. ૨
વિત્ત બહેવારની થાયે અરૂચી, એટલી એમાં સુખ ધારછેરે. ભા. ૩
વામના ટુટે લપ નહીં પુટે; એલું એ અવીધારછેરે. ભા. ૪
કામ ક્રોધ મોહ લોભને મદ મચ્છર; સુસંગ તેને હણનારછેરે. ભા. ૫
બાસ વક્ત્રલ કહે ઉત્તમ એક છે; પાપ સ્નાપને કાપનારછેરે. ભા. ૬

પદ ૧

પ્રભાતીયું.

જરે જ આજસ અભાગણી, રંડા ક્યાંથી તું આવી;
 તારી સાહેલી નીંદ્રાને, સાથે તેડીને લાવી.   જરે૦   ૧૩
 બેઉ જણે મળી હાડ ભાગીયાં, ગદ્ય ઉડવાની શક્તી;
 બેડાનું બળ લીધું હરી, ભુલ્યો ભગવત ભક્તી.   જરે   ૧
 નીચમાં નીચ રંડા નીંદ્રા, ચઢી લોચન બેડી;
 અમની ઉડાડીરે આંખમાં, પછી પીંડમાં પેડી.   જરે૦   ૨
 એટલે ભુલ્યો ભાન બ્રહ્મનું, રહી નહીં સાન સુદ્ધી;
 ચીત ચંચળ ચંપૈ ગયું, મંદ થઈ મન બૂદ્ધિ.   જરે૦   ૩
 એવી તુ હરામી આજશી, બ્યાપો બહેરણ પુઠે;
 નીંદ્રા ધારણ માં ઘેરે ઘણી, જીવ કેમ કરી ઉઠે.   જરે૦   ૪
 અહંકાર કરી જઈ ઉડવા, જણાવું જોર મારું;
 પણ ઘણું દૈવત દાખવી, ધાર્યું કરે તુ તારું.   જરે૦   ૫
 શીવ બ્રહ્મા સરખા તેં જીતીયા, જીતી જતી ને જોખી;
 રૂશી મુની ને હરાવીયા, કોણ માત્ર માં ભોગી.   જરે૦   ૬
 નહીં જય પણ કોઈ વીરલા, સેહેજમાં તુને તજશે;
 વક્ત્રલ સરીખા જમશે, ત્યારે ચો ઘણા ભજશે.   જરે૦   ૭

પદ ૨

રાગ ઉપરનો.

જગો જગોરે ઝટ જીવડા, સુતાતા પહેલી રાતે;
 નીંદ્રા ને આજસ કાઢીને, ઉડીએ પરભાતે,   જગો૦   ૧૩
 પેહેલું તો મુખ પખાળીને, પછી સ્નાન જ કરીયે;
 સ્વછ વસ્ત્રે સ્થીર ચીતથી, ધ્યાન હરી તણું ધરીયે.   જગો૦   ૧

લલુતા લાલચ લોભ મુકીને, કષ્ણ કષ્ણ જ કહીયે;		
દીન મણી દેખી વીખને, દાન સદ્ધાનું દઈએ.	જગો ૦	૨
પછી ભોજન કરી ભાવથી, ઘર કામ માં રહેવું;		
સુર્ય હસ્તે પાછા તાગીને, રામનું નામ લેવું.	જગો ૦	૩
ખીજ ખેરે પ્રેમે પોહીયે, એમ પાળવી નીતી;		
લોભક્રોધ કામ મોહ છોડીને, કરો પ્રભુ શું પ્રિતી.	જગો ૦	૪
હરી વણ જુડી જંજળ છે, અંતે તે થકી તરવું;		
કાળ છે કેટે કુટીલો, જેતાં જેતાંમાં મરવું.	જગો ૦	૫
માટે ડરો ભાઈ દલમાં, દુઃખ દળદર જશે;		
ભજે વલ્લભના નાથને, વાસો વધકુંડ થાશે.	જગો ૦	૬

— * ૦૮૦૦ * —

૫૬ ૨

રાગ ઉપરનો.

આધી રે માયા મસ્તાન તું, મને શા સારૂ વળગી;		
સાચી શત્રુ થઈ બાજવા, ભુંડી થાને તું અજગી.	આધી ૦	૮૬
આખા વિશ્વને તેં બોળીયું, કેઈ નીકળી ન નાહું;		
ભુંડી ન કરે ભણું કેઈનું, તાકે સરવનું માહું.	આધી ૦	૧
જંજળી જળછે તાલ્હરી, પેઠા તે જીવ ભુલ્યો;		
ત્રતકાળ વીંટી લે વેધમાં, લક્ષ ચોરાશી દુલ્યો.	આધી ૦	૨
સહ જીવ તૂજ કને રાખવા, અતી જોર તેં માંડ્યું;		
આ ગુણ રાખીશ ક્યાં લગી, તેં અચળ સુખ છાંડ્યું.	આધી ૦	૩
અખંડ પદ અવીનાશનું, મને મળવા દે બાઈ;		
ઘણો ઘોચે છે તૂં ઘાંણીમાં, હુતો ધરમનો ભાઈ.	આધી ૦	૪
ભાઈ જણ્ય કે જણ્ય બેટડો, મુકી દે માતા મુને;		

હરીને બેસુ જો કામ હું, દેઉ આશીશ તુંને. આધી૦ ૫

બહુ દીન દુનીયામાં ફેરવ્યો, હવે તરવાની આશા.

વ્યાસ વલ્લભ વહે મુજને, નથી બીજી પીપાશા. આધી૦ ૭

પદ ૧

ઉઠોરે અક્ષમેલી અંબા એ પ્રભાતીયાનો રાગ
ગુણ ગોવીંદના ગાને તું ગાંડા, પ્રભાતીયાં શીદ ગાયેરે. ગુણ૦ ૧
પ્રભાતે ઉડી ગાય પ્રભાતીયાં, અણસમજે કંઠ કાઢાડેરે;
જગો જગોરે પ્રભુ જગો કહીને, વિશ્વપતીને જગાડેરે. ગુણ૦ ૧
જગતરંપને શું તું જગાડે, શું જણ્યા જીવ જેવારે;
અન્યપ્રાણીને જગાડે તે શોભે, એતો દેવાંધી દેવારે. ગુણ૦ ૨
ઉઠોને અખેલી અંબા, કહી તું કોને ઉઠાડેરે;
જગતી જોત ઉચોત અંબાજી, તેને તું શું જગાડેરે. ગુણ૦ ૩
જગતાંને શું જાય જગાડવા, કેવાં તેં પરમાણ્યારે;
જગ્યા છતાં સઉ માયામાં ઉંધે, શું તેવાં તેને તેં જણ્યારે. ગુણ૦ ૪
આઘ ધણી જો જરાવાર ઉંધે, તો આહાકાર વરતાયેરે;
આકાશ અગની જળ થળ વાયુ, સર્વ રસાતાળ જાયેરે. ગુણ૦ ૫
સમજ સવળુ મુકી દે અવળું, જ્ઞાન થયા વણ ગાંડુરે;
વ્યાસ વલ્લભ કહે જ્ઞાનથી જાણ્યો, સમજો આ ઉઘાડુરે. ગુણ૦ ૬

પદ ૨

રામ ઉપરનો.

ઉઠો ઉઠોરે ભાષ આજસ મેલો, તમે નિંદ્રા નહારીરે. ઉઠો૦ ૨૬

આળસ વળગી કરી દેા અળગી, શું એનાથી દખાચારે;
 એ રાંડ અવરથા અવસર કાઢે, જે જામત જામરાયારે. ઉઠો ૦ ૧
 નીંદ્રા નઠારી દુઃખ દેનારી, નેત્રોને દાબી રાખેરે;
 ઉઠે ઉઠે પણ ઉઘો કરીને, પાછો પછાડી નાંખેરે. ઉઠો ૦ ૨
 ના નહાવા દે ના ધોવા દે, ના કરવા દે શેવારે;
 એ લેક્ષણુછે અવિધાનું, ના દે હરી નામ દેવારે. ઉઠો ૦ ૩
 ખરી કમાણી ખોવરાવે રંડા, ખોટ દેવા મન એનુરે;
 તે પાપણીને શીદ બહાલી જાયેછો, ભણું નથી કર્યું કેનુરે; ઉઠો ૦ ૪
 કરી કરીને એશું કરવાની, કષ્ટી કરીને કાહાડોરે;
 અભ્યાસ કરવે તે નાશ પામે, પાછી ન આવે કોઈ દાહાડોરે. ઉઠો ૦ ૫
 બે દુઃખકારી વિશ્વને ભારી, વણી નઠારી વીકારારે;
 તેને છાંયે કેમ ઉભા રહીએ, ચોરાશીમાં નાંખનારીરે. ઉઠો ૦ ૬
 આળસ નીંદ્રાએ કે નથી મેટ્યાં, તો શું આપણુ પરહરીએરે;
 પણ તેને વશ આપ ન થઈએ, આપણા વશમાં કરીએરે. ઉઠો ૦ ૭
 તેહ શું સ્નેહ સવા ખેડાર કરવો, પછી દુર કરી દઈએરે;
 વ્યાસ વદે જામત છે તેના, જામત થઈ ગુણુ મઈયેરે. ઉઠો ૦ ૮

પદ ૧

રાગ ટેલનો.

ભજલે ભજલે ભજલે પ્રાણી, પુરણુ બ્રહ્મને ભજલે રામ;
 તજદે તજદે તજદે પ્રાણી, દેહ દરસવી તજદે રામ. ૧
 દેહમાં શું દરશી જુએ છે, રૂધીર પરં છાયું રામ;
 અમઈ નળ મળ મુત્ર વ્યાધી, માંસ હાડ પીત વાયુ રામ. ૨

દશ દરવાજા મોટા બાંકાં, આમડી કફ રૂંવાટી રામ;
 ઇગળા પીંગળા સુક્ષ્મણાતે, છે પંચ ભુતની માટી રામ. ૩
 નવસે નાડી બોહોતેર કોઠા, ચોવીસ તત્વ સરવે રામ;
 સ્થુળ સુક્ષ્મમાં શું સોધે છે, પંચી કરણ ને ગરવે રામ. ૪
 ચંદ્ર સુરજ ની નાડી બેઠ ને, શું સમજે છે સ્વાસો રામ;
 અદ્ બદ્ અટકળ ને ફાંફાં, તેમાં તે શું તપાસો રામ. ૫
 દેહ ની છાયા જેવી જેવી, તેવું જેવું છાંડો રામ;
 જેમ પરછાંચો બેઠ ને હસે, તે નર તેવો ગાંડો રામ. ૬
 શરીર નાં પંચી કરણથી, તું બુદ્ધો છે આત્મા રામ;
 તે આત્માથી જ્ઞાન લેઈ ને, સોધી લે પરમાત્મા રામ. ૭
 તેનું સાચું સોધન કરે, તો તું બને તેવો રામ;
 દેહ મળને સોધ્યાં કરેતો, થઈશ મળના જેવો રામ. ૮
 જે તૂં બોલે જે તૂં સમજે, તે તું આત્મા સાચો રામ;
 તેથી દેહમાં બુદ્ધો ધારે, ત્યારે તો તું કાચો રામ. ૯
 અ વિદ્યાથી આત્મા ટળી, થવા નો તું જીવ રામ;
 મુક્યા ત્મા થૈ ને ભજેતો, જીવ થવા નો શીવ રામ. ૧૦
 ફાંફાં મુકી આત્મા થી કર, પરમાત્મા નો સોધ રામ;
 વ્યાસ કહે છે યાજ્ઞા શીષ્યને, ગ્રહણ કરજે બોધ રામ. ૧૧

પદ ૨

રાગ ઉપરનો.

સાંભળ સાંભળ સત્ય શીષ્ય તૂં, મુળ મુદ્દો બતાવું રામ;
 ટૂંકામાં ટૂંક તુજને તો, આત્મ જ્ઞાન સમજવું રામ. ૧
 પંચભુતની દેહ થઈ છે, તેમાં તું છે બુદ્ધો રામ;

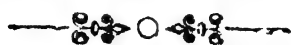
- જે તું સમજે જે તું બોલે, તે પકડ મુળ મુદ્દો રામ. ૨
- તેતું આત્મા છે બેઠેલો, દેહરૂપી ગાડે રામ;
- તેતો ગાડું નથી તારું, તૂં બેઠો છે ભાડે રામ. ૩
- તે ભાડાના ગાડાને, જાણ્યામાં શો છે સાર રામ;
- કેટલાં કાળે કેટલા ખીલા, શીદ કરે વિચાર રામ. ૪
- પરાયાની પુંજને તૂં, શું તપાસે મુંઢ રામ;
- તેવી રીતે શરીર સોધે, મળમુતરનો કુંડ રામ. ૫
- બેઠા તે કામજ બેઠાનું, જેનું એ નહીં રીત રામ;
- બેશીને જ્યાં જવું છે ત્યાં, ચોડી દેવું ચીત્ત રામ. ૬
- જેને જવું છે મળવાને, તેનો કર્યને વિચાર રામ;
- ભાડાનું ગાડુ તપાસે, શો મળવાનો સાર રામ. ૭
- ગાડારૂપી દેહજ તારી, તેને તું શીદ સોધે રામ;
- દેહમાં હાલું હાલું છે શું, ખોળે અઝલ હોધે રામ. ૮
- શરીરને નસો નાડીનો, કરે તું તપાસ રામ;
- એ વીધા હાથે આવે તો, તેજ રેહે અજ્યાસ રામ. ૯
- ધંગળા પીંગળા સુક્ષ્મણ્ણ્યે, દેહ સમજ્યામાં પ્રીત રામ;
- તે જેવાથી તે દેહમાં તે, જીવનું રેહે છે ચીત્ત રામ. ૧૦
- જેનું ચીત્ત જેમાં હોયેતે, મરણે આવે યાદ રામ;
- યાદ આવે તેમાં લક્ષ, બંધાયે નીર વાદ રામ. ૧૧
- લક્ષ જેનો દેહ દરશામાં, તે જન પામે દેહ રામ;
- જ્યાં વાસા ત્યાં બાસા થાયે, ખોટું નથી તેહ રામ. ૧૨
- મરણ યામતી સાગતી, છે સુતી વચન રામ;
- વપુમાં છે મતી તેને, તન ધરવાનું મન રામ. ૧૩
- જેમ કબીરજી મરણ વેળા, બોરડી નીચે સુતા રામ,

લક્ષ ગયો બોર ફળવીશે ત્યાં, કીટ થયા હુતા રામ. ૧૪

એ રીતે લક્ષ જ્યાં જોનો, તેનો ત્યાં થાય કામ રામ;

બ્યાસ વદેછે દેહ ન જોવી, જોવો આત્મા રામ રામ.

૧૫

પદ ૧

રામ મધુકરનો.

ઓ અવીનાશી સાંભળોરે, હું પામરનો પોકાર;

દેહ દીધો માહા દુઃખનો જ્યાં ત્યાં, વહી છુટ્ટ અવતારરે;

હવે હ્યો તમ સરણે.

૧

નથી ગમતૂં સંસાર માંરે, નથી ગમતૂં થવું ત્યાગ;

દુનીયાં છે દરીયો દુઃખ નો મને, બ્યાપે બહુ વૈરાગરે.

હવે ૨

સગાં સહોદર સ્વારથીરે, પૈસા ના પ્રેમી લોક;

મતલબ નાં મા બાપ છે એવું, જગત જોઈ થયો શોક રે.

હવે ૩

શામા સંગી છે સુખ નીરે, સુખ નાં સંગી સૌ સાથ;

દુઃખ ના બેસી દયાળ છે મારા, અ નાથન ના નાથરે.

હવે ૪

દેહ ઉપાધી થી થઈ પડ્યોરે, મરણ તુલ્ય જે વાર;

સોનુ રૂપ શરીર થી મારૂં, ઉતાર્યું તે વારરે.

હવે ૫

જણસ ભાવ સહુ કાઢવારે, ફેદવા લાગ્યાં લોથ;

વણ મતલબ ના મા બાપ છે તમે, મારે તમારી ઓથરે.

હવે ૬

ધરાયો સરવ ધુત્તાં થકારે, સ્વારથી છે સંસાર;

વળી વળી વહલમ વીનવે કરો, કરૂણા પ્રાણ આધારરે.

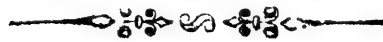
હવે ૭

પદ ૨

રાગ ઉપરનો.

કેમ ભુત્તી ભટકાય છેરે, લેવા ભુંડા ભવ ભોગ;
 શી લાલ્યજાગી લોકની તને; ટાળ તૂંતારો વીયોગરે. જીવડાજંજળી. ૧
 બેલ રૂપી જાણજેરે, અંધાર કોટડી અરમ્ય;
 નાતરૂપી નાગડા ચોકીએ તને, સુજવા ન દે અગમ્યરે. જીવડા ૨
 સાથ સહોદર કેદીયોરે, તેમાં તું કેદી વિપેશ;
 તારવા જાય છે તું તેમનું તેમાં, તાર તરે નહીં લેશરે. જીવડા ૩
 ગામ ડાહ્યા થઈ ધર ખુએરે, અખંડ ધર સંભાળ્ય;
 પેટ પાટા આટા લોક ને એવું, ડાપણ તાર તુ બાળરે. જીવ ૪
 ધર ની કરેવર નીકરેરે, હરની કરે ન શેવાય;
 તે રંડા રખડી મરે એનો, ઓઢાર કદીયે ન થાયરે. જીવ ૫
 શેઠ ની કરે પેટ ની કરેરે, ઠેઠ ની કરે નહીં બેહ;
 તે પુરૂશ આથડી મરે ધરે, લક્ષ ચોરાશી દેહરે. જીવ ૬
 જંજળી જળ તે કાળ છેરે, જરૂર તું ઝુરી મરેશ;
 વલ્લભ વદે મેલ મોહને તેથી, માયા તરંગ તરેશરે. જીવ ૭

પદ ૧

રામ નગર કે બાશી. એ રામ.

બેસો ગોવીંદ ગુણુ ગાવા, ઓ. મનવા, બેસો ગોવીંદ ગુણુ ગાવા ટેક
 ગોવીંદના ગુણુ ગાવાને બેસતાં, બેટા મટી થશો બાવા. ઓ ૧
 ચતુર ભુજમાં ચીત્ત ચોટાડી, જશો નહીં અથડાવા. ઓ ૨
 પેટ પીડા પા રતી ન ધરતો, દેશે હરી ખુબ બાવા. ઓ ૩

પાણી પાવા જેમ આઠ્યા મહેતાને, તેમ આવશે જળ પાવા. ઓ ૦૪
 ઘટમાં ગંગાને ઘટમાં જીમનાં, બેશ નામરૂપી નાહાવા. ઓ ૦ ૫
 લક્ષ ચોરાશી દુઃખ તણો દરીયો, જન્મ મૃત્યુને બચાવા. ઓ ૦૬
 પોતેધરી ધ્યાનજકતના જીવને, ધારોજી ધ્યાન ધરાવા. ઓ મન ૦ ૭
 માળાયો ઘાલી બેરખાઓ ઝાલી, ફેરવો મુક્તી થાવા. ઓ ૦ ૮
 મતીને સ્થીર કરી તાર લગાડો, રૂપમાં રૂપ થઈ જવા. ઓ ૦ ૯
 જ્ઞાન દીપકથી અગ્નિન ટાળો, જ્ઞાનમાં જ્ઞાન સમાવા. ઓ ૦ ૧૦
 તાળી પાડીને ઘાંટા કાઢીને, બોલોજી સૌને બોલાવા. ઓ ૦ ૧૧
 મહેનત વેડી હરી રીઝવવા, મયોજી ધુન્ય મચાવા. ઓ ૦ ૧૨
 વ્યાસવલ્લભ કહે જેમતેમ કરીને, હરીભજનના દ્યો દહાવા. ઓ ૦

પદ ૨

રાગ ઉપરનો.

ભ્રમણાથી સ્થીર થાને, ઓ મનવા; ભ્રમણાથી સ્થીર થાને ટેક
 ભ્રમણ કરે તું ભેદ ભાગવાને, તે મુકી હરી ગુણ ગાને. ઓ ૦ ૧
 શાસ્ત્રનો સાર ને પાર પુરાણનો, ક્યાં ક્યાં જઈશ સોધવાને. ઓ ૦ ૨
 વેદમાં ભેદ ભારે ભર્યા છે ભાઈજી, સૌ છોડી પ્રભુ પદ સ્થાને ઓ ૦ ૩
 જીજવા મત ને જીજવી છે કેહેણી, સ્વચ્છ કરી જો કાને. ઓ ૦ ૪
 વેદમાં વેદ નામ વીઠલ વરતું, તે વાત ઝાલી જાને ઓ ૦ ૫
 શાસ્ત્રનો સાર છે સૂંદીર સામજો, બીજું ન જઈશ ભણવાને. ઓ ૦ ૬
 પુરાણનો પાર પરમેશ્વર છે, તે પાર પામી રસ પાને. ઓ ૦ ૭
 વ્યાસ વલ્લભ કહે સત્ય સમજ તું, ઝાલ્ય બાપ મુકી દે મા ને. ઓ ૦

પદ ૩

રાગ ઉપરનો.

ભક્તી કરી લે ભારીરે, લલવા, ભક્તી કરીલે ભારી;
 મેલ તું ત્રણ્ણ તારીરે, લલવા, ભક્તી કરીલે ભારી. ટેક
 સંગ કયો પણ રંગ ન લાગ્યો, જ્ઞાનની વાત વીસારીરે. લલવા ૧
 મ્હાર મ્હાર કરી શાને મરેછે, નહી તારાં માત તાત નારીરે. લ ૨
 જગતમાં તુજને ભક્ત ઠરાવ્યો, નામ લખ્યાવ્યું લોભધારીરે. લ ૩
 કોણ છે તારને તું છે કોનો, મુળપદ જે વિચારીરે. લલવા ૪
 અળગો થએલો વળગે થું જેઘને, છેવટ ભુંડી ગત તારીરે. લ ૫
 માયાનો મોહ તુને વલો ગયો તો, પાછો થયો વીકારીરે. લલ ૬
 છતે સંસારે ન્યારો રહ્યો તો, ફરીથી કયાં જખ મારીરે. લલવા ૭
 પંચ વરસ પાસાં રેવ્યાં પણ, નાવી શીખામણ સારીરે. લ ૮
 વ્યાસ વદલમ કહે સમજ શીખ્ય તું, માયામાં ઘેસ બેમારીરે. લ ૯

પદ ૪

રાગ ઉપરનો.

હવે શીખામણ લાગીરે, લલવા; હવે શીખામણ લાગી. ટેક
 ગુરને આવી શીશ નામાવી, ભાવે થી ભક્તી માગીરે. લ ૧
 નીર સંશય જ્ઞાન ગટ માં ગોડયું, ભ્રમણા સવળી ભાગીરે. લ ૨
 સંસારી રાગ રાખ્યો સપના વત, અંતઃકરણવૈરાગીરે. લ ૩
 સ્થીર થયો પરમ પદ પકડી, ત્રણ્ણ તારી થઈ આધીરે. લ ૪
 લથડી ઝખોળાઈ ઝડપ નીકળ્યો, હવે પકડું નીરભાગીરે. લ ૫
 લક્ષ ચોરાશી સદ્ ગઈ નાશી, વ્યાસ ની ઠીક ઠેસ વાગીરે. લ ૬

પદ ૫

રાગ ઉપરનો.

ભજન કરે નામ દધ દધરે, મારૂ ભજન કરે નામ દધ દધ;
 તેને કહુછું ભધ ભધરે, મારૂ ભજન કરે નામ દધ દધ. ટેક
 સૂતાં સુતાં કેધ મને ભજે તો, હું બેસૂ ત્યાં જધ જધરે. મારૂં ૧
 બેઠા બેઠા મારૂં ધ્યાન ધરેતો, સાંભળુ ઉભો રહી રહીરે. મારૂં ૨
 ઉભા ઉભા મારો જપ જપે તો, હું નાચું ત્યાં ચૈચૈરે. મારૂં ૩
 સાચા મનથી મને ભજે તો, માન્ય દઉ મારો કહી કહીરે. માં ૪
 ભાવશું ભજન કરેછે તેને, રાખુશુ સરણે લધ લધરે. મારૂં ૫
 વ્યાસનો સ્વામી કેહેછે હાલો, ભક્ત સમાન્ય મને નૈનૈરે. માં ૬

પદ ૧

જાણાવાડી ઝુલરીનો રાગ

જ્ઞાનરૂપી બડો અથડે, સો કોઇ પીયોજી પીયોજી પીયો;
 પરમાત્મા સાઅથ હે, સો નાન લીયોજી લીયોજી લીયો. ૧
 સંસાર સાગર દુઃખડે, સો છોડ દીયોજી દીયોજી દીયો;
 સત ચીત્ત આનંદ સુખ હે, સો જ્ઞાન કીયોજી કીયોજી કીયો. ૨
 જીવકો જમરાય નાથ હે, સો સખ બીહોજી બીહોજી બીયો;
 વ્યાસ શીર હરીકો હાથડે, સો સુખ થીયોજી થીયોજી થીયો. ૩

પદ ૨

રાગ ઉપરનો.

હરી ભજન સુખ સુખ છે, તે સુખ ધારોજી ધારોજી ધારો;
 માયા નો મોહ મદ દુઃખ છે, તે મન વારોજી વારોજી વારો. ૧

ભક્ત ઠેઠ નો સંગાત છે, તે જીવ ઠારોજી ઠારોજી ઠારો;
 પુન્ય દાન પુઠળ ભાથ છે, તે રાખ્ય સારોજી સારોજી સારો. ૨
 જ્ઞાન નીતી ને ન્યાય છે, તરવા નો આરોજી આરોજી આરો;
 અધર્મ જીલ્લ હત્યાય છે, કાચોજી પારોજી પારોજી પારો. ૩
 કાચી માટી નો આ દેહ છે, જો ભાઈ તારોજી તારોજી તારો;
 વ્યાસ ને હરી સંગ સ્નેહ છે, નીશ્ચય મ્હારોજી મ્હારોજી મ્હારો. ૪

પદ ૧

સુંડાળાને સમરીયેરે. એ રાગ.

કે કમ્મર બાંધો કશીરે, તમને પ્રભુએ પ્રેરણા કરી; કે
 કમ્મર કશીને દંત ડશીને, બાજો એક ચીત ધરી;
 કેહેડ કશી શીવજીને વળગ્યા, વરદાન પામ્યા અરી. કે કમર ૧
 પલાંડી વાળી ભજ વનમાળી, લે વીઠ્ઠલવર વરી;
 તો વૈકુંઠવાશી વશ ચૈને, ભેડે ચો ભુજ ભરી. કે કમર ૨
 માયાની મોહ જાળે પડ્યો તો, છતે જીવતે ગયો મરી;
 હરી પદ પડે તો તું અખંડ છે, રખેને જતો ડરી. કે કમર ૩
 જન્મ મરણનો ભય ભાગેને, જમની બીક થાય પરી;
 મુઘ માયા ધર ઝાલ્ય મુળતું, એ ધરમાં દ્વેર નરી. કે કમર ૪
 હુકમનામુ તાર થવા આવ્યું છે, જો ભુલ્ય ખાતો ફરી;
 ન ભુલ્યોને બાળ્યો રેહેતો, જરૂર જઈશ તું તરી. કે કમર ૫
 જીલ્લ પડે તો ઝટકા દેજો, વાત વલ્લભ ની ખરી;
 તન તોડી ને પુઠે પડ્યો તો, દરસણ દીધાં હરી. કે કમર ૬

પદ ૨

રાગ ઉપરનો.

પુરણ બ્રહ્મ ભભેરે, જેને વિખાણે વેદ વીધી; ૨૬
 વેદ પોકારે સુતી વિચારે, શાસ્ત્રે સ્તૂતી કીધી;
 તે સમર્થાથી અચળ સુખ છે, હાજર રહે નવ નીધી. કે પુર૦ ૧
 સુધનવા સમર્થા પ્રહ્લાદ સમર્થા, તેને સાલ્વતા કીધી;
 દેવતા સમર્થા તે દહીતો ને, ખુબ કર્યા ખીદી ખીદી. કે પુર૦ ૨
 સનક સનાતન સનક કુમારે, જ્ઞાન ની ગોળી પીધી;
 સુક દેવજી ને જડ ભરથજી, તેની યદ્ય સુભ સીદ્ધી. કે પુર૦ ૩
 જનકદેવીહી મુળ પદ પામ્યા, રાખી રાહ રીત રીધી;
 બ્યાસ વક્ષભ કહે તે પદ જોવા, સુભ મતલબ લેઈ લીધી. કે પુર૦ ૪

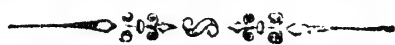
પદ ૧

શેઠ સગારશા સાધુને સેવે ઐરાગ.

સાચે સાચો સાર સહીનેરે, જીવ જો જ્ઞાન ગ્રહીનેરે; ૨૬
 પ્રભુ ની પ્રતમા કરીને શું, સખવે સણગાર;
 દયાળ ને ઘેર દાગીના નથી, શું તુજ પૈસા દાર. સાચે ૧
 વસ્ત્ર ને વાઘા વીવીધના તું, પેહેરાવે પોતાને હાથ;
 વૈકુંઠ વાશી ને વસ્ત્ર નથી શું, નાગા ફરે છે નાથ. સાચે ૨
 રૂપાળી રસોઈ કરીને તું, ધરાવે પ્રભુ ને મુખ;
 શું એમને ઘેર ખાવા નથી તે, તૂ ભાગે છે ભુખ. સાચે ૩
 સ્નાન કરાવી શામજીને તું, લુહે છે લુગડાં સાથ;
 ચંદન તુ તારે કરે ચરચે, શું એમને નથી હાથ. સાચે ૪
 પારણા માં ખેડાડાડી પ્રભુ ને, હીંચાળે તું આપ;

- નહાનાં બાળ જેવા ગણેશું, તુ એમનો મા બાપ. સાચે ૫
 ઉંચકી ને તુ સેજે સુઆડે, ઉડાડે ધરી ભોગ;
 પ્રભુ ઉઠતા બેસતા નથી, શું એમને અંગ રોગ. સાચે ૬
 રણુડોડ આગળ રમકડાં તૂં, રમવા મુકે રસાળ;
 રાત દાહાડો એ રમ્યા કરે છે, શું જણ્યા રમતી આળ. સાચે ૭
 પાંખર જીવ શું પાખંડ માંડ્યાં, ભક્તી દેખાડવા ભાવ;
 હરી ન ઘેર શું ખોટ આવી તે, તુ લેવરાવે છે લ્હાવ. સાચે ૮
 તારો લ્હાવ તું રેહવા દે, નથી નરહરી ને ખોટ;
 જે જે કરતો જુઠા જીવડા, ન મેલ નક્કામી દોટ. સાચે ૯
 ડેરામાં શીદ દોડવું પડે, જે રામ રૂદેમાં હોત;
 પણ મંદીરોમાં મુકી ખાધા, જણાયું પાપી નું પોત. સાચે ૧૦
 મુકીદે તુ ફોગટ ફાંફાં, કર્ય એક સાથે પ્રીત;
 હીડતાં હાલતાં ઉડતાં બેસતાં, રાખ્ય પ્રભુમાં ચીત. સાચે ૧૧
 જીગપતી ને કાંઈ ન ઇચ્છા, સમ્રણ બહાલું છે;
 જ્ઞાને ને ધ્યાને મોક્ષજ મળે, બીજું બધું ઠાલુ છે. સા. ૧૧
 ભાગવતના એકા દસ સ્કંધમાં, દ્વાદસ મો અધ્યાય;
 તેમાં ઉધવ પ્રત્યે વદ્યા છે, પોતે શ્રી વૈકુંઠ રાય. સા. ૧૩
 યજ્ઞ યાગે તપ ત્યાગ શેવાયે, રીજી નહી કર્ય દાન;
 સત્ય સંગે જ્ઞાન પ્રગટે માટે, તેણે રીજી ભગવાન. સા. ૧૪
 દેહતું કારજ દેહ કરે તૂં, ભક્તી કર્ય અખંડ;
 ભજન થી ભવસાગર તરો, જશે જમના ડંડ. સા. ૧૫
 સેવાએ સાચી સાધન રૂપી, ન કહુ નરદમ નેષ્ટ;
 પણ ભક્તીથી ભુદર રીજે, સમ્રણ સૌથી સ્નેષ્ટ. સા. ૧૬
 બણો બહાલો સમાગમ હરીને, સુધ્ય જે સંગ કરેશ;
 જુઠું પડે તો સમ શ્રી હરીના, જરૂર જીવ તરેશ. સા. ૧૭

વજ્રભ કે મને કાંઈ ગમે નહી, જોવાં મંદીરકે ધામ;
માગી માગીને માગુ નાથજી, રમો રૂઢેમાં રામ. સાં ૧૮

પદ ૨

રાગ ઉપરનો.

હરી ન્યાય કરશે અમારો તો, ફજોતો થાશે તમારો તો. ટેક
એક દીન અંતે તમ પાસે, આવવું છે મારા નાથ;
તે દીન જીખાની લખશે તો, દુખવા આવશે હાથ. હરીં ૧
ખડીયામાંથી ખુટે રસ્નાઈ, લેખણો ભાગે હજાર;
કાગળ કરોડ ભગાડે મારા, વાંકનો નાવે પાર. હરીં ૨
હું જર કરમીને હું જીકો, હું પાખંડી પુર;
હું કપટી હું કામી કોંપી, હું અત્યંત અસુર. હરીં ૩
હું પાપીને હું પડપંચી, હું ચાડીયો હું ચોર;
તે કરતાં કેમ ઝાલી ન રાખ્યો, શું નોતુ તારૂં જોર. હરીં ૪
અરજીન ગીતામાં આપે કહ્યું છે, સૌ મ્હારૂં કર્યું થાય;
પ્રાણી માત્રમાં પ્રવેશ મ્હારો, ભરાવ્યું ડગ ભરાય. હરીં ૫
આ વાણી ઉપર વિચારીને, કરો મારો ધનસાફ;
તમારૂં કરાવ્યું કર્યું માટે. ગુનો કરી દો માફ. હરીં ૬
મ્હારા પાપની પોથી વાંચતાં, રૂઢે વ્યાપશે રોશ;
પણ તારૂં ભરાવ્યું ડગ ભર્યું, તેમાં શો મ્હારો દોશ. હરીં ૭
વળી કેહેવાયા ખાનાના બેલી, ચાલે કે સત્ય અસત્ય;
મ્હારૂં ખાનુ જોઈ નહીં તારો તો, જશે તમારૂં પત્ય. હરીં ૮
પ્રાણી માત્રને મોહન તમો, ગણો છો આપરૂં;
તેને નાંખો સફ ચોરાશીમાં, તો તમે ભેગા છુપ. હરીં ૯

- નીરદે નાથજી નથી કેહેવાતા, દયાળુ શ્રી ગોપાળ;
 ગુણ ગાયછે નેનહીં તારો તો, કેણુ કહેશે દયાળ. હરી૦ ૧૦
- કેહેશો કે જરી જનને તો, મોક્ષ ન આપુ લગાર;
 તેવાને પણ મોક્ષ આપ્યાના, હાખત્તા દઉ બે ચાર. હરી૦ ૧૧
- ઉમીયા લેવા ભસ્મંગદે, શીવ શુ દાખંચો દ્રોક્ષ;
 પારવતી પોતે થઇ છેતરી, મારી પમાડ્યો મોક્ષ. હરી૦ ૧૨
- રાવણે સીતા સતીને લીધી, રમવા જોરથી જર;
 રામ રૂપે પોતે મારીને પાછો, કેમ આપ્યો ઓદ્ધાર. હરી૦ ૧૩
- કદી કેહેશો નહીં તારૂં પાપીને, દે પરજીવને દુઃખ;
 તેવાને પણ તમે તાર્યાછે, તે કહી બતાવું મુખ. હરી૦ ૧૪
- પરજીવ દુભતી પુતના માશી, આવી તમારી પાસ;
 પય પીને પ્રાણ કાઢાડી નાંખ્યો, આપ્યો વૈકુંઠ વાસ. હરી૦ ૧૫
- એવા એવા અનેક તાર્યા, અગબગ સકટા સૂર;
 મામાને માર્યોને વળી તાર્યો, તે વાત વિચારો ઉર. હરી૦ ૧૬
- માટે મારા અવગુણ ન જશો, ગોર્વીદજી ધનશામ;
 મોક્ષને અરથે કે પેઠું અરથે, લેઉછું તમારૂં નામ. હરી૦ ૧૭
- વૈર ભાવે અથવા સ્નેહ જાને, નામ ભજે તારૂં જોહ;
 તેવાને પાવન કર્યા છે માટે, પાવન કરો આ દેહ. હરી૦ ૧૮
- તેથી ત્રીકમ તમે તમારા, નામને! રાખજો ટેક;
 જો જમણાં ઝાંતેશે મુજને તો, નામને માંથે છેક. હરી૦ ૧૯
- જો પ્રભુ તમારે તારવો હોયતો, લાગે નહીં કંઈ વાર;
 માખાપ થઈ બેઠાને ખૂરાડો, તો નહીં લાજ લગાર. હરી૦ ૨૦
- પુન્યશાળી જન તમારી પાસે, આવેછે અનેક;
 તે સહુના ભેગો હું દાંડીયો. નજીયો જવાનો એક. હરી૦ ૨૧

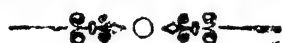
ભક્ત દાતારોને રાજ કરજો, કરજો સહુકાર શેઠ;
 મારે એ પદ્મી ના જોઈયે આપ, રાખજો ચરણ હેઠ. હરી૦ ૨૨
 તમારા પાંચ નીચે પડી રહીશું, આપશો માં અવતાર;
 લાંબો થઈ ડુંડવ્રત કરીને, માગુછું વારંમ વાર. હરી૦ ૨૩
 ગુજરાતમાં અમદાવાદ મધે, રાયપુરમાં મુકામ;
 બ્રાહ્મણ તરવાડી મેવાડો ત્હારો, વલ્લભ સૂરજરામ. હરી૦ ૨૪

પદ ૩

રાગ ઉપરનો.

ભણ્યા ભાઈ શોદને ભુલોરે, ભુલીને જરૂર બુલોરે. ટેક
 ભણી ભણીને બહુ ભરમાયા, જણ્યાં ધ્રુષ્ટાંતે સીદ્ધાંત;
 માયાના ગુણને માયાના રૂપને, જણે ભાગે નહીં શ્રાંત. ભણ્યા૦ ૧
 મનનું શું રૂપ ચીતનું શું રૂપ, જૂઠ્ઠીનું શું રૂપ;
 અહંકારનું શું રૂપ હશે એવો, સોધો શું અંધારો કુપ. ભણ્યા૦ ૨
 દસે ઇદ્રીના દેવતા સોધો, સોધો કોશને પ્રાણ;
 તત્ત્વો સોધોને વિશયો સોધો, તેથી શું કલ્યાણ. ભણ્યા૦ ૩
 સોધી સોધીને બે ચીજ સોધે, નીતીને સત્ય શામ;
 અન્ય રૂપ કરતાં મુળ રૂપ જણો, મોક્ષ મળે મુકામ. ભણ્યા૦ ૪
 વીધવતા દેખાડવા કારણે કૈં, કરે સાંખ્યાનો સોધ;
 સૌ સોધ કરતાં ક્ષેટ્ર છે સમરણ, એ બ્યાસજનો બોધ. ભણ્યા૦ ૫

પદ ૧

કયું અમકા વત નેના એ રાગ.

ત્રણજા કોની નવ ટૂટે, એ ભાઈરે. ત્રણજા કોની નવ ટૂટે. ટેક

- દેવ દાનવને માનવ સઘળા, માયામાં માંથા કુટે;
રીતીથી રેહેતાં વૈભોગ લેતાં, કદી રંગીલો ન રહે. ઓ. ૧
- દામને માટે દાટજ વાળે, પ્રપંચ પાપને જુઠે;
એવાં કુકરમનો કુંભ ભરાયો, એટલે ફટ દેધ પુટે. ઓ. ૨
- મોહ મચ્છર માયાનો રાખી, મીયાંજી ચોરે મુકે;
તો પછી સામટા હીસાખ સાથે, ચોરીલે અક્ષત ઉટે. ઓ. ૩
- રાજદરબારે કાંતો બહેપારે, કાંતો લુટારા લુટે;
કાંતો વ્યાધીથી વૈદ હરીલે, સાંચ્યા ખખના ખુટે. ઓ. ૪
- અગ્રમનો અતી થાય ઉધારો, ચટ અન્યોદક ઊકે;
મર્ણુ વખત કુદાં કંત કરેલાં, પામતાં વધુ વધુટે. ઓ. ૫
- જમ કીંકરને હાથ પડે પાપી, ચામડી ચીમટે ચુટે;
લક્ષ ચોરાશીના ગર્ભમાં ભેગે, પડેતે મોઢે ભુટે; ઓ. ૬
- પ્રપંચ મુકી પેંદા કરી કરે, મુકીત તે સહુ પુટે;
વ્યાસ વદે રણુછોટ રટેતો, રણુ છુટે હરી ત્રુટે. ઓ. ૭

પદ ૨

રાગ ઉપરનો.

- માયા ન મુકે કેડો, પ્રભુજી મારો. માયાન મુકે કેડો. ૧૬૬
- માયા મસ્તાની મોહ મદ વાળી, હળી કરેછે હેડો;
જંજળી જળમાં છુ વીકરાળમાં, નાવે છુટાનો છેડો. પ્રભુ. ૧
- સાથ સહોદર લોભ લક્ષ્મીનો, રાખી ફર તેડો તેડો;
છોડવા ચાહુ પણ છુટે ન છાકડી, મચી રહોછે બખેડો. પ્રભુ. ૨
- જસ દજીતને ડાહ્યાપણ મોટાઈ, લાગ્યો તે કરવાનો નેડો;

ખૂડતાની બાંહી ગ્રહો ગોવીંદજી, નીરભાગી ભાગ્ય ઉધેડો. પ્રભુ ૩
 બહેવારનો બહાની લાગેછે દેઃદશ, કરૂણા રૂપી જળ રેડો;
 ધર ધરણીમા ધુન્ને ગયોછું, મન મ્હો માયાથી ખશેડો. પ્રભુ ૪
 આપની અમી દ્રષ્ટી થયા વિના કદી, નાચે નરકનો નવેડો;
 વ્યાસ વહ્નિભ વળી વળીને વિનવે, કીંકરનું કષ્ટ ફેડો. પ્રભુ ૫

પદ ૩

રાગ ઉપરનેત.

બેઠો કાળી ભોગદારી, ઓ ભાઈ રે; બેઠો ૦ ૨૬
 ધણીને કેહેશે ધા ચોરને કેહેશે જ, હરી જનને કેહેશે જરી;
 જરી જનના સૌ સ્નેહી થાશે, માર્યા જાશે બ્રમચારી. ઓ ૦ ૧
 વીહાર ગાશે ત્યાં હરખાશે, શીખશે રીત નકારી,
 રજસ્વળા વણ ગર્ભજ ધરશે, નવ વરસની નારી. ઓ ૦ ૨
 વામાને સૌ નર વસ્ય થવાના, હેત અતીશે વીચારી;
 લેસાળી સાળુ બેનીને હાંસું, માતાને કાહાદશે મારી. ઓ ૦ ૩
 પાખંડી પુંજશે ભક્ત ભયકાશે, જ્ઞાની ગોદા ખાશે ભારી;
 બેટો આપની બેનને ભાંશે ખરાનો લે દોગ ધારી. ઓ ૦ ૪
 શીષ્ય ગુરૂના સામે થવાનો, ગુણ જવાનો વીસારી;
 જીઠ પ્રપંચને પાતક વધશે, ખરાની કેહેણી લાગે ખારી. ઓ ૦ ૫
 નાટા રંગ ખંગ દોગનો ધામ ધુમ, હશે જ્યાં વાત વીહારી;
 વ્યાસ વહ્નિભ કહે ત્યાં સહુ થંભશે, વાપ્યો કળી મ્હાવીકારી. ઓ ૦

પદ ૧

નાશ્વિના મેહેલનો રાગ.

રંકના રામજી દુખડાં કરનારારે, જયના કરનારારે;
સંસાર સાગરથી કાઢાડેરે રામ ૮૬
સંસાર સીંધુમાં જમોળા ખાડિંછુરે, તેમાં મધ્વર માત પીતારે
તે હંત દેએને અંતજ લેએરે, પુરાડતાં નથી ખીતારે. રંકના ૧
માંનુંની મચ્છ થઇને ગગવાબેડી છેરે; ભગની કાચખ થઇ ફેલેરે
ભાઇ ભમરોથઇ દાખેએ જળમાંરે, ભોળજ જળધુવવાટે બોલેરે. રં ૦
સગાંરૂપી માહા મોઝા સંતાપેરે, જળના તરંગરૂપી જ્ઞાતીરે;
તેને ન ગણતાં તાકુતરવાનુરે, પણ મધ્વર આગળ નથી છાતીરે. રં ૪
સીંધુમાં રીતેરેહતાં કાંઇ નથી છુડતોરે, તરવાની સત્તા તમે આપીરે;
તેમાં તરતાં મને આનંદથાય છેરે. પણ કનડેએ મધ્વર પાપીરે. રં ૦ ૪
મછને તો ધાસ્તી દઇ વશ્ય બનાવુરે, તેથી વશ્ય નબનેતો બાજુરે
પણ મધ્વર સંગે રૂશગું નફાવતુરે, રૂશગું કરૂંનો પાછો લાજુરે. રં.
આવા દુઃખે દુઃખો ભજવાનું ભુલ્યોરે, કોઇ મને મારગડોબતાવોરે
પ્રસાદનેસાર આવ્યાતા નાયજીરે, તેવા અનાથ વારે આવોરે. રં ૦ ૬
મધ્વર મુખથી ગજને મુકાવ્યોરે, તેવો મને પણ મુકાવોરે.
નહીતો આપ ઘાતકરી દોશ દૈશતમનેરે, માટેહું પામ મપક્ષે ધાવોરે. રં
જગમાં જણાવું તો હાંસી બહુ થાયએરે, બહેરી તમાસોમારો ભુએરે
વલ્લભકહે છાંનોરડતાં કોણરાખેરે, તમ વીના આંસુ કીચો છુહેરે. ર

પદ ૨

રાગ ઉપરનો.

જગતના દાતા વૈકુંઠ વાશીજે ઓ અવીનાશીરે;

ફાંશી હું કંગાલની કાઢેરે રામ.

ટેક

ફંશોછું ફંદમાં ઘરખારી ગંધમાંરે, જંજળી જળમાં વીંટાયોરે;
 દુનીયાંનો દરીયો તે નથી તરીયોરે, છોછવા છંદમાં છંટાયોરે. જ. ૧
 વપુના કોટડીમાં કેદ કર્યો છેરે, છેયાં રૂપી મેલ્યાં શીપાધરે;
 નાત જતરૂપી જેલ બનાવીરે, બેડી બૈરીની પગમાંહીરે. જગત ૨
 તેમાંથી છુટવાનો છેડો બતાવોરે, માધવ માપ મારૂ માપોરે;
 ઘટ ઘટ ઘનશામ વ્યાપી રહ્યાછોરે, માટે હુંઘટમાં મારગઆપોરે. જ. ૦
 પંચ વીશચથી અળગો કરીનેરે, સપના વત સંસારમાં રાખોરે;
 છેવટ સરણે લઇ લેજો સામળારે, અવીઘા હાલ કાપી નાંખોરે. જ. ૦૪
 માગી માગીને માગુછું એટલુરે, તેટલું ભાગ્ય કરો ઉદેરે;
 વલ્લભ કેહેછે હરનીશ વ્યાપીનેરે, રમો રણછોડ મારે રહેરે. જ. ૦ ૫

પદ ૩

રાગ હિપરનો.

પ્રેરણા કારક પ્રભુ વીશ્વના સ્વામીરે, અંતર જમીરે;

સૌ સભાને સુમતો આપોરે રામ.

ટેક

દાસ તમારો દેશે દેશ ફરીનેરે, નીતીથી પેટ પાપી ભરતોરે;
 તેમાંજગહીતધારી કડવાંવાચેક મારી, સુમારગ માટે ઉપદેશ કરતોરે. પ્રે
 પણ કળયુગ પાપી રહ્યો બહુ વ્યાપીરે, તે બોધ લાગવાન દેતોરે;
 સાંભળે તે વળાસા શીખમાનેરે, પાછો કળી ભભાવી લેતોરે. પે. ૨
 ભમી કુપંચ પેશી કહે બુરખેસીરે, ફેગટ ફંદે બધે પુતીરે;
 કાહાડે કુચલીયો જીભની જીડડીયોરે, બોધ બધેય બેસે ભુતીરે. પે. ૩
 કોઇ કહે કથનીને કોઇ કહે સત્ય નીરે, કોઇ કહે લાલરી ચલાવેરે;
 કોઇકહે પેટ માટે ધંધો માંડ્યોછેરે, મતજબથી આપણને સમજાવેરે;

કો કહે કહેછે પણ, નહી હોય પાળતારે, કોઈ કહેમીથ્યા બીકબતાવેરે;
કો કહે જમડાક્યાંછે કોકહે સાચું ક્યાંછે, જ્યાંત્યાં ગપાઈકો ચલાવેરે.
કોઈધારેખોદણીને કોઈધારેજીમડીરે, કોઈનેતોવેણુ વીખતુદ્ય લાગેરે
પંચવીશયથી મનડુ ભગાવુરે, પણ મોહીત જનનુંમન ન ભાગેરે. પ્રે.૬
કુકરમીની સંગે કહ્ન કંટાળવારે, પણ તે કુળૂદ્ધીનો મત તાણેરે;
અંધની પેઠે ભીંતે ભયકાઈ મરેછેરે, મ્હાર કહ્યું મશ્કરીજાણેરે. પે.૦
એવો જુલમ બહુ જમમાં કળીનોરે, તેથી દલડુ માર દુભાયેરે;
હૈયામાં એવીઈચ્છા અનીતીટળીનેરે, સનીતી કાંઈકરતાં થાયેરે. પે.૮
કહ્યું વદીનેઉલટો બહેરીયાઉ વીશ્વનોરે, તેમાં શુદ્ધાણુ મારેકાહાવેરે
પણકોઈ નીતીચ્છે અનીતીટાળીનેરે, તોતે પુન્યનો ભાગઆવેરે. પે.
એવી આશાથી હું શીખ દઉં સર્વનેરે, તે શીખસ્રોતાને મનાવોરે;
સૌનાપ્રેરકસ્વામી વલ્લભનાબ્હાસારે, કળી કાડી ઠેકાણે લાવોરે. પે.

—૦—

પદ ૪

રાગઉપરને

ભક્તોના ભુધરા દીનતા દયાળુરે, કૃપા કૃપાળુરે
હું શેવકની સુધ્ય લેજેરે રામ રેક
સાંભળો સામળા રંક તમારેરે, મ્હાર ન મળે બેલીકોઈરે;
જુલ્યો જંજાળમાં જુલ્યો ગોપાળમાંરે, રહ્યો માયામાં ઘણોમ્હોઈરે ભ
હું પદમાં મરતો શેવાન કરેતોરે, નરહરી જુલ્યો નાણુ વહાલુરે;
પણતુ દીધાવણુ નથી ભરાતુરે, રહેછે સદાયે કાલુ કાલુરે. ભ ૨
અતી અવગુણી અસુર સરખોરે, પણ તમ સાથે મનડુ લાગ્યુરે;
આજથી હરજી ફરીછે મરજીરે, કાંકપુર્વોત્તુ પુન્ય જાગ્યુરે. ભ
હવે મનમાન્યુ ભગવત ભજવારે, દુરગુણે દલડુ દુભાયુરે;
કુચીત કાપળેને સૂચીત આપળેરે, તેમ પદકીંકરેસાહાયુરે ભ ૪

છે સત્ય સાથી અસત્ય મ્હારાથીરે, થતાં હોયતે આઘાં કરજેરે
વલ્લભ વિનવે આશા તમારીરે, માટે હું મુસ્તકે કર ધરજેરે. ભ ૫

૫૬૧

પનીહારીની છાંયાનો રાગ ♪

રડીશમાં પોહોઢ પારણે, સુત હાલોરે
હાંધ આઁયો શા કારણે. સુત હાલોરે. ૧

ન જાણીશ જમવા રમવા; સુત હાલોરે.
કાં દમવાકે કાં ખમવા. સુત હાલોરે. ૨

આશા ન રાખીશ તાતની, સુત હાલોરે
રાખીશ નહી માત જાતની, સુત હાલોરે. ૩

એક જનમ કદા પોસરો; સુત હાલોરે;
ખીજે કોણ સંતોસશે. સુત હાલોરે. ૪

સદા સંતોસે વિશ્વંભરો; સુત હાલોરે
અચળ પીતાતે છે ખરો. સુત હાલોરે ૫

તેતાત સાચો માનજે; સુત હાલોરે
આતાત મીથ્યાજાણજે. સુત હાલોરે ૬

તુ જાણીશ સગુ માલર; સુત હાલોરે
લેવુ ધારશે સૌ તાલર. સુત હાલોરે ૭

હાલ લડાવે લાડ અતી ઘણુ; સુત હાલોરે
પછી જંપવા નહી દે કણુ. સુત હાલોરે ૮

મુજ સહીત હુલથુ તને; સુત હાલોરે
કમાણી માગશું તૂજકને. સુત હાલોરે ૯

માટે સમજી જાઓ બેટડા; સુત હાલોરે

મુળ તાતથી થયા છેટડા. સુત હાલોરે	૧૦
તે છેટ્ટ ભાગવા ભજે હરી; સુત હાલોરે	
આ દાવ નહીં આવે ફરી. સુતહાલોરે	૧૧
મુળ પદ પુરણુ બ્રહ્મ ભજે; સુત હાલોરે	
મનથી મીથ્યા માયા તજે. સુત હાલોરે.	૧૨
પ્રાપ્તી થશે સુખ ધામની; સુત હાલોરે;	
હ્યો શીખ વક્ત્રભ રામની. સુત હાલોરે	૧૩

પદ ૨

રાગ ઉપરનો

જીવ રાજ નોહ્ય ગામ તમ તણુરે; પર દેશીછો,	
રણવા આવ્યાછો વાર કણુરે. પર દેશીછો	૧
પ્રભુ પીતાયે મોકલ્યારે; પર દેશીછો;	
પરઠણુ ભુક્તતા જો અલ્યારે. પર દેશીછો.	૨
રળીને રોકડા ભેગા કરોરે; પર દેશીછો.	
સદ ગુણી શેઠને ઘેર ભરોરે. પર દેશીછો	૩
સુકીત જર ત્યાં જમે થશેરે. પર દેશીછો	
તુજ તાતને સ્થળ હુંડી જશેરે. પર દેશીછો	૪
લાભ લેધ મુળ ઘેર જશેરે; પર દેશીછો.	
તાતજી તણા વાહાણા થશેરે. પર દેશીછો.	૫
કદી ખોટ બહેપારમાં હશેરે; પર દેશીછો;	
તમ પર હુકમ નામુ થશેરે. પર દેશીછો.	૬
પછી જશેા ઘેર પાપનેરે; પરદેશીછો.	
નહી પેસવાદે આપનેરે. પર દેશીછો.	

બુદા ઝટ કાહાડશે બુકથીરે; પર દેશીછો	
લહેણ દારોની બીકથીરે. પર દેશીછો	૯
પોતે ઘર રાખે નફીકરે. પર દેશીછો	
તગેડે આપી ડીબ ડીકરે. પર દેશીછો	૯
કહે દેવુ વાળી આવજેરે; પર દેશીછો	
ભેગા રહેવા લાભ લાવજેરે. પર દેશીછો	૧૦
રખ્યાને બોલાવે પ્યારથીરે; પર દેશીછો	
દેવાળીયાને કાહાડે બહારથીરે. પર દેશીછો	૧૧
મોટે રામ રૂપી રોકડા રજોરે; પર દેશીછો	
પછી પીતાજીને ધામ પજોરે. પર દેશીછો	૧૨
આ દેહ દેશ પંચ ભુતનોરે; પર દેશીછો	
તે દેવુ હક જમ દુતનોરે. પર દેશીછો	૧૩
કાયા માયાનુ ગામ ગણોરે; પર દેશીછો	
આત્માનુ ગામ પરમાત્મા ભણોરે. પર દેશીછો	૧૪
તેથી લાભલ્યો રજીને રૂંડોરે, પર દેશીછો	
વ્યાસ વદે સમજેતો નહીં બૂંડોરે. પર દેશીછો	૧૫

પદ ૩

રાગ ઉપરનો

પ્રાણુ લાલ શુ હરખાઈ ગયારે; મુસાફરછો	
દેહ પોતાની માની રહ્યારે. મુસાફરછો	૧
બેઠાછો ભાડાની માડીયેરે; મુસાફરછો	
દોઢો ભાડુ દાહાડીયેરે. મુસાફરછો	૨
પરઠ્યું નઆપો જોડીરે; મુસાફરછો	

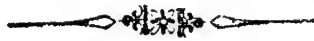
ઉતારી મુકે વાંક વદીરે. મુસાફરછો	૩
મુકશે ભાડાની ંહેત્રીરી; મુસાફરછો	
છોડવિ પડશે કાયા છેત્રીરી. મુસાફરછો	૪
પગ પીંડાં ભાગી જશેરે; મુસાફરછો	
હાથ રૂપી ધુસરી બાંધ થશેરે. મુસાફરછો	૫
પરડણ સૂંધી રાખશેરે; મુસાફરછો	
પછી ઉતારી નાંખશેરે. મુસાફરછો	૬
મીથ્યા માલીક શીદ થાવછેરે; મુસાફરછો	
ંહેવાર માંથી જવછેરે. મુસાફરછો	૭
પંચ ભુતની આ દેહછેરે; મુસાફરછો;	
તેના માલીકતો તેહછેરે. મુસાફરછો	૮
પારકુ પચાવતુ ધારશેરે; મુસાફર છો;	
તો જખ પાછળ મારશેરે, મુસાફર છો.	૯
જે હોય તાહારી રોઢવીરે, મુસાફર છો;	
તો ન પડે કદી છોડવીરે, મુસાફર છો.	૧૦
ભાડાનું ગાડુ અંગછેરે, મુસાફર છો;	
વ્યાસ વઢે સત્ય હરીસંગ છેરે, મુસાફર છો. ૧૧	

પદ ૧

કથૈ કલ્પના પરી. એ રાગ.

પેટપાપી ભરવાને ભુલાં તું મન્યો, નારાયણનામને ભગાર ન નમ્યો. ૮
જરભુવતીયે જીવ ધુંચાયો ઘણો, એકાએક છંદ લાગ્યો છોકરાં તણો.
કરે કામ કષ્ણ તું કહે કર્યું અન્યો. નારાયણ ૧
સત્વાન લેહતાની રાગવાતહી, ભલુભુડું ભાંખી લાગ્યો નાણું તું ભણી

કાળુ કરી હરીધન બહાલાંને ગમ્યો. નારાયણ ૨
 છેકાછેક છકી એક જોયુ સુખડુ, ભગવત ભજવામાં પડયું દુખડું;
 કરી સેલ સપાટાને રંગમાં રમ્યો. નારાયણ ૩
 વધુતણા વીકારથી વીકારી થયો, સત્યસમાગમે જરા જાતે નગ્યો;
 ખાટુ ખારૂં તીખુ ગળ્યુ સ્વાદથી જમ્યો. નારાયણ ૪
 કાઢી પરકુથલીને પાતક લીધું, ઉંચો હાથ કરી કાંઈ દાન ન દીધું;
 સંત સાધુ બ્રાહ્મણોને દૈતડા દમ્યો. નારાયણ ૫
 લાગ્યો નાગો ટેક તોરો હું પદ ધરી, ધરની ધરણી દેખીજાયછે મરી;
 રાંડનો ઢંકરો ગાળ ખુશીથી ખમ્યો. નારાયણ ૬
 જીવ જતાંસુધીલાગીઝાજીરે જંજળ, ઘડીમાંડ ગોઠવીન ગાયારેગોપળ
 કહેછે વક્ત્રભ જીવ લોભ ન સમ્યો. નારાયણ ૭

પદ ૨

રાગ ઉપરનો.

જેલ્યા જીવ જનમીશું સુકીત ધર્યું,
 ધુળધાણી ધક્કાખાધા ધ્યાન ન ધર્યું. ૮૬
 પ્રભુએ આ મુનશાદે અમુલ્ય દીધો, વજ્રગુણે ગુણ તારોગોવીંદકીધો
 લક્ષ ચોરાશીનું દુખ દયાળે ધર્યું. જેલ્યા જીવ ૧
 ગર્ભથીછુટવા ગુણહરીના ગાયા, પ્રશવીને થયો પછી પહોચેલી માય
 કુડને કપટ કરી ભાંણું તેં ભર્યું. જેલ્યા જીવ ૨
 જ્યોત્યારેજીવ્યોપછી, માયામાં મુઓ, જેટલો ભજ્યો તેટલો મોટેરાહુઓ
 પર્મારથ વાવર્યુંતે રળેલુ ધર્યું. જેલ્યા જીવ ૩
 માયા મસ્તાની ન મુકે, કોકાળે કેડો; ત્યારે તારો તરવાનો આવે નછેડો
 ભજ્યા વિના રમ્યે જમ્યે જોખન ઝર્યું. જેલ્યા જીવ ૪

લક્ષ્મી મળ્યાને ક્ષણે શ્વરીન થયો ; મ્હાર તાર કરી હેળે આયુશ ગયો
તાણી તો શી તારે તાર્યે, જરા ન તર્યું. જોડ્યા છવ ૫
મુંઠ મીથ્યા મોહ માયા માં મથીમરે, સખાવત સંસારનો સ્વારથ કરે
તે કર્યાથી કહે કાર્ય તાર શું સર્યું. જોડ્યા છવ ૬
કદી કૈશ સર્યું તોશું સાથે આવશે, લેઈ જાય જોડે તોતે બોલ્યું કાવશે
વલ્લભ કે તું રાખ્યોને સગાંએ હર્યું. જોડ્યા છવ ૭

પદ ૧

નાટકના વણજારાનો રાગ સાખી સાથે
અડ્યા બજન વિનાનો તારો, બધો છુટી પડ્યો જનમારો;
લાગ્યો પ્રેમદા પૈસો પ્યારો, બધો છુટી પડ્યો જનમારો. ટેક
છવ પડ્યો જંજળમાં, ભક્તી મેલી દુર;
દુનીયાને દરિએ દુખીયો, વધ્યું પાપનું પુર;
નહીં આવે તરવાનો આરો, બધો છુટી પડ્યો જનમારો
બાંધ્યો દેસનો બારે બારો; બધો છુટી પડ્યો જનમારો ૧
મોહ લાગ્યો માયા તણે, કામ ક્રોધને લોભ,
ખાઈ પીને આરામ લેવા, ભક્તી મેલી મોભ;
એવો ઉડ્યો અધર્મી નકારો, બધો છુટી પડ્યો જનમારો
વણો ધાડ્યો ઘરમાં કુધારો; બધો છુટી પડ્યો જનમારો ૨
બહાલાં છૈયાં છોકરાં, બહાલી બહેવાર વાત;
જરા લેવા આ જગતનો, કરી કટી દીનરાત.
લાગ્યો હરીજનનો ખેલ ખારો, બધો છુટી પડ્યો જનમારો;
લાગે લુચ્યાઈનો લ્હાવ સારો, બધો છુટી પડ્યો જનમારો. ૩

ભુંડાં કુડાં કત કરી, માને મનથી ઠીક;
કરે પાપનો પોટલો, તજી હરીની બીક.

જાણું કોણ મને છે પુછનારો, બધો છુટી પડ્યો જનમારો;
કર્યાં કર્યાં કુકત હજારો, બધો છુટી પડ્યો જનમારો. ૪
ભક્તોને ન ઓળખ્યા, ન ઓળખ્યા સીધ સંત;
જેની તેની નીંધા કરી, જાડ્યો પાપી પંથ.

થયો જમપુરીમાં જનારો, બધો છુટી પડ્યો જનમારો;
વાત વલ્લભની વિચારો, બધો છુટી પડ્યો જનમારો. ૫

પદ ૨

રાગ કિપરનો.

જાડ્યો પાપતણો પંથ પ્રાણી, સાચુ સમજ્યો નહીં સેજાણી;
જે તું તારા કરમની કાણી, સાચુ સમજ્યો નહીં સેજાણી. ૮૬
જનમ્યો માને ઉઠરે, તે વેળા અજ્ઞાન;

ઉછરી થયો પંચ વર્ષોનો, લાગ્યુ રમવા ધ્યાન.

રમો જમી કર્યું ધુળવાણી, સાચુ સમજ્યો નહીં સેજાણી;
તેતો પરણી પ્રેમદા આણી, સાચુ સમજ્યો નહીં સેજાણી. ૧
તે પ્રેમદાના પાસમાં, ચોટ્યુ ચંચળ ચીત્ત:

ઘાટ ઘરેણાં ઘાલવા, હુડવા માંડ્યુ વીત.

વજ્ર નાથ્યે ઘેચી ઘાડ્યો ઘાણી, સાચુ સમજ્યો નહીં સેજાણી;
મુઓ તું તારે કરમે તાણી, સાચુ સમજ્યો નહીં સેજાણી. ૨

ઘાણી તાણી તન તોડીને, વોશછ મુખને સ્વાદ,

હરામ ચડકો લાગીયો, ચડ્યો નહારો નાદ.

તેના નદે વનીતા વીખાણી, સાચુ સમજ્યો નહીં સેજાણી;

જેવા આદરી રંઝીલી રાણી, સાચુ સમજ્યો નહીં સેહેલાણી. ૩

પરણી શુ પ્રીત ઉતરી, પ્રગટ્યો પર શુ પ્રેમ;

નીતી છોડી શાસ્ત્રની, ઘણો ધુચાયો તેમ.

તારી સુધ બુધ સહુ ગુચવાણી, સાચુ સમજ્યો નહીં સેહેલાણી;

માંડયુ ધરખાર નીતી જાણી; સાચુ સમજ્યો નહીં સેહેલાણી. ૪

સંસાર સાચો જાણીયો, આણ્યો એ પર પ્યાર;

રાત દહાડો રળી મુચ્યો, રાંડનું રણ ભરનાર.

રંડા ભુંડણી તુલ્ય વીયાંણી, સાચુ સમજ્યો નહીં સેહેલાણી;

જેઘ બચ્યાં મતી મકલાણી, સાચુ સમજ્યો નહીં સેહેલાણી. ૫

ઠહેવારને વેંપારમાં, વધ્યો તુજ વિચાર;

સત્ય અસત્યને જાણવા, ન થઈ ઉરમી લગાર.

કરી નહીં સુકરમ કમાણી, સાચુ સમજ્યો નહીં સેહેલાણી;

લેવા આંચો કાળ તને તાણી, સાચુ સમજ્યો નહીં સેહેલાણી. ૬

ઝાલ્યો જમના કીંકરે, કરણી જોઈ કપુત;

મારે માર મુગદળ તણો, ત્યાં નહીં સુંદરી સુત.

તારી કોમળ કાયા કુટાણી; સાચુ સમજ્યો નહીં સેહેલાણી;

ઉગે ઝાડ તો થાય એધાણી, સાચુ સમજ્યો નહીં સેહેલાણી. ૭

ત્યાં તાર બેલી નહીં, સગાં સાથ માખાપ;

તું ભોમવે કરું તાલ્લરું, સહે પોતાને પાપ.

પાછો વેઠે જરબની ખાણી, સાચુ સમજ્યો નહીં સેહેલાણી;

મળ મુત્રની વેદના વેડાણી, સાચુ સમજ્યો નહીં સેહેલાણી. ૮

વારંમવાર દેહી ધરે, મોપણ નાવે પાર;

તે દુખનો દીન ટાળવા, સમજી લે સત્ય સાર.

સમજી સમરી લે સારંજ પ્રાણી, સાચુ સમજ્યો નહીં સેહેલાણી;

ખરી વ્યાસ વલ્લભની વાણી, સાચુ સમજ્યો નહી સેહેજાણી. ૯

૫૬૩

રાગ ઉપરનો.

એક અરજ સાંભળ મહારી, કેવી ગતી થશે જીવ તહારી;
જમકીંકરનો ભય ભારી, કેવી ગતી થશે જીવ તહારી. ૧
મુળ માયામાં પડ્યો હતો, માગી લીધુ એમ;
અવનીમાં અવતાર દ્યો, ભક્તી કરવા પ્રેમ.
એવી માગી મનુષ્ય દેહ ધારી, કેવી ગતી થશે જીવ તહારી;
કહ્યું હતૂ તે મેલ્યુ વિસારી, કેવી ગતી થશે જીવ તારી. ૨
પંચીકત ભુત લાવીયો, સંગે સારે કામ;
પંચ મહા ભુતછે તેહને, બનાવીયાં ગુલામ.
દેછે આકાશ અવકાશ સારી, કેવી ગતી થશે જીવ તારી;
ફરેવા હરવાની બલીહારી, કેવી ગતી થશે જીવ તારી. ૩
પ્રકાશ કરેછે દીન મણી, વ્યોમ વસી તુજ માટ;
શીતમાં કરે ઉષ્ણતા, કરે શેવા પુર પાટ;
તેના પ્રકાશે સુખ રહે જ્યારી, કેવી ગતી થશે જીવ તારી;
સુખ લે છૈયાં છોકર નારી, કેવી ગતી થશે જીવ તારી. ૪
તારા સુખને કારણે, મ્હોટા કરતા શેવ;
બજવે બરોબર નોકરી, વશ રહી વરણ દેવ.
તને વરણ દેછે વારી, કેવી ગતી થશે જીવ તારી;
નહાવા ધોવાને સારી નહારી, કેવી ગતી થશે જીવ તારી. ૫
ઉષ્ણ રતુમાં ઉકળે, વધુ વીકળ થાય;

તુને શીતળતા આપવા, વાયુ ઢોળે વાય;
 તાર ઉષ્ણ શરીર દે ઠારી, કેવી ગતી થશે જીવ તારી;
 તેવી તને કરે સુખાકારી, કેવી ગતી થશે જીવ તારી. ૫
 ભોમી ભારજ ઉચકે, સદા રહીને સ્થીર;
 તુજ માટે રાખી રહે, અન ક્ષણ નીરમળ નીર.
 તે તૂ ખાઠપી કરે ખુખારી, કેવી ગતી થશે જીવ તારી;
 તારા વપુમાં શક્તી વધારી, કેવી ગતી થશે જીવ તારી. ૬
 પંચ ભુતએ તુજ દેહમાં, તે પશુ તારા દાસ;
 પાડ તેનો તુજને, દેવું ચડે ચોપાસ;
 માટે ભજ હરીને વિચારી, કેવી ગતી થશે જીવ તારી;
 તને જમદુત નાંખશે મારી, કેવી ગતી થશે જીવ તારી. ૭
 પડશે માર જમદુતનો, ત્યારે પ્રમટે ત્રાસ;
 જ્ઞાન લઈને માંડીયા, લે ભજન અજ્યાસ.
 રાખી અજ્યાસ ગા ગીરધારી, કેવી ગતી થશે જીવ તારી;
 જો તું બ્યાસને બહાલા મોરારી, કેવી ગતી થશે જીવ તારી. ૮

—*○○○*

પદ ૧

જળધરમાં મનગમતા માવા. એ રાગ.

અણુ સમણુ ભકતો, ત્યાગી કહો છો તમે શાને;
 દયો કર ન્યાય તકતો, આ પદ સુણતાં મન માને. ૧
 આ ધર છોડ્યું છૈયાં છોડ્યાં, છોડી પરણી નારી;
 માત તાતને જાત છોડ્યાં, નાતજ છોડી સારીરે. અણુ ૧
 દાઢી મુડાવી મુછ મુડાવી, શીશ મુડાવી બેઠો;
 આ નાત છોડી પશુ સાધુની, જમાતમાં જઈ પેડોરે. અણુ ૨
 ધોળાં કપડાંઓ ઉતાર્યાં, તે શું ત્યાગજ કીધો;

- હનુ તેથી બમણું કીધું, રંજન રાતો દીધોરે. અણુ ૩
- જન્મ દીધો તે પીતા છોડ્યો, પણ તે માપજ માપો;
ગાદી લેવા ગુરુ ક્યોંતે, કીધો બીજો બાપોરે. અણુ ૪
- આ તાતનું ઘર ગમ્યુ નહીં તે, આ ઘર મેલી ખશીયો;
ગુરુ બીજો બાપજ કીધો, તેના મઠમાં વશીયોરે. અણુ ૫
- ત્યાગી ત્યાગી તે શું કોહાછો, વિચારો મનમાંહી;
જનેતાના જયા છોડ્યા, કીધા ગુરુભાઈરે. અણુ ૬
- જે જનેતાએ ઉછેર્યો, તેને અળગી કાઢી;
અભણને કોઈ માને નહી તે, કીધી વીધા માડીરે. અણુ ૭
- કદી કેહેશો ત્યાગી તેણે, છૈયા મૈલ્ય છેટા;
પણ પાછા ચેલા મુડીને, ક્યોં જણ્યા વણ બેટારે અણુ ૮
- મીલકત મેલી આ પીતાની, પણ દ્યો વાત વિચારી;
વારસ ગુરુની ગાદીનો, થયો ધન ભોમ દારીરે. અણુ ૯
- પ્રકરતી રૂપી નારી તે; સદા રહીછે પાસે;
તે કરતાં મૈથુન તાગ્યો, તેટલું કોઈ તપાસેરે. અણુ ૧૦
- પણ સંસારીને નારો તે, પર શું રંજ ન રમતો;
નાકાને ભુખ નહીં ભાગવાની, તેથી રે જીવ ભમતોરે. અણુ ૧૧
- કદી સ્થીર રહ્યો ને મૈથુન, ત્યાગ કર્યું દ્યો ન્યાણી;
તે તાગ્યાથી મુક્તી મળેતો, વ્યંઢળ ભાયગ શાળીરે. અણુ ૧૨
- દસે ઇંદ્રી દેહ તણીછે, તેમાં કેઈ દુર કધી;
ગુદ સ્થાન મળના કાડ્યો શું, લધુ સંકા ના કીધીરે. અણુ ૧૩
- હાથ ન હાડ્યો ચર્ણ ન ચાડ્યો, શું મોંઢે ન ભાંખ્યો;
કાંને શા દાટા માર્યા શું, ફાડી નાંખી આંખ્યોરે. અણુ ૧૪
- શું વાસના ત લે તારીકા, શું સ્વાદ જીભ ન જાણે;

આમડી શું સ્પર્શન વરતે, જે પ્રતક્ષ પંરમાણેરે. અણુ૦ ૧૫
 સંસારી હતો ત્યારે, ધંધાને અર્થે ફરતો;
 સામા પાસે પૈસો લેવા, મીઠું મુખ ઓચરતોરે. અણુ૦ ૧૬
 ત્યાગી થયો પણ તે રીતે, બોધ બીજને દેતો;
 પોતાના પંથમાં સરવે, પ્રાણીને તાણી લેતોરે, અણુ૦ ૧૭
 કહોહો સંસાર છોડ્યો તે શું, સ્ત્રીમાંથી નાઠો;
 રહી ક્ષુધા પીપાશા નીંદ્રા, આળસ મડ ભય ખાઠોરે. અણુ૦ ૧૮
 અજ્ઞાનીઆમાંથી બગડ્યો, બગડી વાળ્યો ગોટો;
 તેથી અનીતી તાગ્યોતો, સંસારી શો ખોટોરે. અણુ૦ ૧૯
 હવે તેવું બીજું કીધું, શો મોહ નાંખ્યો ભામી;
 વ્યાસ વલ્લભ પુછે ભક્તોને, શાથી સમજ્યા ત્યાગીરે. અણુ૦ ૨૦

પદ ૨

રાગ ઉપરનો.

શુ બેઠો ત્યાગી, હતી તે ફેરવી રહી;
 જેને જગ જગી, નજર રાખીને ઉડી. ટેક
 કણુખી કોળીકે વીમ, કેહેવાતો સંસાર વાશી;
 નાશી ફેર કેહેવરાવે નામો, સાધુ કે સન્યાશીરે. શુબેઠો, ૧
 નાત નામછે સંસાર વિષે, તે નામને પરહરીયું;
 વેશજ બદલી સાધુથઈને, જમાત નામજ ધરીયુરે. શુબેઠો ૨
 બાપ શબ્દ છે સંસારીનો, તે શબ્દો ઉલટાવા;
 નાઠેલા બોલે નહીં બાપા, નામ ધરાવ્યું બાવારે. શુ ૩
 સંસારીએ બેટા શબ્દ, સંસારમાં રાખેલો;

નાઠેલા તે બેટા શબ્દ, મુકી કેહેછે ચેલોરે. શું ૪
 ધરમાંને ધરમાં રેહેછે પણ, ધર શબ્દ ફેરવીયો;
 ન ફેરવેતો ન બદલાયો, ધરને મઠ ઠેરવીયોરે. શું ૫
 આવા સૌ શબ્દો ફેરવીયા, તેથી તે શું ત્યાગી;
 બ્યાસ વહેછે સમજે શાણા; શી ખોટી લહે લાગીરે. શું ૬

પદ ૩

રાગ ઉપરનો.

ત્યાગી છે જોણે, અનીતીને ત્યાગ કીધી;
 ઇંદ્રીયો તેણે, નીતી પુર્વક કામે લીધી. ટેક
 કાન વડે સુણે સઉ સાંભળે, પરની દયા ન સુણે;
 કરણ ઇંદ્રી તે જન તાગ્યો, સત્ય મારગ સદગુણેરે. ત્યાગીં ૧
 નેત્રવડે જ્ઞાનીને નીરખે, મંદીરને મોરારી;
 કુકુ કત નજરે ન નરખે, નેત્ર ત્યાગ નરનારીરે. ત્યાગીં ૨
 રસનાથી રૂઝા સ્વાદો લે, પણ મન મોહ ન પામે;
 તો તે રસના ઇંદ્રી ત્યાગ્યો, નાવે પાતક નામેરે. ત્યાગીં ૩
 નાસીકા ઇંદ્રીવડે લે, યજ્ઞ હોમ ની વાશા;
 અંદન પુષ્પ પ્રભુ ચરણનાં, તે જન તાગ્યો નાશારે. ત્યાગીં ૪
 ત્વચા સ્પર્શ કરે સૂઝ જનથી, ગુરૂ ચરણે લાગી;
 અસુર શુ સ્પર્શ કરે નહીં, તે ત્વચાનો ત્યાગીરે. ત્યાગીં ૫
 મોઢેથી ન બોલે બુઢુ, નીંધા પરહરે છે;
 સાચુ સદા બોલે મોઢે, મ્હોં ઇંદ્રીજીત તેછેરે. ત્યાગીં ૬
 ગુદસ્થાને મળત્યાગ કરતાં, કોની નજરે નાવે;
 કોનું દલ દુભાય નહીં તે, ગુદા ત્યાગી કાઢાવેરે. ત્યાગીં ૭

પાતક કામે પગ દે પાછો, ધરમે આગળ ધાયે;
 તેને પગ ઇંદ્રીનો ત્યાગી, સમજવો સદાયેરે. ત્યાગી૦ ૮
 હાથવડે હંસા ન કરવી, પરધનને ન હરવું;
 હાથેથી સુભ દાનો દેવાં, તેજ ત્યાગ ઓચરવુંરે. ત્યાગી૦ ૯
 મૈથુન ઇંદ્રીએ કંત કરવા, પરણી શું સ્નેહ લાગ્યો;
 પરદારા શું સ્પર્શ કરે નહી; તે મૈથુની તાગ્યોરે. ત્યાગી૦ ૧૦
 હેવી સહુ ઇંદ્રીઓ રાખે, અનીતીથી હાધી;
 વ્યાસ વદે અનીતી તાગ્યો, તે જન જાણે ત્યાગીરે. ત્યાગી૦ ૧૧

પદ ૪

રાગ ઉપરનો.

સંસારીને શું, પ્રતક્ષ પ્રભુ નથી મળીયા:
 મળીયા છે જેશુ, તેના લખાયા કાગળીયા. ટેક
 હરીચંદ્રે પ્રતક્ષ દીડા, દીડા રાજ કરણે;
 વીંદુરજીને દરશન દીધાં. જે પોતાને સરણેરે. સંસારી૦ ૧
 પ્રલાદજીને સુધનવા તે, સુભ હતા સંસારી;
 તે સઉને દરશન દીધાં છે, તે હ્યો વાત વિચારીરે. સંસારી૦ ૨
 મોર ક્વજને સગાળશાને, દરશન દીધાં સ્વામી;
 નરસઇ મેહેતાને મળીયાછે, પગ્ગીક અંતરજામીરે. સંસારી૦ ૩
 એવા એવા ધણા જનને, મળીયાછે મોરારી;
 જનકવિદેહી મ્હા જ્ઞાની તે, પણ હતા સંસારીરે. સંસારી૦ ૪
 સંસાર ત્યાગે મોક્ષ મળે તો, સંસારને સઉ છાંડે;
 રામ સરીખા જગ સ્વામી સીતા શુ ધર ના માંડેરે. સંસારી૦ ૫
 પાંડવ સતિયા તે સંસારી, નળ રાજ પણ તેવો;

કષ્ણ બળદેવ અકરૂં ઉદ્ધવ, તેસહુ નો સાર લેવોરે. સંસારી ૬
 નંદ વસુદેવ દસરથરાજ, બુઝ્યો સહુ સંસારી ;
 તેવા સંસારીની શેવા, થી જનમ્યા મોરારીરે. સંસારી. ૭
 રૂશી લોકો રણમાં રહેતા, પણ પત્નીયો પાસે;
 ત્યાગ કરે મુક્તી મળે તો, સહિ સંસારી નાસેરે. સંસારી ૮
 ગ્રહસ્તરી તુલ્ય ત્યાગીને મળીયા, નથી જણાતું કાંઈ;
 મળ્યાછે સહિ સંસારીને, લેખ પુરાણો માંહીરે. સંસારી ૯
 જે જીવડા હોય સંસારીતો, રળે રૂડીરીતે;
 ધર્મ શાળાઓ બ્રામદેવનાં, બાંધે પુરણ પ્રીતેરે. સંસારી ૧૦
 પુન્ય કરે પરજીવને પોસે, સંસારી, સુખકારી.
 વ્યાસ વદે સવળુ સમજેતો, ઉત્તમછે. સંસારીરે; સંસારી.

પદ ૧

જે ઝપાટે જાયછેઆ , મનુશનો દેહ ;
 સમજી કર જીવડાતુ, શામસંગ સ્નેહ . સમજી ૧
 વારે વારે આવેન ઉત્તમ વર્જમાં;
 થાય પસુ પક્ષી તથાજય નર્કમાં.
 મોક્ષ પદ પામવાલે જ્ઞાન સત્ય જેહ . સમજી ૧
 શાંનેશીશ કુટાવેછે લુટાવેછેલાંભ;
 તેતો ધાર્યું ઉંડળમાં ધાણવાને આભ.
 પણ તારું ધાલ્યુંન ઘણાય સત્ય એહ . સમજી ૨
 લક્ષ્મીનો દહાવો લેવા, દેવા દારાને
 કીયું ધાર્યું થયું પુછ. બાપતારાને,
 કદી ધાર્યું થયું તો, શુ સાથે ગયું તેહ. સમજી ૩

સાથે તો શ્રી રામનામ, દામ નહીં સંગ;
સુણે જીવ રાખીને તો, તર્ત બેસે રંગ.
વરશે વાણી વ્યાસની, જેમ વર્સે બારે મેહ;

સમજી૦ ૪

પદ ૨

રાગ હિરનો.

જીવડા જંજળી જપ હરીતણો જપ;
જન્મ મૃત્યુ ભોગવે, તું ટાળ્ય તેનો તાપ.   ટેક
ભોગવે તું મર્લવાસ મંદા ગોબરા,

રહે દસ માસ દન દુખના નરા;

ત્યાંથી મુક્ત થાતાં પીડા, પામે છે તૂં આપ.   જન્મ૦   ૧

જન્મી પાછો પીડા પામે, અંગ રોગની,

મોટા થયે પામે પીડા, વઠભોગની;

મુળ બાપ મેલી બીજે કરવો પડ્યો બાપ.   જન્મ૦   ૨

દ્રવ્ય પીડા પુત્ર પીડા, પીડા નારની;

નાત પીડા જાત પીડા, પીડાચારની;

તેવી પીડામાં પડીને ખાધી ભુલ થાપ.   જન્મ૦   ૩

થાપ ખાધી પીડા વેડી, વઢ થયો તું;

કર્યાં દુકરીત કર્યું સુકરીત શું,

કરી પુન્ય તર્ણનું, મેરની મારી ધાપ.   જ૦   ૪

ચોરી કરે ચોરણી, સોયનું દે દાન;

તે શુ નથી સમજતો, બ્રહ્મ ભગવાન;

એક પુન્ય કરી કરે, કોટી કોટી પાપ.   જ૦   ૫

એવો તું ધરમાત્મા, પરમાત્માઞ્ચિએ; ૧

પડી લક્ષ ચોરાશીમાં, સદા તું રહે; ૨

વ્યાસ વાણી જણી પાડના, ભક્ત નામ છાપ. ૪૦

૬

પદ ૩

રાગ ઉપરનો.

જે તૂં ધાઈ બાઈ ભાઈ શી વલે થશે;

જૈશ ખુબ ખાસડાં ત્યાં સૂળ ક્યાં હશે. ૧૬

જેવું લેછે સુખ તેવું દુઃખ જણજે;

કરદા બૈ કપુત ભાઈ સત્ય માનજે;

પંચ જે વિશય તેમાં, પાપ બહુ વસે. ૪૧

ખંડશ૦

૧

જીભ તણા સ્વાદ, જોને માંછલે કીધો;

કાળરૂપ ઢીંમરે તો, જળમાં લીધો;

ખોયો જીવ જીભ વડે તેવું બનશે. ૪૨

ખંડશ૦

૨

શબ્દ સ્વાદ હરણને મીઠો લાગીયો;

પારધીએ બાણ મારી, પ્રાણ ભાગીચો;

તેમ મરે શબ્દ સ્વાદ લેવા જે ધસે. ૪૩

ખંડશ૦

૩

મૈથુનના સુખ કાર, ગજ રાજ્યો;

કાગળની હાથણીને, બોળે બાઝીચો;

સ્પર્શ લોભે ખાડ પડી, ટાંટીઆ ધસે. ૪૪

ખંડશ૦

— ૪

વાસનાના સ્વાદથી ભમર ભુલીયો;

પેઠો પુષ્પમાંથી પછી દુખે દુલીયો;

તેમ સર્વે દુલે દુલ્યા પછી શુ ખસે. ૪૫

ખંડશ૦

૫

દીપકનું તેજ રૂપ જોઈને પતંગ;
 જય ધસી ઝાલવાને દગ્ધ થાય અંજ;
 તેમ દુઃખ ભોગી જીવ, દુર ન હશે.   ખઈશ૦   ૬
 કાંતો બાઈ ભાઈ, પંચ વિશઈછે જેહ;
 કહ્યા પંચ દુઃખી જીવ, તેથી જાદે તેહ;
 વ્યાસ વાણી સત્ય જણી, ઉતારો નસે.   ખઈશ૦   ૭

પદ ૧

જે રામ જે રામ જેજે રામ. એ રાગ.

માગુ સદા તમારૂં ક્યાન, જે ભગવાન જે ભગવાન જેજે ભગવાન; ૧
 મુકી મ્હો માયા હભીમાન, જે ભગવાન જે ભગવાન જેજે ભગવાન. ૨
 મારી કસૂર ન ધરશે કાન, જે ભગવાન૦   ૩
 કીધા હશે બહુ નુકશાન. જે ભગવાન૦   ૪
 જેવો તેવો તમ સંતાન, જે ભગવાન૦   ૫
 ભુદાગે ચુક્યો છું નાદાન, જે ભગવાન૦   ૬
 સમજો સેવકની સંમાન, જે ભગવાન૦   ૭
 આપો મુજને મુળ જ્ઞાન. જે ભગવાન૦   ૮
 વક્ષ્મ માગે જીવતદાન. જે ભગવાન૦   ૯

પદ ૨

રાગ ઉપરનો.

પ્રભુ મોક્ષપદ સુખ ધામ, જે શામ જે શામ જેજે શામ. ૧

જેજે ગોવીંદજી ગુણુ ગ્રામ. જે શામ	૨
નથી તુજ વણુ ઠાલો ઠામ. જે શામ	૩
છોજ કેશવ પુરણુ કામ. જે શામ	૪
જેણે લીધું તમારૂં નામ. જે શામ	૫
તેને મળીયો મોક્ષ મુકામ. જે શામ	૬
મુક્તી તુલ્ય નહીં આરામ. જે શામ	૭
ટળે આવા ઝમન ઉધામ. જે શામ	૮
મટે પાપ તાપનો ધામ. જે શામ	૯
માગે મુક્તી વલ્લભરામ. જે શામ	૧૦

પદ ૩

રાગ ઉપરનો.

જેજે દીન બંધુ દયાળ. જે ગોપાળ જે ગોપાળ જેજે ગોપાળ.	૧
તમે ભક્તોના પ્રતીપાળ. જે ગોપાળ	૨
શોભાવી સ્ત્રી વિશાળ. જે ગોપાળ	૩
તારી અકળીત છે મટમાળ. જે ગોપાળ	૪
મુને માની લેજે બાળ. જે ગોપાળ	૫
ભણવા બેઠો તમ નિશાળ. જે ગોપાળ	૬
આતો મોહ માયા વિકરાળ. જે ગોપાળ	૭
આવી વળગ્યો છે જંજાળ. જે ગોપાળ	૮
ટાળો મારો કુટો કાળ. જે ગોપાળ	૯
લેજે વલ્લભની સંભાળ. જે ગોપાળ	૧૦

પદ ૪

રાગ ઉપરનો.

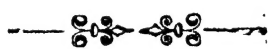
પ્રભુ જપીચી તમારો જાપ. જે માખાપ જે માખાપ જેજેમાખાપ.	૧
ટાળો ત્રીવીધીનો ત જેપ. માખાપ૦	૨
પ્રભુ મોક્ષપદછો આપ. જે માખાપ૦	૩
સત્રળા ગુના કરજો માફ. જે માખાપ૦	૪
નથો કરી તીલક કે છાપ. જે માખાપ૦	૫
ધણી ખાધી છે ભુત થાપ. જે માખાપ૦	૬
માપ્યુ નહીં જ્ઞાનીનું માપ. જે માખાપ૦	૭
નેતો મોટી વાગી ધાપ. જે માખાપ૦	૮
ટાળો આવાગમન ચંદાપ, જે માખાપ૦	૯
કરો અનુગ્રે કોઈ સ્નાપ. જે માખાપ૦	૧૦
કાપો પતીતપાવન પાપ. જે માખાપ૦	૧૧
મુખજો વલ્લભનો વિલાપ. જે માખાપ૦	૧૨

પદ ૧

વલ્લભ વીડલ સીલ. એ રાગ.

મુખપદ વિશ્વના સ્વામી, પાવલીએ લાગુ;	
આત્માના યંતરયામી, હું મુક્તી માગુ.	૧
કુરીજન દુષ્ટહું આપે, પાવલીએ લાગુ;	
પડ ભર્યોછે મેં પાપે, હું મુક્તી માગુ.	૨
સત્ય સમાગમ હિંસા નથી, પાવલીએ લાગુ;	
મુખો હું ંહેવારનાં પથી, હું મુક્તી માગુ.	૩

માયાની જાળે લીધો ઘેરી, પાવલીએ લાગુ;
 લક્ષ ચોરાશી ફર્યો ફરી, હું મુક્તી માગુ. ૪
 કોટાણુ કોટી કુખૂદ્ધી, પાવલીએ લાગુ;
 મમનાથ લેજો મારી મુદ્ધી, હું મુક્તી માગુ. ૫
 તન મન ધન અરપણુ કરી, પાવલીએ લાગુ;
 તમ ચરણે ચીત્ત ધરી, હું મુક્તી માગુ. ૬
 જન્મ મૃત્યુથી ઉગારો, પાવલીએ લાગુ;
 આવા ગમનને નીવારો, હું મુક્તી માગુ. ૭
 દેહ બેડી વેડી છુટુ જ્યારે, પાવલીએ લાગુ;
 આપ સરણે લેજો ત્યારે હું મુક્તી માગુ. ૮
 વ્યાસ વલ્લભનું માગું એવું, પાવલીએ લાગુ;
 મુદ્ધ્ય સેવકનું છે તેવું, હું મુક્તી માગુ. ૯

પદ ૨

રાગ ઉપરનો

પુરણ બ્રહ્મ પરમાત્મા, ઓ અચળ વાશી;
 તમને અરપણુ મમ આત્મા, છે અવીનાશી. ૧
 પંચ ભુતોથી નીરાકારી, ઓ અચળવાશી;
 જ્ઞાન સ્વરૂપ છે માહા ભારી, છે અવીનાશી. ૨
 ત્રી ગુણે નીરગુણ સ્વામી, ઓ અચળ વાશી;
 જ્ઞાન ગુણે અતર યામી, છે અવીનાશી. ૩
 આપ સ્વરૂપે સઉથી ન્યારા, ઓ અચળ વાશી;
 જ્ઞાન ગતીથી સઘળે સારા, છે અવીનાશી. ૪

પકેરતા છે અખંડી, ઓ અચળ વાશી;
 અમર અજર માયા છંડી, છે અવીનાશી. ૫
 તમે તુરીઆતીત આદી, ઓ અચળ વાશી;
 અક્ષરા તીત નિરોપાદી, છે અવીનાશી. ૬
 મનન પુજન કરીએ, ઓ અચળ વાશી;
 એકાગ્ર ચીત્ત ધ્યાન ધરીએ છે અવીનાશી. ૭
 મુક્ત થઇને મોક્ષ પામુ, ઓ અચળ વાશી;
 જોએ વ્યાસને દાસ સામુ, છે અવીનાશી. ૮

પદ ૧

સ્તુતીનો રાગ.

સૌને અમારા રામ રામ, ઓ હરીજનો સૌને અમારા રામ રામ. ૮૬
 હુરે બ્રાહ્મણુ, સકળ સભાનોરે;
 કપા રાખજે બધુગામ. ઓ હરીજનો ૧
 વૈશ્ણવ જનને, છે જેશ્રી કૃષ્ણરે;
 વીમોને ડંડવ્રત પ્રણામ. ઓ હરીજનો ૨
 જેવી આવડી-તેવાં, કરી હરીચરચારે;
 જ્યાં ત્યાં ગાયાછે બનશામ. ઓ હરીજનો ૩
 બોલ્યુ ચાલ્યુ મારે, માર્જ કરજેરે;
 મહેરબાની રાખજે તમામ. ઓ હરીજનો ૪
 જેવો આ પ્રેમ છે, તેવો વધારજેરે.
 મહારે તમ સંગે સદા કામ. ઓ હરીજનો ૫
 અંતરની આશાશ, દેઉછું પંચનેરે;

(૧૯૨)

વક્ત્રમ પદમાબા

વૈકુંઠે થાભે શુભ ઠામ.

ઓ હરીજનો૦

અમદાવાદનો હું, વીપ્ર મેવાડોરે;

ઠ્યાસ વક્ત્રમ નીજ નામ.

ઓ હરીજનો૦

